

Bryssel den 1 december 2014
(OR. en)

16154/14

Interinstitutionellt ärende:
2013/0264 (COD)

EF 328
ECOFIN 1111
CONSOM 260
CODEC 2379

NOT

från:	Ordförandeskapet
till:	Delegationerna
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDETS DIREKTIV om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 2001/65/EG, 2013/36/EG och 2009/110/EG samt upphävande av direktiv 2007/64/EG <i>- Kompromissförslag från ordförandeskapet</i>

För delegationerna bifogas en kompromisstext från ordförandeskapet avseende det ovannämnda förslaget från kommissionen efter diskussionerna i arbetsgruppen den 24 november.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 2002/65/EG och 2009/110/EU samt upphävande av direktiv 2007/64/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av yttrandet från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén¹,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande²

efter att ha hört Europeiska datatillsynsmannen,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

¹ EUT C , , s. .

² EUT C , , s. .

- (1) De senaste åren har stora framsteg gjorts med att integrera massbetalningar i unionen, särskilt inom EU:s rättsakter om betalningar, och särskilt Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG³, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009⁴, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG⁵ samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012⁶. Den rättsliga ramen för betaltjänster har ytterligare kompletterats genom att en uttrycklig gräns fastställs för näringsidkarnas möjligheter att ta ut tilläggsavgifter av sina kunder för användningen av vissa betalningsmedel, vilket skett genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU⁷.
- (2) Direktiv 2007/64/EG antogs i december 2007 på grundval av ett kommissionsförslag från december 2005. Sedan dess har stora tekniska innovationer skett på marknaden för massbetalningar. Tillväxten har varit stark för antalet elektroniska betalningar och mobilbetalningar och nya typer av betaltjänster har uppkommit på marknaden.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden, EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001, EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG, EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009, EUT L 94, 30.03.2012, s. 22.

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, EUT L 304, 22.11.2011, s. 64.

- (3) Översynen av unionens regelverk om betaltjänster, särskilt konsekvensbedömningen av direktiv 2007/64/EG och samrådet om kommissionens grönbok *Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet- och mobilbetalningar*⁸, har visat att utvecklingen har gett upphov till stora utmaningar ur ett rättsligt perspektiv. Viktiga områden av betalningsmarknaden, särskilt kort-, internet- och mobilbetalningar, är fortfarande splittrade efter nationsgränserna. Många innovativa betalningsprodukter eller tjänster omfattas inte av tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG överhuvudtaget eller omfattas i mycket liten utsträckning. Tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG, och särskilt de delar som undantas, exempelvis vissa betalningsrelaterade verksamheter, har i vissa fall visat sig vara oklara, för allmänna eller helt enkelt omoderna med hänsyn till marknadsutvecklingen. Detta har i sin tur gett upphov till rättsosäkerhet, eventuella säkerhetsrisker i betalningskedjan och bristande konsumentskydd på vissa områden. Innovativa och lättanvända digitala betaltjänster har haft svårt att komma igång och erbjuda konsumenter och näringsidkare effektiva, bekväma och säkra betalningsmetoder inom unionen.
- (4) Den digitala ekonomins utveckling gör det mycket viktigt att en integrerad inre marknad för elektroniska betalningar inrättas för att säkra att konsumenter, näringsidkare och företag kan utnyttja den inre marknaden fullt ut.
- (5) Det behövs nya regler för att åtgärda dessa luckor i lagstiftningen, samtidigt som den rättsliga klarheten ökas och en enhetlig tillämpning av regelverket i EU säkras. Likvärdiga driftsvillkor bör garanteras för både befintliga och nya aktörer på marknaden genom åtgärder som gör det lättare för betalningsmetoder att nå ut till en större marknad och säkerställer en hög konsumentskyddsnivå vid användningen av dessa betaltjänster i hela unionen. Detta bör i sin tur tendensiellt sänka kostnader och priser för betaltjänstanvändare och öka valfrihet och insyn i betaltjänsterna.
- (5a) Det är inte meningen att denna rättsliga ram ska vara heltäckande. Dess tillämpning bör begränsas till tjänsteleverantörer som tillhandahåller betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet i enlighet med detta direktiv.

⁸ COM(2011) 941 final.

- (6) Säkerhetsriskerna för elektroniska betalningar har ökat under de senaste åren, vilket beror på att elektroniska betalningar har blivit mer tekniskt komplicerade samtidigt som elektroniska betalningars globala volymer hela tiden har ökat och nya betaltjänster har uppkommit. Eftersom säkra och tillförlitliga betaltjänster är en grundläggande förutsättning för en välfungerande marknad för betaltjänster, bör betaltjänstanvändarna skyddas väl mot sådana risker. Betaltjänster är viktiga för upprätthållandet av ekonomiska och samhällsliga nyckelverksamheter. Betaltjänstleverantörer bör inrätta en ram för att minska riskerna och upprätthålla effektiva incidenthanteringsförfaranden. De behöriga myndigheterna bör årligen eller med intervall som fastställs av den behöriga myndigheten förse med uppdaterade bedömningar av de risker som är förknippade med betaltjänster. Europeiska bankmyndigheten (EBA) bör utveckla riktlinjer angående dessa säkerhetsåtgärder samt främja samarbete med behöriga myndigheter, Europeiska centralbanken (ECB) och Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet (Enisa).
- (7) Säkerhetsrisker i samband med betalningstransaktioner bör även behandlas på betaltjänstleverantörernas nivå. De säkerhetsåtgärder som betaltjänstleverantörerna ska vidta måste stå i proportion till de berörda säkerhetsriskerna. Ett system för regelbunden rapportering bör inrättas för att säkra att betaltjänstleverantörerna regelbundet förser de behöriga myndigheterna med en uppdaterad bedömning av deras säkerhetsrisker och om de åtgärder som de har vidtagit som svar på dessa risker. För att minimera skador för andra betaltjänstleverantörer och betalningssystem och för användarna, exempelvis allvarliga störningar i betalningssystemet, är det viktigt att betaltjänstleverantörerna är skyldiga att utan dröjsmål rapportera allvarliga säkerhetsincidenter till de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv. Vidare planeras en samordnande roll av EBA.

- (8) Det reviderade regelverket för betaltjänster kompletteras dessutom med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) [XX/XX/XX]⁹. Genom förordningen införs regler för uttag av multilaterala och bilaterala förmedlingsavgifter för alla betal- och kreditkorttransaktioner för privatpersoner samt elektroniska betalningar och mobilbetalningar som baseras på dessa transaktioner, och begränsningar införs för vissa affärsregler med avseende på korttransaktioner. Denna förordning syftar också till att ytterligare skynda på inrättandet av en effektiv integrerad marknad för kortbaserade betalningar.
- (9) För att undvika att olika metoder tillämpas i medlemsstaterna till nackdel för konsumenterna bör bestämmelserna om öppenhets- och informationskrav för betaltjänstleverantörer och om rättigheter och skyldigheter i samband med tillhandahållandet och användningen av betaltjänster i detta direktiv om möjligt även gälla för transaktioner där betalarens eller betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (nedan kallat *EES*) och den andra betaltjänstleverantören är etablerad utanför EES. När så är lämpligt bör ovannämnda bestämmelser utvidgas till transaktioner i alla nationella valutor mellan betaltjänstleverantörer som är etablerade inom EES.
- (10) Definitionen av betaltjänster bör vara teknikneutral och medge utveckling av nya typer av betaltjänster, samtidigt som likvärdiga driftsvillkor garanteras för både befintliga och nya betaltjänstleverantörer.

⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr XX/XX/XX (datum) om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner.

- (11) Undantaget för betalningstransaktioner via ett handelsombud som agerar på betalarens eller betalningsmottagarens vägnar enligt direktiv 2007/64/EG tillämpas på mycket olika sätt i medlemsstaterna. Vissa medlemsstater tillåter att undantaget används av e-handelsplattformar som agerar som mellanhänder på både enskilda köparens och säljares vägnar, utan att ha något verkligt förhandlingsutrymme om eller slutföra försäljning eller inköp av varor eller tjänster. Detta strider mot undantagets syfte och kan öka riskerna för konsumenterna eftersom dessa leverantörer fortfarande inte omfattas av lagstiftningens skydd. Olika tillämpning av reglerna leder också till snedvridningar på betalningsmarknaden. För att lösa dessa problem måste det följaktligen framgå tydligt att undantaget även kan tillämpas på ombud som agerar för både betalarens och betalningsmottagarens räkning (såsom vissa e-handelsplattformar) endast om de inte vid någon tidpunkt kommer i besittning av kundens medel.
- (11a) Detta direktiv bör inte tillämpas på verksamhet som bedrivs av värdetransportföretag och kontanthanteringsföretag när verksamheten i fråga är begränsad till fysisk transport av sedlar och mynt.

- (12) Återkoppling från marknaden visar att de betalningsverksamheter som omfattas av undantaget för begränsade nätverk ofta handlar om betydande betalningsvolym och värden och erbjuder konsumenterna hundra- eller tusentals olika produkter och tjänster, vilket strider mot syftet med undantaget för begränsade nätverk i enlighet med direktiv 2007/64/EG. Detta medför ökade risker och avsaknad av rättsligt skydd för betaltjänstanvändare, särskilt konsumenter, och innebär klara nackdelar för reglerade marknadsaktörer. För att bidra till att begränsa dessa risker har man lagt till ett förbud mot att tillämpa samma villkor för undantaget mer än en gång för ett särskilt instrument; vidare har man infört en underrättelseskyldighet när de undantagna verksamheterna överstiger det fastställda taket. Det bör anses att ett betalningsinstrument används inom ett sådant undantag om det endast kan användas i) vid inköp av varor eller tjänster i en särskild affär eller affärskedja om de berörda enheterna är förbundna med varandra genom ett handelsavtal som föreskriver användning av ett enda betalmärke, vilket medför att förekomsten av ett rättsligt betydande förhållande mellan "moderbolaget" och de punkter där de utfärdade betalningsinstrumenten godtas är helt uppenbar för allmänheten och det ovannämnda betalmärket används vid försäljningsställena och förekommer – när så är möjligt – på det betalningsinstrument som kan användas vid dem, ii) för ett begränsat urval av varor eller tjänster när användningsområdet effektivt avgränsas till ett begränsat antal funktionellt sammankopplade varor eller tjänster oavsett försäljningsställets geografiska läge eller iii) om det regleras av en nationell eller regional myndighet för särskilda sociala eller skattemässiga ändamål för att förvärva särskilda varor eller tjänster. Sådana instrument kan omfatta affärskort, bensinkort, medlemskort, kollektivtrafikskort, rabattkuponger för måltider eller kuponger för särskilda tjänster som ibland omfattas av särskild beskattning eller en arbetsrättslig ram som utformats för att främja användningen av sådana instrument för att uppfylla målen i social lagstiftning. När ett sådant instrument för särskilda ändamål utvecklas till att bli ett allmänt instrument, bör det inte längre undantas från detta direktivs tillämpningsområde. Instrument som kan användas för inköp i affärer hos näringsidkare som är upptagna i en förteckning, bör inte vara undantagna från direktivs tillämpningsområde, eftersom sådana instrument typiskt sett är utformade för ett nätverk av tjänstleverantörer som växer kontinuerligt.

- (13) Undantagna från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG är vissa betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teleutrustning eller informationsteknisk utrustning där operatören inte bara är en mellanhand vid digitala varors och tjänsters leverans genom utrustningen utan även tillför dessa varor eller tjänster ett mervärde. Genom undantaget tillåts s.k. operatörsfakturerings eller inköp där faktureringen sker via telefon vilket började med köp av ringsignaler och premium-sms-tjänster vilket bidrar till nya affärsmodeller som grundas på försäljning av digitalt innehåll till låga belopp och röstbaserade tjänster. Dessa tjänster omfattar underhållning (chatt och nedladdningar såsom filmklipp, musik och spel), information (om vädret, nyheter, resultatuppdateringar och aktiekurser), nummerupplysning samt tv- och radiodeltagande (omröstningar, tävlingsbidrag och direkt återkoppling). Återkopplingen från marknaden visar inga tecken på att denna betalningsmetod – som konsumenterna anser vara pålitlig vid betalning av låga belopp – skulle ha blivit en allmän betalningsförmedlingstjänst. Det gällande undantagets oklara formulering har dock gjort att det tillämpats olika i medlemsstaterna. Detta innebär att operatörer och konsumenter inte har någon rättssäkerhet och att betalningsförmedlingstjänster ibland har kunnat åberopa undantaget om att direktiv 2007/64/EG inte ska tillämpas. Det är därför lämpligt att bättre förtydliga undantagets tillämpningsområde, som specifikt bör inriktas på mikrobetalningar för digitalt innehåll och röstbaserade tjänster. Undantaget bör endast tillämpas på betaltjänster som tillhandahålls av en leverantör av elektroniska kommunikationsnät eller ytterligare tjänster som är anknutna till elektroniska kommunikationstjänster (dvs. den berörda operatörens kärnverksamhet).

- (13a) Ett nytt undantag har införts i syfte att beakta utvecklingen när det gäller betalningar där kunderna framför allt kan beställa, betala för, erhålla och validera elektroniska biljetter med mobiltelefoner eller andra enheter när som helst oavsett var de befinner sig. Elektroniska biljetter möjliggör och underlättar tillhandahållandet av tjänster som konsumenterna annars skulle kunna köpa i form av pappersbiljetter och omfattar transporter, nöjen, bilparkering och inträde till lokaler men inte fysiska varor, vilket därmed minskar produktions- och distributionskostnaderna i samband med traditionella pappersbaserade biljettkanaler och underlättar för kunderna i och med att man tillhandahåller nya och enkla sätt att köpa biljetter.
- (13b) För att mildra bördan för enheter som samlar in välgörenhetsdonationer har ytterligare ett undantag införts för betalningstransaktioner i samband med donationer till välgörenhetsorganisationer. För att tydligt begränsa undantaget till betalningar med låg riskprofil har ett tak fastställts. Vidare kommer det, i enlighet med nationell lagstiftning, att stå medlemsstaterna fritt att begränsa undantaget till donationer som samlas in till förmån för registrerade välgörenhetsorganisationer.
- (13c) Ett av de främsta målen med införandet av Sepa var att underlätta inrättandet av alleuropeiska betalningsfabriker och möjliggöra inrättandet av inkassofabriker och därmed centralisera alla transaktioner inom ett företagsgrupp med hjälp av "uppdragsfunktioner". I detta sammanhang är det lämpligt att sörja för att betalningstransaktioner mellan ett moderföretag och dess dotterföretag eller mellan dotterföretag till ett och samma moderföretag, utan att någon annan betaltjänstleverantör än ett företag i samma koncern medverkar som mellanhand, undantas från tillämpningen av detta direktiv. Detta undantag omfattar även i) betalningstransaktioner som initieras av ett moderföretag för dess dotterföretag, av ett dotterföretag för moderföretaget eller för andra dotterföretag till samma moderföretag förutsatt att sådana betalningstransaktioner ("uppdragsbetalningar") genomförs av en betaltjänstleverantör, ii) betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster som tillhandahålls av ett moderföretag för dess dotterföretag, av ett dotterföretag för moderföretaget eller för andra dotterföretag till samma moderföretag.

- (14) Från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG undantas likaså betaltjänster som tillhandahålls av uttagsautomatsaktörer som är oberoende av banker eller andra betaltjänstleverantörer. Bestämmelsen ledde till fler oberoende uttagsautomattjänster i många medlemsstater, framför allt i glesbefolkade områden. Om man alltså undantar denna snabbt växande del av uttagsautomatsmarknaden från direktivets tillämpningsområde möjliggör detta dock praxis som skulle kunna påverka tydligheten när det gäller uttagsavgifter, vilket ofta leder till förvirring hos konsumenterna och, i gränsöverskridande situationer, till fall av dubbla avgifter (av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och av uttagsautomatsaktören) för samma uttag. Avgifter som tillämpas av uttagsautomatsaktörer bör under alla omständigheter inte påverka tillämpningen av förordning (EG) nr 924/2009. För att upprätthålla tillhandahållandet av uttagsautomattjänster samtidigt som man garanterar tydlighet när det gäller uttagsavgifter är det följaktligen lämpligt att behålla undantaget men kräva att uttagsautomatsaktörer följer särskilda bestämmelser om insyn.
- (15) Tjänstleverantörer som vill utnyttja ett undantag enligt direktiv 2007/64/EG frågar ofta inte myndigheterna om deras verksamheter omfattas av eller är undantagna från direktiv 2007/64/EG, utan förlitar sig på sina egna bedömningar. Detta har lett till mycket olika tillämpning av vissa undantag i medlemsstaterna. Betaltjänstleverantörer verkar till och med ha utnyttjat vissa undantag för att ändra affärsmodeller, så att betalningsverksamheter står utanför direktivets tillämpningsområde. Detta kan medföra ökade risker för användare av betaltjänster och olika villkor för betaltjänstleverantörer på den inre marknaden. Tjänstleverantörerna bör därför vara skyldiga att anmäla vissa verksamheter till de behöriga myndigheterna så att de kan bedöma om de krav som fastställs i de relevanta bestämmelserna är uppfyllda och för att säkra en enhetlig tolkning av reglerna på hela den inre marknaden. Framför allt föreskrivs ett anmälningsförfarande för alla dessa undantag på grundval av respekten för ett tak i syfte att garantera efterlevnad av de särskilda kraven. För att förbättra insynen bör de anmälda tjänsterna offentliggöras både av de behöriga myndigheterna och av EBA.

- (16) Vidare är det viktigt att inkludera ett krav för potentiella betaltjänstleverantörer att anmäla till de behöriga myndigheterna vilken verksamhet de bedriver inom ramen för ett begränsat nätverk på grundval av kriterierna i artikel 3 k i och ii om betalningstransaktionernas värde överstiger ett visst tak. De behöriga myndigheterna bör bedöma huruvida den verksamhet som anmäls i själva verket omfattas av artikel 3 k i och ii och informera EBA om detta.
- (16a) I allmänhet bör det noteras att transaktioner som inte omfattas av direktivets tillämpningsområde kan regleras genom tillämplig nationell lagstiftning; följaktligen kan medlemsstaterna anta ytterligare eller kompletterande åtgärder på nationell nivå, förutsatt att dessa åtgärder inte strider mot eller förhindrar uppnåendet av direktivets mål.
- (17) De nya reglerna bör överensstämma med förhållningssättet i direktiv 2007/64/EG och omfatta alla typer av elektroniska betaltjänster. Det är därför fortfarande olämpligt att de nya reglerna är tillämpliga på tjänster där överföringen av medel från betalaren till betalningsmottagaren eller transport av dessa genomförs enbart i sedlar och mynt eller där överföringen är baserad på papperscheckar, pappersbaserade växlar, skuldebrev eller andra instrument, pappersbaserade kuponger eller kort vilka är dragna på en betaltjänstleverantör eller annan part i syfte att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande.

- (18) Sedan direktiv 2007/64/EG antogs har nya typer av betalningstjänster uppkommit, särskilt på området internetbetalningar. Framför allt har betalningsinitieringstjänster inom e-handel utvecklats. Dessa tjänster spelar roll för e-handelsbetalningar genom att med hjälp av programvara skapa en "bro" mellan näringsidkarens webbplats och internetbankplattformen för betalarens bank för att via internet initiera betalningar via girering. Leverantören av betalningsinitieringstjänsten innehar inte användarens pengar under något stadium i betalningskedjan. Dessa tjänster gör det möjligt för leverantören av betalningsinitieringstjänsten att försäkra en betalningsmottagare om att de medel som är nödvändiga för en särskild betalningstransaktion är tillgängliga på kontot och att betalningen har initierats. Syftet med detta är att ge incitament åt betalningsmottagaren att frigöra varan eller tillhandahålla tjänsten utan onödigt dröjsmål. Dessa tjänster är en billig lösning för både näringsidkare och konsumenter och ger konsumenterna möjlighet att handla på nätet även om de inte har något kontokort. De personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som används för säker kundautentisering antingen direkt av betaltjänstleverantören eller leverantören av betalningsinitieringstjänster utfärdas vanligtvis av de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna. Leverantörerna av betalningsinitieringstjänster ingår inte nödvändigtvis någon avtalsförbindelse med de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna. Betalningsinitieringstjänster omfattas för närvarande inte av tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG, övervakas inte nödvändigtvis av en behörig myndighet och behöver inte följa kraven i direktiv 2007/64/EG. Detta reser en rad rättsliga frågor, exempelvis konsumentskydds-, säkerhets- och ansvarsfrågor samt konkurrens- och uppgiftsskyddsfrågor. Dessa problem bör därför åtgärdas genom de nya reglerna. Dessa regler syftar till att garantera kontinuitet på marknaden och göra det möjligt för befintliga och nya tjänstleverantörer att tillhandahålla sina tjänster inom ramen för ett tydligt och harmoniserat regelverk. I avvaktan på tillämpningen av dessa regler, och utan att det påverkar behovet av att säkerställa säkra betalningstransaktioner och konsumentskydd mot uppenbara risker för bedrägerier, bör medlemsstaterna och kommissionen garantera rättvis konkurrens på denna marknad och undvika onödig diskriminering av alla befintliga aktörer på marknaden.

- (18a) Vidare har det i och med den tekniska utvecklingen under de senaste åren uppkommit ett utbud av kompletterande tjänster, såsom kontoinformationstjänster. Genom dessa tjänster förses betaltjänstanvändaren med samlad nätbaserad information om ett eller flera betalkonton som innehas hos en eller flera betaltjänstleverantörer och som nås via den kontoförvaltande betaltjänstleverantörens webbaserade gränssnitt, vilket därmed gör det möjligt för betaltjänstanvändaren att omedelbart vid en viss tidpunkt få överblick över sin ekonomiska situation. Dessa tjänster bör också omfattas av direktivet, så att konsumenternas betalningar och kontouppgifter skyddas väl och det råder rättslig säkerhet om deras ställning.
- (19) Penningöverföring är en enkel betaltjänst, som normalt grundas på att en betalare lämnar kontanter till en betaltjänstleverantör som förmedlar motsvarande belopp, exempelvis via ett kommunikationsnät, till en betalningsmottagare eller en betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar. I vissa medlemsstater erbjuder snabbköp, näringsidkare och andra återförsäljare allmänheten en motsvarande tjänst, som innebär att räkningar från allmännyttiga företag och andra återkommande hushållsräkningar kan betalas. Sådana betaltjänster bör behandlas som penningöverföring, såvida inte de behöriga myndigheterna anser att verksamheten avser en annan betaltjänst eller gynnas av undantaget från tillämpningsområdet i artikel 3 b.
- (19a) Avsaknaden av en definition av inlösentjänst i direktiv 2007/64/EG har lett till försök att särskilja olika typer av inlösenmodeller för att undvika reglering, vilket har medfört minskat skydd för näringsidkare. Därför införs en neutral definition av inlösen av betalningstransaktioner i syfte att inte bara för att fånga upp de traditionella inlösenmodellerna som rör användningen av kontokort utan också olika affärsmodeller, inbegripet de modeller där mer än en inlösare medverkar. Detta bör säkerställa att näringsidkare får samma skydd oavsett vilket instrument som används för att genomföra betalningen om verksamheten är densamma som inlösen av korttransaktioner. Tekniska tjänster som tillhandahålls betaltjänstleverantörer, såsom renodlad bearbetning och lagring av uppgifter eller drift av terminaler, ska inte innebära inlösen. Vidare bör det tydligt framgå att vissa inlösenmodeller inte inbegriper någon faktisk överföring av medel från inlösaren till betalningsmottagaren med tanke på att parterna kan enas om andra typer av lösningar.

- (20) Det är nödvändigt att specificera de kategorier av betaltjänstleverantörer som lagligen får tillhandahålla betaltjänster inom unionen, dvs. kreditinstitut som från användare tar emot insättningar som kan användas för att finansiera betalningstransaktioner, vilka även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EG¹⁰, institut för elektroniska pengar som ger ut elektroniska pengar för finansiering av betalningstransaktioner och som även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven i direktiv 2009/110/EG, och slutligen de betalningsinstitut och postgiroinstitut som har rätt till detta enligt nationell lagstiftning.
- (21) I detta direktiv bör bestämmelser fastställas för genomförande av betalningstransaktioner, där medlen är elektroniska pengar enligt direktiv 2009/110/EG. Utgivning av elektroniska pengar bör dock inte regleras genom detta direktiv, som inte heller innebär någon ändring av verksamhetsregleringen för institut för elektroniska pengar enligt det direktivet. Betalningsinstitut bör därför inte få ge ut elektroniska pengar.
- (22) Genom direktiv 2007/64/EG inrättas ett tillsynssystem, bland annat en enda auktorisation för alla betaltjänstleverantörer som inte tar emot insättningar eller ger ut elektroniska pengar. För detta ändamål infördes en ny kategori av betaltjänstleverantörer genom direktiv 2007/64/EG (nedan kallade *betalningsinstitut*) genom att föreskriva att fysiska och juridiska personer som faller utanför de befintliga kategorierna på stränga och heltäckande villkor får auktoriseras att tillhandahålla betaltjänster inom unionen. Således bör samma villkor gälla för sådana tjänster i hela unionen.

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, EUT L 176, 27.06.2013, s. 338.

- (23) Villkoren för beviljande och behållande av auktorisation som betalningsinstitut har inte ändrats väsentligt. Precis som i direktiv 2007/64/EG innebär villkoren tillsynskrav som står i proportion till de operativa och finansiella risker som dessa institut ställs inför i sin verksamhet. I detta sammanhang behövs en sund ordning för startkapital i kombination med löpande kapitalkrav, i sinom tid med mer sofistikerad utformning alltefter marknadens behov. På grund av mångfalden på området för betaltjänster bör direktivet tillåta olika metoder i kombination med ett visst utrymme för valmöjligheter vid tillsynen, så att det säkerställs att samma risker behandlas på samma sätt för alla betaltjänstleverantörer. Kraven på betalningsinstituten bör avspegla det faktum att dessa ägnar sig åt mer specialiserad och begränsad verksamhet, som skapar risker som är mer begränsade och lättare att övervaka och kontrollera än de risker som uppstår inom kreditinstitutens bredare verksamhetsutbud. Betalningsinstitut bör i synnerhet förbjudas att ta emot insättningar från användare och de bör få tillåtelse att utnyttja medel som de tagit emot från användare endast för att genomföra betaltjänster. Tillsynskraven, inklusive kraven för startkapital, bör stå i proportion till risken med respektive betalningsinstituts betaltjänst.
- (23a) Detta direktiv syftar även till att garantera ett starkt konsumentskydd vid användningen av betaltjänster i hela unionen. Eftersom missbruk av etableringsrätten kan äventyra detta starka konsumentskydd är det nödvändigt att kräva att det finns en koppling mellan betalningsinstitutets betaltjänstrelaterade verksamhet och den medlemsstat där det har sitt säte. En sådan koppling skulle också göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att effektivt utöva sin övervakningsfunktion.

- (24) Det bör införas bestämmelser om att kundmedel ska hållas åtskilda från betalningsinstitutens medel. Skyddskraven är nödvändiga när betalningsinstitutet är i besittning av kundens medel. I den specifika situationen där samma betalningsinstitut genomför en betalningstransaktion för både betalaren och betalningsmottagaren och betalaren ges ett kreditutrymme kan det vara lämpligt att skydda medlen till förmån för betalningsmottagaren när de utgör betalningsmottagarens fordran gentemot betalningsinstitutet. Betalningsinstituten bör också omfattas av effektiva krav på förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (25) Detta direktiv bör inte medföra ändringar av betalningsinstitutens skyldigheter med avseende på redovisning och granskning av deras årsbokslut och sammanställda redovisningar. Betalningsinstituten bör upprätta sina årsbokslut och sammanställda redovisningar i enlighet med rådets direktiv 78/660/EEG¹¹ och vid behov rådets direktiv 83/349/EEG¹² samt rådets direktiv 86/635/EEG¹³. Årsboksluten och de sammanställda redovisningarna bör granskas, såvida institutet inte är befriat från denna skyldighet enligt direktiv 78/660/EEG och om tillämpligt direktiven 83/349/EEG och 86/635/EEG.
- (27) När betaltjänstleverantörer ägnar sig åt att tillhandahålla en eller flera av de betaltjänster som omfattas av detta direktiv bör de alltid ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner. För att betaltjänstleverantörerna ska kunna tillhandahålla betaltjänster måste de ha tillträde till konton som innehas i kreditinstitut. Medlemsstaterna bör se till att tillträdet ges på ett sätt som är proportionellt mot det berättigade syftet.

¹¹ Rådets direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 om årsbokslut i vissa typer av bolag, EGT L 222, 14.08.1978, s. 11.

¹² Rådets direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 om sammanställd redovisning, EGT L 193, 18.07.1983, s. 1.

¹³ Rådets direktiv 86/635/EEG av den 8 december 1986 om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut, EGT L 372, 31.12.1986, s. 1.

- (28) I detta direktiv bör betalningsinstitutens beviljande av kredit, dvs. beviljande av kreditutrymmen och utfärdande av kreditkort, endast regleras när det är nära kopplat till betaltjänster. Endast om en kredit beviljas för att underlätta betaltjänster och den krediten är kortfristig och beviljas för en period som inte överskrider tolv månader, inklusive revolverande kredit, är det lämpligt att tillåta betalningsinstituten att bevilja sådan kredit för sin gränsöverskridande verksamhet. Villkoret är att den huvudsakligen refinansieras ur betalningsinstitutets egen kapitalbas och andra medel från kapitalmarknaderna, men inte ur de kundmedel som innehas för betaltjänster. Sådana regler bör inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG¹⁴ eller annan tillämplig unionslagstiftning eller nationell lagstiftning om villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras av detta direktiv.
- (29) Samarbetet mellan de behöriga nationella myndigheter som auktoriserar betalningsinstitut, utför kontroller och beslutar om återkallande av auktorisationerna har generellt visat sig fungera tillfredsställande. Samarbetet mellan de behöriga myndigheterna bör emellertid förbättras både med avseende på den information som utbyts och en konsekvent tillämpning och tolkning av direktivet, när den auktoriserade betalningsinstitutionen vill tillhandahålla betaltjänster även i andra medlemsstater än i sin hemmedlemsstat genom att utnyttja etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster, inbegripet via internet ("passförfaranden"). EBA bör bistå de behöriga myndigheterna med att lösa tvister mellan dem inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet. Myndigheten bör också uppmanas att utarbeta ett utkast till tekniska tillsynsstandards om samarbete och informationsutbyte.

¹⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG, EUT L 133, 22.5.2008, s. 66.

- (30) För att öka insynen i verksamhet som bedrivs av betalningsinstitut som auktoriserats eller registrerats av behöriga myndigheter i sin hemmedlemsstat, inklusive deras ombud, och för att garantera ett starkt konsumentskydd i unionen är det nödvändigt att säkerställa att förteckningen över de enheter som auktoriserats att tillhandahålla sådana tjänster, inbegripet alla fysiska eller juridiska personer som omfattas av undantaget enligt artikel 27, är lättillgänglig för allmänheten. Därför bör EBA på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över namnen på de enheter som auktoriserats att tillhandahålla betaltjänster, inbegripet alla fysiska eller juridiska personer som omfattas av undantaget enligt artikel 27. Dessa åtgärder bör också bidra till att stärka samarbetet mellan de behöriga myndigheterna.
- (31) Tillgången till korrekt och uppdaterad information bör ökas genom att betalningsinstituten förpliktigas att utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om eventuella ändringar som påverkar för auktorisationen lämnad information och uppgifter, inklusive ytterligare ombud eller enheter till vilka verksamheter utkontrakterats. De behöriga myndigheterna ska också i tveksamma fall kontrollera att den mottagna informationen är korrekt.
- (31a) Medlemsstaterna får besluta att kräva att betalningsinstitut som är verksamma på deras territorium inom ramen för etableringsrätten och vars huvudkontor är beläget i en annan medlemsstat utnämner en central kontaktpunkt på deras territorium för att underlätta övervakningen av nätverk av ombud och efterlevnaden av avdelningarna III och IV i detta direktiv. EBA kommer att utarbeta ett utkast till tillsynsstandarder som innehåller kriterier för att fastställa om utnämningen av en central kontaktpunkt är lämplig och vilka dess funktioner bör vara.

- (32) I detta direktiv anges de minimibefogenheter som behöriga myndigheter bör ha vid övervakning av betalningsinstitut men dessa befogenheter ska utövas med respekt för de grundläggande rättigheterna, bl.a. rätten till ett privatliv. Vid utövandet av de befogenheter som kan innebära allvarliga intrång i rätten till ett privat- och familjeliv bör medlemsstaterna införa lämpliga och effektiva skyddsåtgärder mot alla former av missbruk eller godtycklighet, exempelvis genom ett förhandsgodkännande av den berörda medlemsstatens rättsliga myndighet, när så är lämpligt.
- (33) Det är viktigt att säkra att alla personer som tillhandahåller betaltjänster omfattas av vissa rättsliga minimikrav. Det är därför önskvärt att kräva registrering av namn och adress på alla fysiska och juridiska personer som tillhandahåller betaltjänster inklusive personer som inte kan uppfylla alla villkor för auktorisation som betalningsinstitut.

Detta tillvägagångssätt är i linje med specialrekommendation VI från Finansiella aktionsgruppen mot penningtvätt som anger en möjlighet för betaltjänstleverantörer som inte kan uppfylla alla villkor i rekommendationen att trots allt kunna behandlas som betalningsinstitut. I detta syfte bör medlemsstaterna ta upp dessa personer i registret över betalningsinstitut utan att alla villkor för auktorisation tillämpas. Denna möjlighet till undantag måste dock förenas med stränga krav på betalningstransaktionernas värde. Betalningsinstitut som omfattas av ett undantag bör varken ha etableringsrätt eller frihet att tillhandahålla tjänster och bör inte heller indirekt utöva dessa rättigheter när de blir medlemmar i ett betalningssystem.

- (33a) Med tanke på den särskilda arten hos den verksamhet som bedrivs och riskerna i samband med tillhandahållandet av kontoinformationstjänster är det lämpligt att inrätta ett särskilt tillsynssystem för leverantörer av kontoinformationstjänster; de sistnämnda kommer att ha tillåtelse att tillhandahålla gränsöverskridande tjänster inom ramen för reglerna om passförfaranden.

- (34) För alla betaltjänstleverantörer är det av avgörande betydelse att ha tillträde till betalningssystemens tekniska infrastruktur. Tillträdet bör dock vara underställt lämpliga krav, så att systemens integritet och stabilitet garanteras. Varje betaltjänstleverantör som ansöker om att få delta i ett betalningssystem bör för systemet styrka att dess interna organisation har tillräcklig motståndskraft mot alla former av risker. I dessa betalningssystem ingår ofta exempelvis fyrpartskortsystemen samt andra större system för behandling av betalningar och autogirering. För att i hela unionen säkerställa lika behandling av de olika kategorierna av auktoriserade betaltjänstleverantörer enligt villkoren i deras auktorisation, är det nödvändigt att klargöra reglerna för tillträde till betalningssystem.
- (35) Åtgärder bör vidtas för att förhindra diskriminering av auktoriserade betalningsinstitut och kreditinstitut, så att alla betaltjänstleverantörer som konkurrerar på den inre marknaden kan använda tjänsterna i dessa betalningssystemens tekniska infrastruktur på lika villkor. Eftersom deras respektive verksamhetsramar är olika, bör olika behandling föreskrivas för auktoriserade betaltjänstleverantörer och de betaltjänstleverantörer som omfattas av undantaget enligt detta direktiv och undantaget i artikel 3 i direktiv 2009/110/EG. Under alla förhållanden bör skiljaktiga prisvillkor endast tillåtas när detta motiveras av skillnader mellan betaltjänstleverantörernas kostnader. Detta bör inte påverka medlemsstaternas rätt att begränsa åtkomsten till systemviktiga system i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG¹⁵ eller Europeiska centralbankens och Europeiska centralbankssystemets (ECBS) behörighet vad gäller tillträde till betalningssystem.

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutlig avveckling i system för överföring och betalningar och värdepapper, EUT L 166, 11.06.98, s. 45.

(35a) Detta direktiv påverkar inte tillämpningsområdet för direktiv 98/26/EG men för att garantera rättvis konkurrens mellan betaltjänstleverantörerna bör det i detta direktiv föreskrivas att om en deltagare i ett betecknat betalningssystem i enlighet med villkoren i direktiv 98/26/EG tillhandahåller tjänster med anknytning till ett sådant system till en auktoriserad eller registrerad betaltjänstleverantör ska beslut om begäran om tillträde till sådana tjänster för auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer fattas på ett icke-diskriminerande sätt. Betaltjänstleverantörer som beviljas tillträde bör dock inte anses vara deltagare enligt definitionen i direktiv 98/26/EG och bör följaktligen inte åtnjuta det skydd som beviljas enligt det direktivet.

(36) Bestämmelserna om tillträde till betalningssystem bör inte tillämpas på system som inrättas och drivs av en enda betaltjänstleverantör. Dessa slutna betalningssystem kan drivas antingen i direkt konkurrens med betalningssystem eller, vilket är vanligare, i en marknadsnisch som inte täcks helt av betalningssystem. Dessa betalningssystem omfattar vanligen trepartssystem, såsom trepartskortsystem, betaltjänster som erbjuds av teleoperatörer eller penningöverföringstjänster där systemets operatör är både betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör samt bankgruppers interna system. För att stimulera den konkurrens som sådana betalningssystem kan bjuda de etablerade välkända betalningssystemen, bör det i princip inte vara lämpligt att bevilja tredje part tillträde till dessa slutna privata betalningssystem. Sådana system bör emellertid alltid omfattas av EU:s konkurrensregler och nationella konkurrensregler, enligt vilka det kan krävas att tillträde beviljas till dessa system för att effektiv konkurrens på betalningsmarknaderna ska upprätthållas.

(37) [...]

(38) [...]

(39) Direktivet bör inte tillämpas på betalningstransaktioner med kontanter, eftersom en gemensam betalningsmarknad för kontanter redan existerar, och inte heller på sådana betalningstransaktioner som baseras på papperscheckar, eftersom dessa på grund av sin karaktär inte kan behandlas lika effektivt som andra betalningsmedel. God praxis på detta område bör emellertid utgå från principerna i detta direktiv.

(40) Eftersom konsumenter och företag inte är i samma situation, behöver de inte samma skyddsnivå. Trots att det är viktigt att sörja för konsumenternas rättigheter genom att införa bestämmelser där det inte går att avtala om undantag, är det rimligt att låta företag och organisationer avtala om andra villkor när de inte har kontakt med konsumenter.

Medlemsstaterna bör emellertid ha möjligheten att föreskriva att mikroföretag, enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG¹⁶, bör behandlas på samma sätt som konsumenter. Under alla förhållanden bör vissa centrala bestämmelser i detta direktiv dock alltid vara tillämpliga, oavsett användarens ställning.

(41) Detta direktiv bör specificera betaltjänstleverantörernas skyldigheter att lämna information till betaltjänstanvändarna, som bör få lika klar information om betaltjänster, så att de kan fatta välgrundade beslut och fritt välja bland erbjudanden inom EU. För att insynen ska värnas, bör i direktivet fastställas harmoniserade krav, vilka behövs för att garantera att nödvändig och tillräcklig information lämnas till betaltjänstanvändarna om betaltjänstavtalet och betalningstransaktionerna. För en väl fungerande inre marknad för betaltjänster bör medlemsstaterna inte få anta andra bestämmelser om information än bestämmelserna i detta direktiv.

¹⁶ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag, EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

- (42) Konsumenterna bör skyddas mot otillbörliga och vilseledande metoder i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG¹⁷, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG¹⁸ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG¹⁹. De kompletterande bestämmelserna i de direktiven är tillämpliga även i fortsättningen. Förhållandet mellan de krav på att lämna information innan ett avtal ingås som föreskrivs i detta direktiv och de som föreskrivs i direktiv 2002/65/EG bör dock särskilt klargöras.
- (43) Den begärda informationen bör stå i proportion till användarnas behov och meddelas i standardiserad form. Informationskraven på enstaka betalningstransaktioner bör dock skilja sig från kraven på ramavtal om en serie betalningstransaktioner.
- (44) I praktiken är ramavtal och betalningstransaktioner som omfattas av sådana mycket vanligare och ekonomiskt viktigare än enstaka betalningstransaktioner. Om det finns ett betalkonto eller ett särskilt betalningsinstrument, ska det finnas ett ramavtal. Kraven på förhandsinformation om ramavtal bör därför vara relativt omfattande och informationen bör alltid lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium, exempelvis kontoutdragsskrivare, cd-romskivor, dvd-skivor och hårddiskar i persondatorer på vilka e-post kan lagras samt webbplatser, såvida de är tillgängliga för användning i framtiden under en tid som är lämplig för informationens syfte, och som tillåter oförändrad återgivning av den lagrade informationen. Det bör dock vara möjligt för betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren att i ramavtalet själva komma överens om på vilket sätt information om genomförda betalningstransaktioner därefter ska lämnas, exempelvis att all information om betalkontot vid internetbanktjänster ska tillhandahållas online.

¹⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden, EUT L 149, 11.06.2005, s. 22.

¹⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden, EGT L 178, 17.07.2000, s. 1.

¹⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter, EGT L 271, 9.10.2002, s. 16.

- (45) Vid enstaka betalningstransaktioner bör endast den viktigaste informationen alltid lämnas på betaltjänstleverantörens eget initiativ. I och med att betalaren vanligtvis är närvarande när betalningsordern ges, behöver det inte krävas att information i varje enskilt fall ska lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium. Betaltjänstleverantören kan lämna muntlig information vid betjäningen eller göra informationen åtkomlig på annat sätt, exempelvis genom att anslå villkoren i lokalerna. Det bör också informeras om var närmare upplysningar finns att tillgå (exempelvis webbadressen). Den viktigaste informationen bör dock lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium, om konsumenten så begär.
- (46) I detta direktiv bör det föreskrivas att konsumenten har rätt till kostnadsfri relevant information innan denne binds av ett betaltjänstavtal. När som helst under avtalsförhållandet bör konsumenten också kunna begära att få förhandsinformation och ramavtalet på papper kostnadsfritt för att kunna jämföra betaltjänstleverantörernas tjänster och villkor och vid tvist kontrollera sina avtalade rättigheter och skyldigheter. Dessa bestämmelser bör vara förenliga med direktiv 2002/65/EG. De utförliga bestämmelserna om kostnadsfri information i det här direktivet bör inte medföra att avgifter kan tas ut för information till konsumenter enligt andra tillämpliga direktiv.

- (47) Det sätt på vilket betaltjänstleverantören ska ge betaltjänstanvändaren erforderlig information bör beakta såväl betaltjänstanvändarens behov som praktiska tekniska aspekter och kostnadseffektivitet och baseras på vad som överenskommits i avtalet om betaltjänster. I detta direktiv bör två metoder särskiljas för betaltjänstleverantörens information. I det ena fallet bör informationen lämnas, dvs. aktivt lämnas av betaltjänstleverantören vid lämplig tidpunkt enligt detta direktiv utan att betaltjänstanvändaren så begär. I det andra fallet bör informationen tillhandahållas av betaltjänstanvändaren, med beaktande av dennes eventuella begäran om ytterligare information. I det senare fallet bör betaltjänstanvändaren vidta någon aktiv åtgärd för att få informationen, exempelvis genom att uttryckligen begära den från betaltjänstleverantören, logga in till en bankkontobrevlåda eller föra in ett bankkort i en kontoutdragsskrivare. Betaltjänstleverantören bör i detta syfte garantera åtkomst till informationen och att informationen är tillgänglig för betaltjänstanvändaren.
- (48) Konsumenten bör utan extra avgift få grundinformation om genomförda betalningstransaktioner. Vid enstaka betalningstransaktioner bör betaltjänstleverantören inte ta ut en särskild avgift för denna information. Den efterföljande månatliga informationen om betalningstransaktioner enligt ett ramavtal bör likaså lämnas kostnadsfritt. Med hänsyn till vikten av insyn i prissättningen och kunders olika behov, bör parterna kunna avtala om avgifter för information som lämnas oftare eller som komplettering. Med tanke på skillnader i nationell praxis bör medlemsstaterna tillåtas att fastställa bestämmelser som föreskriver att månatliga kontoutdrag för betalkonton i pappersform alltid ska lämnas kostnadsfritt.

- (49) För att underlätta kundernas rörlighet bör konsumenterna kunna avsluta ett ramavtal efter ett år utan att debiteras avgifter. För konsumenter bör den avtalade uppsägningstiden inte vara längre än en månad och för betaltjänstleverantörer inte kortare än två månader. Detta direktiv bör inte påverka betaltjänstleverantörens skyldighet att enligt annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning avsluta ett betaltjänstavtal vid extraordinära omständigheter, exempelvis enligt lagstiftning mot penningtvätt och finansiering av terrorism, åtgärder för att frysa tillgångar eller varje annan särskild åtgärd i samband med förebyggande och utredning av brott.
- (49a) För att garantera ett starkt konsumentskydd bör medlemsstaterna kunna behålla eller införa restriktioner eller förbud mot ensidiga ändringar av villkoren i ett ramavtal, till exempel om det inte finns något motiverat skäl till en sådan ändring.
- (50) Betalningsinstrument för låga belopp bör vara ett billigt alternativ som är lätt att använda för varor och tjänster till låga priser och bör inte överbelastas med överdrivna krav. De tillhörande informationskraven och genomförandereglererna bör därför begränsas till väsentlig information, men även beakta de tekniska möjligheter som på goda grunder kan förväntas av instrument som är avsedda för betalning av låga belopp.

Trots de mindre omfattande bestämmelserna bör betaltjänstanvändarna åtnjuta ett adekvat skydd med tanke på de begränsade riskerna med dessa betalningsinstrument, särskilt vad gäller förskottsbetalade betalningsinstrument.

(51) Det är nödvändigt att fastställa kriterier för när leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster bör få tillträde till och använda information om konton som betaltjänstanvändare har hos en annan betaltjänstleverantör. Nödvändiga dataskydds- och säkerhetskrav som fastställs eller som det hänvisas till i detta direktiv eller som ingår i EBA:s utkast till tekniska tillsynsstandarder bör följas av leverantörerna av betalningsinitieringstjänster och leverantörerna av kontoinformationstjänster å ena sidan och, å andra sidan, av den betaltjänstleverantör som förvaltar betaltjänstanvändarens konto. Dessa tekniska tillsynsstandarder bör vara förenliga med de olika tekniska lösningar som är tillgängliga och, under alla omständigheter, säkerställa att de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna är medvetna om att de kontaktas av leverantören av betalningsinitieringstjänster och leverantören av kontoinformationstjänster och inte av kunden själv. I detta sammanhang bör EBA bland annat fastställa grunddragen i ett standardiserat protokoll eller gränssnitt som säkerställer att leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster kommunicerar med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och de berörda kunderna på ett säkert sätt; detta standardiserade protokoll eller gränssnitt bör även användas för att överföra de autentiseringskoder som visar att betalaren har gett sitt samtycke till att leverantören av betalningsinitieringstjänsten eller leverantören av kontoinformationstjänsten får tillgång till betalarens betalkonto och informeras på lämpligt sätt om omfattningen av denna tillgång.

(51a) Säkerhet vid internetbetalningar är grundläggande för att garantera skydd för användarna och utveckling av en sund miljö för e-handel. Alla betaltjänster som tillhandahålls via internet eller på andra sätt på distans bör genomföras på ett säkert sätt med hjälp av teknik som kan garantera en säker autentisering av användaren och i största möjliga mån minska risken för bedrägeri. Det verkar inte finnas något behov av att garantera samma skydd för betalningstransaktioner som initieras och genomförs på andra sätt än via elektroniska plattformar eller elektronisk utrustning, såsom pappersbaserade betalningstransaktioner samt postorder eller beställningar per telefon. En stabil ökning av internet- och mobilbetalningar bör åtföljas av en generell förstärkning av säkerhetsåtgärder, inbegripet autentisering av transaktioner genom dynamiska koder så att användarna alltid känner till beloppet på och mottagaren till den transaktion som de auktoriserar.

För att begränsa riskerna för nätfiske och andra bedrägerier krävs det säker användning av personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. I detta sammanhang bör användarna förlita sig på antagandet av åtgärder som skyddar konfidentialiteten och integriteten när det gäller deras personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Dessa åtgärder omfattar vanligtvis krypteringssystem som bygger på betalarens personliga anordningar – inbegripet kortläsare eller mobiltelefoner – eller som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören tillhandahåller betalaren via en annan kanal (till exempel sms eller e-post). Krypteringssystem som kan resultera i autentiseringskoder, såsom engångslösenord, kan öka betalningstransaktionernas säkerhet; betaltjänstanvändares användning av sådana autentiseringskoder bör anses vara förenlig med deras skyldigheter när det gäller betalningsinstrument och personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter även när leverantörer av betalningsinitieringstjänster eller leverantörer av kontoinformationstjänster deltar.

- (52) När det gäller betalningsinitieringstjänster bör betaltjänstanvändarnas och de deltagande betaltjänstleverantörernas rättigheter och skyldigheter anpassas på lämpligt sätt. En fördelning av skyldigheterna mellan den betaltjänstleverantör som förvaltar kontot och den leverantör av betalningsinitieringstjänster som deltar i transaktionen bör innebära att varje part tar ansvar för den del av transaktionen som de kontrollerar.
- (53) För att minska riskerna med och konsekvenserna av icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner bör betaltjänstanvändaren så snart som möjligt informera betaltjänstleverantören om alla påstått icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner, under förutsättning att betaltjänstleverantören har uppfyllt sin informationsskyldighet enligt detta direktiv. Om tidsfristen för att underrätta betaltjänstleverantören respekteras av betaltjänstanvändaren, bör denne ha möjlighet att föra talan inom de preskriptionstider som föreskrivs i den nationella lagstiftningen. Detta direktiv bör inte påverka andra tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer.
- (54) I händelse av icke auktoriserade betalningstransaktioner bör beloppet för respektive transaktion omedelbart återbetalas till betalaren. För att förhindra nackdelar för betalaren bör valuteringsdagen för krediteringen av återbetalningen inte infalla senare än det datum då respektive belopp har debiterats. För att skapa incitament för betaltjänstanvändaren att utan onödigt dröjsmål underrätta sin leverantör om ett stulet eller förlorat betalningsinstrument och således minska risken för icke auktoriserade betalningstransaktioner, bör användaren enbart vara ansvarig för ett mycket begränsat belopp, såvida inte denne har handlat bedrägligt eller visat grov vårdslöshet. I detta sammanhang förefaller ett belopp på 50 EUR vara lämpligt för att garantera ett harmoniserat och starkt skydd för användare inom unionen. Så snart som en användare har underrättat en betaltjänstleverantör om att vederbörandes betalningsinstrument har kommit i orätta händer, bör användaren inte vara skyldig att stå för några ytterligare förluster till följd av icke auktoriserad användning av instrumentet. Detta direktiv bör inte påverka betaltjänstleverantörens ansvar för sina egna produkters tekniska säkerhet.

(55) För att betaltjänstanvändarens eventuella vårdslöshet ska kunna bedömas, bör alla omständigheter beaktas. Bevis för och omfattningen av den påstådda vårdslösheten bör generellt prövas enligt nationell rätt. Som ogiltiga bör sådana avtalsbestämmelser och avtalsvillkor betraktas som för tillhandahållandet och användningen av ett betalningsinstrument innebär att bevisbördan ökar för konsumenten eller minskar för utfärdaren.

I vissa situationer, särskilt när betalningsinstrumentet saknas på försäljningsplatsen, exempelvis vid onlinebetalningar via internet, förefaller det lämpligt att betaltjänstleverantören bevisar påstådd vårdslöshet, eftersom betalaren har mycket små möjligheter att göra detta i sådana fall.

(56) Bestämmelser bör införas om fördelning av förluster till följd av icke auktoriserade betalningstransaktioner. För att garantera ett starkt konsumentskydd bör betalaren alltid ha rätt att rikta sitt återbetalningskrav till sin kontoförvaltande betaltjänstleverantör även om en leverantör av betalningsinitieringstjänster deltar i betalningstransaktionen. Detta påverkar inte ansvarsfördelningen mellan betaltjänstleverantörerna. Olika bestämmelser kan gälla för betaltjänstanvändare som inte är konsumenter, eftersom sådana användare normalt har bättre förutsättningar att bedöma bedrägeririsken och vidta motåtgärder.

(56a) Detta direktiv bör syfta till att öka konsumentskyddet vid kortbetalningstransaktioner där det exakta transaktionsbeloppet inte är känt vid tidpunkten för köpet och betalaren ger sitt medgivande till genomförandet av betalningstransaktionen, till exempel vid obemannade bensinstationer, biluthyrningsavtal eller hotellbokningar. Betalarens betaltjänstleverantör kan endast spärra medel på betalarens betalkonto om betalaren har gett sitt medgivande till det exakta belopp som ska spärras och dessa medel bör frigöras omedelbart efter mottagandet av betalningsordern.

- (57) I detta direktiv bör det fastställas regler för återbetalning för att skydda konsumenten, när den genomförda betalningstransaktionen överstiger det belopp som rimligen kunde ha förväntats. Dessa bestämmelser påverkar inte de offentliga förvaltningarnas skatteuppbördsförfaranden. För att förhindra att betalaren lider ekonomisk nackdel är det nödvändigt att säkerställa att valuteringsdagen för krediteringen av eventuell återbetalning inte infaller senare än det datum då respektive belopp debiterats. När det gäller autogireringstjänster bör betaltjänstleverantörerna kunna erbjuda sina kunder ännu förmånligare villkor och till exempel återbetala varje omtvistad betalningstransaktion. Om användaren begär återbetalning av en betalningstransaktion, bör återbetalningsrätten inte påverka betalarens skyldigheter mot betalningsmottagaren för den bakomliggande förbindelsen, exempelvis för varor eller tjänster som beställts, konsumerats eller rättmätigt fakturerats, eller användarens rätt att återkalla en betalningsorder.
- (58) För att kunna planera sin ekonomi och fullgöra sina betalningsförpliktelser i tid måste konsumenter och företag vara säkra på hur lång tid det tar att genomföra en betalningsorder. Genom detta direktiv bör det därför införas en tidpunkt då rättigheter och skyldigheter börjar gälla, dvs. då betaltjänstleverantören tar emot betalningsordern. Det innebär när denne hade möjlighet att ta emot den genom de kommunikationsmedel om vilka överenskommelse träffats i betaltjänstavtalet, oaktat eventuellt tidigare deltagande i det förfarande som leder fram till upprättandet och överföringen av betalningsordern, exempelvis säkerhets- och täckningskontroller, information om användningen av det personliga identifieringsnumret eller utfärdande av ett betalningslöfte. Vidare bör mottagandet av en betalningsorder inträffa när betalarens betaltjänstleverantör tar emot den betalningsorder som ska debiteras betalarens konto. Ingen relevans i detta avseende bör den dag eller tidpunkt ha då en betalningsmottagare till sin tjänstleverantör överför betalningsorder för inkassering av exempelvis kortbetalning eller autogireringar eller då betalningsmottagaren beviljas en förskottsfinansiering av de aktuella beloppen av sin betaltjänstleverantör (genom en kredit kopplad till sitt konto). Användarna bör kunna lita på att en betalningsorder genomförs korrekt och fullständigt, om inte betaltjänstleverantören har avtalad eller laga grund för vägran. Om betaltjänstleverantören avvisar en betalningsorder, bör betaltjänstanvändaren snarast möjligt underrättas om detta och om orsaken, om inte annat följer av unionslagstiftning och nationell lagstiftning.

- (59) Med tanke på hur snabbt moderna helautomatiserade betalningssystem hanterar betalningstransaktioner, vilket gör att betalningsorder inte kan återkallas efter en viss tidpunkt utan höga kostnader för manuella insatser, är det nödvändigt att ange en klar tidsgräns för återkallelse av betalningen. Alltefter typen av betaltjänst och betalningsorder kan dock tidpunkten variera enligt avtal mellan parterna. Återkallelse är i detta sammanhang bör endast vara tillämplig på förhållandet mellan betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören och påverkar således inte att betalningstransaktioner i betalningssystem är oåterkalleliga och definitiva.
- (60) Sådan oåterkallelighet bör inte påverka en betaltjänstleverantörs rätt eller skyldighet enligt lagarna i vissa medlemsstater att på grundval av betalarens ramavtal eller nationella lagar och andra författningar eller riktlinjer återbetala den genomförda betalningstransaktionens belopp till betalaren vid tvist mellan betalaren och betalningsmottagaren. En sådan återbetalning bör betraktas som en ny betalningsorder. Utom i dessa fall bör rättsliga tvister som uppstår inom det förhållande som ligger bakom betalningsordern avgöras endast mellan betalaren och betalningsmottagaren.
- (61) Att hela det belopp som betalaren överför krediteras betalningsmottagarens konto är av avgörande betydelse för en helt integrerad direkthantering av betalningar, och för rättssäkerheten vad gäller underliggande inbördes skyldigheter mellan betaltjänstanvändare,. Det bör därför inte vara möjligt för någon av de mellanhänder som deltar i genomförandet av betalningstransaktioner att göra avdrag från det överförda beloppet. Det bör dock vara möjligt för betalningsmottagaren att ingå ett avtal med sin betaltjänstleverantör enligt vilket den senare får dra av sina egna avgifter. För att betalningsmottagaren ska kunna kontrollera att det utestående beloppet betalas korrekt, bör det emellertid i den efterföljande informationen om betalningstransaktionen lämnas uppgift inte bara om hela det överförda beloppet, utan även om eventuella avgifters storlek.

- (62) Erfarenheten visar att det effektivaste systemet är att avgifterna delas mellan betalare och betalningsmottagare, eftersom detta underlättar direkthantering av betalningarna. Det bör därför fastställas bestämmelser om att de respektive betaltjänstleverantörerna i normala fall bör ta ut avgifterna direkt av betalaren och betalningsmottagaren. De avgifter som tas ut kan också vara lika med noll, eftersom bestämmelserna i detta direktiv inte påverkar praxis enligt vilken betaltjänstleverantören inte tar ut någon avgift från konsumenterna för kreditering av deras konton. Beroende på avtalsvillkoren kan en betaltjänstleverantör på samma sätt ta ut en avgift för användning av betaltjänsten endast av betalningsmottagaren (näringsidkaren), vilket medför att betalaren inte åläggs någon avgift. Avgiftsuttaget i betalningssystemet får utgöras av en abonnemangsavgift. Bestämmelserna om överfört belopp eller avgifter får inga direkta följder för prissättningen mellan betaltjänstleverantörer eller eventuella mellanhänder.
- (63) Olika nationell praxis för avgiftsuttag vid användning av ett visst betalningsinstrument (nedan kallat tilläggsavgifter) har lett till att unionens betalningsmarknad är ytterst heterogen. Detta har blivit en källa till förvirring för konsumenterna, särskilt när det gäller e-handel och i gränsöverskridande sammanhang. Näringsidkare som är etablerade i medlemsstater där tilläggsavgifter är tillåtna erbjuder produkter och tjänster i medlemsstater där sådana avgifter är förbjudna, men tar ändå ut tilläggsavgifter av konsumenterna. Ett starkt skäl till att se över användningen av tilläggsavgifter är att regler om förmedlingsavgifter för kortbetalningar fastställs i förordning (EU) xxx/yyyy. Eftersom förmedlingsavgifter är den största orsaken till att (de flesta) kortbetalningar blir dyra – och uttag av tilläggsavgifter i praktiken är begränsade till kortbaserade betalningar – bör reglerna om förmedlingsavgifter kompletteras med en översyn av reglerna för uttag av tilläggsavgifter. För att främja insyn i kostnaderna och användningen av de mest effektiva betalningsinstrumenten bör medlemsstaterna och betaltjänstleverantörerna inte förhindra betalningsmottagaren från att begära en avgift från betalaren för användning av ett betalningsinstrument, med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i direktiv 2011/83/EU. Betalningsmottagarens rätt att begära en tilläggsavgift bör emellertid endast gälla för betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter är oreglerade. Detta borde utgöra en styrmekanism mot de billigaste betalningsmedlen.

- (64) För effektivare betalningar inom unionen bör en maximal tid på en dag tillämpas för alla betalningsorder som initierats av betalaren i euro eller valutan i en medlemsstat utanför euroområdet, inbegripet gireringar och penningöverföringar. För alla övriga betalningar, exempelvis betalningar som initierats av eller via en betalningsmottagare, däribland autogireringar och kortbetalningar, bör samma genomförandetid på en dag tillämpas det saknas ett uttryckligt avtal mellan betaltjänstleverantören och betalaren om längre genomförandetid. Det bör vara möjligt att förlänga ovannämnda tider med ytterligare en bankdag, om betalningsordern görs på papper. På så sätt är det möjligt att fortsätta att tillhandahålla betaltjänster för kunder som endast är vana vid pappersdokument. Om autogirosystem används, bör betalningsmottagarens betaltjänstleverantör överföra inkasseringsordern inom de tidsgränser som har överenskommits mellan denne och betalningsmottagaren, så att betalning på överenskommen dag sker. Med tanke på att infrastrukturerna för betalningar ofta är mycket effektiva, bör medlemsstaterna, för att förhindra att de nuvarande servicenivåerna försämras, i lämpliga fall dock få behålla eller fastställa bestämmelser om kortare genomförandetider än en bankdag.
- (65) Bestämmelserna om betalning av beloppet i dess helhet och om genomförandetid bör ses som god praxis, när någon av betaltjänstleverantörerna inte är etablerad inom unionen.
- (66) Det är viktigt att betaltjänstanvändarna känner till de faktiska kostnaderna och avgifterna för betaltjänster, så att de kan göra sitt val. I linje med detta bör otydligt redovisade prissättningsmetoder inte vara tillåtna, eftersom det är allmänt känt att sådana metoder gör det ytterst svårt för användarna att fastställa det faktiska priset för en betaltjänst. I synnerhet bör användning av valuteringsdagar som missgynnar användarna inte tillåtas.

- (67) För att betalningssystemet ska fungera friktionsfritt och effektivt måste användaren kunna lita på att betaltjänstleverantören genomför betalningstransaktionen korrekt och inom avtalad tid. Betaltjänstleverantören har i regel förutsättningar att bedöma betalningstransaktionens risker. Det är betaltjänstleverantören som tillhandahåller betalningssystemet, vidtar åtgärder för att återkalla felaktigt placerade medel och i de flesta fall beslutar om vilka mellanhänder som ska bidra till att genomföra betalningstransaktionen. Mot denna bakgrund är det, utom under onormala och oförutsägbara förhållanden, helt klart lämpligt att betaltjänstleverantören åläggs genomföra en betalningstransaktion som denne har tagit emot från användaren, utom för betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs handlingar och underlåtelser, som endast betalningsmottagaren bär ansvaret för. För att emellertid inte lämna betalaren skyddslös i osannolika sammansättningar där det kan stå öppet (*non liquet*) om betalningsbeloppet vederbörligen mottogs av betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller ej, bör den motsvarande bevisbördan ligga på betalarens betaltjänstleverantör. Som regel kan det förväntas att det förmedlande institutet kommer att lagra kontoupppgifterna och vid behov kunna tillhandahålla dessa, vanligtvis ett "neutralt" organ såsom en centralbank eller en clearingorganisation, som överför betalningsbeloppet från den sändande till den mottagande betaltjänstleverantören. När betalningsbeloppet har krediterats den mottagande betaltjänstleverantörens konto, bör betalningsmottagaren omedelbart ha en fordran på sin betaltjänstleverantör för kreditering på sitt konto.
- (68) Betalarens betaltjänstleverantör bör ha ansvaret för att betalningar genomförs korrekt, särskilt vad gäller betalning av betalningstransaktionens hela belopp och tiden för genomförandet, samt fullt ansvar om andra parter i betalningskedjan fram till betalningsmottagarens konto eventuellt inte agerar på rätt sätt. Om hela beloppet inte eller för sent krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, följer av detta ansvar att betalarens betaltjänstleverantör bör korrigera betalningstransaktionen eller utan onödigt dröjsmål omedelbart återbetala den berörda delen av transaktionsbeloppet till betalaren, utan att detta påverkar eventuella andra anspråk som kan resas enligt nationell lagstiftning. Till följd av betaltjänstleverantörens ansvar bör varken betalaren eller betalningsmottagaren behöva bära eventuella kostnader i samband med en felaktig betalning. I händelse av icke genomförda, bristfälliga eller sent gjorda betalningstransaktioner bör medlemsstaterna se till att valuteringsdagen för de korrigerande betalningar som görs av betaltjänstleverantören alltid är densamma som valuteringsdagen för en korrekt genomförd transaktion.

- (69) Detta direktiv bör endast gälla skyldigheter och ansvar enligt avtalet mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör. För att gireringar och andra betaltjänster ska fungera på rätt sätt fordras emellertid att betaltjänstleverantörerna och deras mellanhänder, exempelvis betalningsbehandlare, har avtalat om sina ömsesidiga rättigheter och skyldigheter. Ansvarsfrågor utgör en väsentlig del av dessa enhetliga avtal. För att tillförlitligheten hos betaltjänstleverantörer och mellanhänder som deltar i betalningstransaktionen ska säkerställas, är det av rättssäkerhetsskäl nödvändigt att fastställa att icke ansvariga betaltjänstleverantörer ska kompenseras för uppkomna förluster eller belopp som utbetalats enligt bestämmelserna om ansvar i detta direktiv. Ytterligare rättigheter och detaljer om omfattningen av regress och hur anspråk på den betaltjänstleverantör eller mellanhand som orsakat en felaktig betalningstransaktion ska hanteras bör överlåtas till avtalsöverenskommelser.
- (70) Det bör vara möjligt för betaltjänstleverantören att klart ange vilken information som krävs för att genomföra betalningsordern korrekt. För att undvika uppsplittring och inte äventyra inrättandet av integrerade betalningssystem inom unionen bör medlemsstaterna dock inte kunna kräva att en särskild identifikationskod används för betalningstransaktioner. Detta bör emellertid inte hindra medlemsstaterna från att kräva att betalarens betaltjänstleverantör iakttar tillbörlig försiktighet och – när det är tekniskt möjligt och inte kräver manuellt ingripande – kontrollerar att den unika identifikationskoden stämmer och, om så inte är fallet, vägrar att genomföra betalningsordern och informerar betalaren om detta. Betaltjänstleverantörens ansvar bör begränsas till att varje betalningstransaktion ska genomföras korrekt i enlighet med betaltjänstanvändarens betalningsorder. Om de medel som en betalningstransaktion avser kommer till fel mottagare på grund av att betalaren har lämnat en felaktig unik identifikationskod bör varken betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer vara ansvariga men de bör vara skyldiga att samarbeta och vidta rimliga åtgärder, även genom att lämna relevant information, för att återvinna medlen. Denna information kan omfatta betalningsmottagarens identitet och adress.

- (71) För att göra det möjligt att effektivt förebygga bedrägerier och bekämpa betalningsbedrägerier i hela unionen bör man föreskriva en effektiv uppgiftsbehandling och ett effektivt uppgiftsutbyte av och mellan betalningssystemen och betaltjänstleverantörerna, som bör tillåtas att samla in, behandla och utbyta personuppgifter om personer som ägnar sig åt betalningsbedrägerier. Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG²⁰ och de nationella regler varigenom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001²¹ införlivas är tillämpliga på den behandling av personuppgifter som fastställs i detta direktiv.
- (72) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, däribland rätten till ett privatliv och familjeliv, rätten till skydd av personuppgifter, näringsfrihet, rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott. Direktivet måste genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (73) Det är nödvändigt att se till att de bestämmelser i nationell lag som antas enligt detta direktiv genomförs effektivt. Därför bör lämpliga förfaranden inrättas så att klagomål kan resas mot betaltjänstleverantörer som inte iakttar bestämmelserna och som säkerställer att lämpliga, effektiva, proportionella och avskräckande påföljder kan åläggas vid behov. För att garantera en effektiv efterlevnad av detta direktiv bör medlemsstaterna utse behöriga myndigheter som uppfyller villkoren enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010²² och är självständiga i förhållande till betaltjänstleverantörerna. Av insynsskäl bör medlemsstaterna informera kommissionen om vilka myndigheter de har utsett, med en tydlig beskrivning av deras ansvarsuppgifter enligt detta direktiv.

²⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EUT L 281, 23.11.1995, s. 31.

²¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter, EGT L 266, 9.10.1981, s. 1.

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

- (73a) Medlemsstaterna bör utse behöriga myndigheter med befogenhet att se till att detta direktiv verkställs och säkerställa att dessa myndigheter har utrednings- och verkställighetsbefogenheter och tillräckliga resurser så att de kan fullgöra sitt uppdrag. Behöriga myndigheter skulle, när det gäller vissa aspekter av detta direktiv, kunna agera genom ansökan till domstolar som är behöriga att fatta ett rättsligt beslut, inbegripet, när så är lämpligt, genom överklagande. Detta skulle kunna möjliggöra för medlemsstaterna att, särskilt om detta direktivs bestämmelser införlivas med civillagstiftningen, överlåta verkställandet av dessa bestämmelser på ovannämnda organ och domstolarna. Medlemsstaterna bör kunna utse olika behöriga myndigheter för att genomdriva de vittomfattande krav som anges i detta direktiv. Medlemsstaterna skulle till exempel för vissa bestämmelser kunna utse behöriga myndigheter med ansvar för verkställande av konsumentskyddsbestämmelser och för andra besluta att utse tillsynsmyndigheter. Möjligheten att utse olika behöriga myndigheter bör inte påverka kraven på löpande tillsyn och samarbete mellan de behöriga myndigheterna, enligt detta direktiv.
- (74) Medlemsstaterna bör, utan påverkan på kundernas rätt att väcka talan inför domstol, säkerställa lättillgängliga och smidiga lågkostnadslösningar utanför domstol, vid tvister mellan betaltjänstleverantörer och konsumenter om de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i detta direktiv. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008²³ fastställs att det skydd som tillförsäkras konsumenten enligt tvingande regler i lagen i det land där denne har sin hemvist inte kan undergrävas genom avtalsbestämmelser om tillämplig lag. För ett effektivt och ändamålsenligt tvistlösningsförfarande bör medlemsstaterna se till att betaltjänstleverantörerna inför ett effektivt klagomålsförfarande som konsumenterna kan följa innan tvisten hänskjuts för lösning utanför eller i domstol. Klagomålsförfarandet bör ha korta och tydligt angivna tidsfrister för betaltjänstleverantörens besvarande av klagomål.

²³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

- (75) Medlemsstaterna bör avgöra om de behöriga myndigheter som utses för att auktorisera betalningsinstitut också kan vara behöriga myndigheter för förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol.
- (76) Detta direktiv bör inte påverka bestämmelser i nationell lagstiftning om ansvar för bristande formulering eller överföring av meddelanden.
- (77) Detta direktiv bör inte påverka bestämmelser om mervärdesskattebehandlingen av betaltjänster i rådets direktiv 2006/112/EG²⁴.
- (77a) I de fall där det i detta direktiv hänvisas till belopp i euro bör dessa belopp anses vara motsvarande uttryckt i nationell valuta i enlighet med vad som fastställs av varje medlemsstat utanför euroområdet.
- (78) För rättslig säkerhet bör övergångsbestämmelser införas, så att personer under viss tid kan fortsätta att bedriva verksamhet som betalningsinstitut i den berörda medlemsstaten som de inlett i enlighet med gällande nationell lagstiftning redan innan direktiv 2007/64/EG trädde i kraft.
- (79) Kommissionen bör ha befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt i syfte att anpassa hänvisningen i rekommendation 2003/361/EG på de ställen där den rekommendationen ändras för att i händelse av inflation uppdatera den genomsnittsvolymen på betalningstransaktioner som betaltjänstleverantörer verkställer och som används som en tröskel för de medlemsstater som utnyttjar möjligheten att göra undantag från (delar) av licensieringskraven för mindre betalningsinstitut. Det är särskilt viktigt att kommissionen under det förberedande arbetet kan genomföra lämpliga samråd, även på expertnivå. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

²⁴ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, EUT L 347, 11.12.2006, s.1.

- (80) För att garantera en enhetlig tillämpning av detta direktiv bör kommissionen kunna förlita sig på EBA:s sakkunskap och stöd, som bör få uppgiften att utarbeta riktlinjer och utforma ett utkast till tekniska tillsynsstandarder för betaltjänsters säkerhetsaspekter, framför allt när det gäller sträng kundautentisering och om medlemsstaternas samarbete kring tillhandahållande av tjänster och inrättande av auktoriserade betalningsinstitut i andra medlemsstater. Kommissionen bör ges befogenhet att anta detta utkast till tekniska tillsynsstandarder. Dessa särskilda uppgifter är helt förenliga med EBA:s funktion och ansvar i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättandet av EBA.
- (81) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen inrättandet av en inre marknad för betaltjänster, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, eftersom det kräver harmonisering av ett stort antal skilda regler i de olika medlemsstaternas rättssystem, och det därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (82) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument²⁵ av den 28 september 2011, har medlemsstaterna åtagit sig att i berättigade fall låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella införlivandeinstrumenten. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är motiverat.
- (83) Mot bakgrund av antalet ändringar som måste göras i direktiv 2007/64/EG är det lämpligt att direktivet upphävs och ersätts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

²⁵ Gemensam politisk förklaring av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument (EUT C 369, 17.12.2011, s. 14).

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

1. I detta direktiv föreskrivs hur medlemsstaterna ska skilja mellan följande sex kategorier av betaltjänstleverantörer:
 - a) Kreditinstitut såsom de definieras i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013²⁶, inbegripet, i enlighet med nationell lagstiftning, filialer till dessa enligt artikel 4.1.17 i denna förordning, om dessa filialer är belägna inom unionen och deras kreditinstitut har sina huvudkontor inom eller, i enlighet med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU, utanför unionen.
 - b) Institut för elektroniska pengar enligt artikel 2.1 i direktiv 2009/110/EG, inbegripet, i enlighet med artikel 8 i det direktivet och nationell lagstiftning, en filial till dessa om denna filial är belägen i unionen och dess huvudkontor är beläget utanför unionen och endast i den mån de betaltjänster denna filial tillhandahåller är kopplade till utgivningen av elektroniska pengar.
 - c) Postgiroinstitut som enligt nationell lagstiftning har rätt att tillhandahålla betaltjänster.
 - d) Betalningsinstitut enligt artikel 4.4 i detta direktiv.
 - e) Europeiska centralbanken och nationella centralbanker, när de inte agerar i egenskap av monetär myndighet eller andra offentliga myndigheter.
 - f) Medlemsstaterna eller deras regionala eller lokala myndigheter, när de inte agerar i egenskap av offentliga myndigheter.

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

2. I detta direktiv föreskrivs även krav på klara villkor för och uppgifter om betaltjänster samt om betaltjänstanvändares och betaltjänstleverantörers respektive rättigheter och skyldigheter vid tillhandahållande av betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på betaltjänster som tillhandahålls inom unionen.
 - 1a. Avdelningarna III och IV ska tillämpas på betalningstransaktioner i en medlemsstats valuta om såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, eller den ende betaltjänstleverantören i en betalningstransaktion, är etablerad(e) i unionen.
 - 1b. Avdelning III, med undantag för artiklarna 38.1 b, 45.2 e, 45.5 f, och 49, och avdelning IV, med undantag för artiklarna 55.2, 55.4, 67, 68, 72–77, 80 och 82, ska även tillämpas på betalningstransaktioner i en valuta som inte är valuta i en medlemsstat om både betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, eller den ende betaltjänstleverantören i en betalningstransaktion, är etablerad(e) i unionen med avseende på de delar av betalningstransaktionen som genomförs i unionen.
 - 1c. Avdelning III, med undantag för artiklarna 38.1 b, 45.2, 45.5 f, och 49 och avdelning IV, med undantag för artiklarna 55.2, 55.4, 67, 68, 72, 74.1, 80 och 82, ska även tillämpas på betalningstransaktioner om endast en av betaltjänstleverantörerna är etablerad i unionen med avseende på de delar av betalningstransaktionen som genomförs i unionen.
 - 1d. Medlemsstaterna får utöka tillämpningen av alla eller vissa av de bestämmelser som avses i punkterna 1b och 1c till betalningstransaktioner som avses i dessa punkter.
2. Medlemsstaterna får undanta alla institut enligt artikel 2.5.4—2.5.23 i direktiv 2013/36/EU från tillämpningen av alla eller vissa bestämmelser i det här direktivet.

Artikel 3
Undantag från tillämpningsområdet

Detta direktiv ska inte tillämpas på följande:

- a) Betalningstransaktioner direkt från betalaren till betalningsmottagaren vilka uteslutande verkställs kontant utan medverkan av mellanhand.
- b) Betalningstransaktioner från betalaren till betalningsmottagaren genom ett handelsombud som via ett avtal auktoriserats att förhandla om eller slutföra försäljning eller köp av varor eller tjänster:
 - i) på antingen betalarens eller betalningsmottagarens vägnar,
 - ii) på betalarens och betalningsmottagarens vägnar förutsatt att handelsombudet inte vid någon tidpunkt kommer i besittning av betaltjänstanvändarnas medel.
- c) Yrkesmässig fysisk transport av sedlar och mynt, inbegripet dessas insamling, hantering och leverans.
- d) Betalningstransaktioner som består av ej yrkesmässig insamling och leverans av kontanter inom ramen för ideell verksamhet eller välgörenhet.
- e) Tjänster som innebär att betalningsmottagaren förser betalaren med kontanter som en del av en betalningstransaktion efter uttrycklig begäran av betaltjänstanvändaren omedelbart före verkställandet av betalningstransaktionen avseende betalning för inköp av varor eller tjänster.
- f) Valutaväxlingsverksamhet, dvs. "cash to cash"-transaktioner, om medlen inte innehas på ett betalkonto.

- g) Betalningstransaktioner baserade på följande handlingar, dragna på betaltjänstleverantören för att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande:
- i) Papperscheckar som regleras av Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om gemensam checklag.
 - ii) Papperscheckar som liknar dem som avses i led i och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om enhetlig checklag.
 - iii) Dragna pappersväxlar enligt Genèvekonventionen av den 7 juni 1930 om enhetlig lagstiftning för växlar och skuldebrev.
 - iv) Dragna pappersväxlar som liknar dem som avses i led iii och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i Genèvekonventionen av den 7 juni 1930 om enhetlig lagstiftning för växlar och skuldebrev.
 - v) Pappersbaserade kuponger.
 - vi) Pappersbaserade resecheckar.
 - vii) Pappersbaserade postanvisningar enligt Världspostunionens definition.
- h) Betalningstransaktioner som genomförs inom ett system för avveckling av betalningar eller värdepapper mellan avvecklingsagenter, centrala motparter, clearingorganisationer och/eller centralbanker och andra deltagare i systemet, samt betaltjänstleverantörer, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 29.
- i) Betalningstransaktioner som avser förvaltning av värdepapper, inbegripet utdelningar, inkomst eller annan fördelning, eller inlösen eller försäljning, vilka genomförs av de personer som avses i led h eller av värdepappersföretag, kreditinstitut, fondbolag eller kapitalförvaltningsbolag som tillhandahåller investeringstjänster samt andra enheter som har tillstånd att förvara finansiella instrument.

- j) Tjänster som tillhandahålls av leverantörer av tekniska tjänster till betaltjänstleverantörer vilka stöder tillhandahållandet av betaltjänster utan att de vid någon tidpunkt kommer i besittning av de medel som ska överföras, inklusive behandling och lagring av uppgifter, förtroendeskapande tjänster och integritetsskydd, autentisering av uppgifter och enheter, tillhandahållande av nät för informationsteknik (IT) och kommunikationsnät samt tillhandahållande och underhåll av terminaler och utrustning för betaltjänster.
- k) Tjänster som baseras på särskilda betalningsinstrument som endast kan användas i begränsad omfattning och som ingår i en av följande kategorier:
 - i) Instrument som gör det möjligt för innehavaren att förvärva varor eller tjänster endast i utfärdarens lokaler eller inom ett begränsat nätverk av tjänstleverantörer som har ett direkt kommersiellt avtal med en professionell utfärdare.
 - ii) Instrument som endast kan användas för att förvärva ett begränsat urval varor eller tjänster.
 - iii) Instrument som endast är giltiga i en enda medlemsstat och som regleras av en nationell eller regional myndighet av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för att förvärva särskilda varor eller tjänster från leverantörer som har ett kommersiellt avtal med utfärdaren.

Samma instrument kan inte användas för att göra betalningstransaktioner för att förvärva varor och tjänster inom mer än ett begränsat nätverk eller för att förvärva ett obegränsat urval av varor och tjänster.

- l) Betalningstransaktioner som genomförs av en leverantör av elektroniska kommunikationsnät eller tjänster anknutna till elektroniska kommunikationstjänster för en abonnent av nätverket eller tjänsten samt för inköp av digitalt innehåll och röstbaserade tjänster, oavsett vilken anordning som används för inköp eller konsumtion av det digitala innehållet, förutsatt att den enskilda betalningstransaktionens värde inte överstiger 50 EUR och där antingen
 - a) betalningstransaktionernas sammanlagda värde för en enda abonnent inte överstiger 200 EUR under en faktureringsmånad eller
 - b) betalningstransaktionernas sammanlagda värde inte överstiger 200 EUR under en kalendermånad om en abonnent betalar in pengar i förskott på sitt konto hos leverantören av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster.
- la) Betalningstransaktioner från en leverantör av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster för en abonnent av nätverket eller tjänsten som genomförs från eller via elektronisk utrustning och som faktureras på den dithörande fakturan inom ramen för välgörenhet, förutsatt att varje enskild betalningstransaktions sammanlagda värde inte överstiger 50 EUR och betalningstransaktionernas sammanlagda värde inte överstiger 200 EUR per månad för varje abonnent.

- lb) Betalningstransaktioner från en leverantör av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster för en abonnent av nätverket eller tjänsten som genomförs från eller via elektronisk utrustning och som faktureras på den dithörande fakturan för inköp av biljetter, förutsatt att varje enskild betalningstransaktions sammalagda värde inte överstiger 50 EUR och betalningstransaktionernas sammanlagda värde inte överstiger 200 EUR per månad för varje abonnent.
- m) Betalningstransaktioner för egen räkning som genomförs mellan betaltjänstleverantörer, deras ombud eller filialer.
- n) Betalningstransaktioner mellan ett moderföretag och dess dotterföretag eller mellan dotterföretag till ett och samma moderföretag, utan medverkan av någon annan betaltjänstleverantör än ett företag inom koncernen.
- o) Sådana tjänster för uttag av kontanter med hjälp av uttagsautomater som tillhandahålls av leverantörer som agerar för en eller flera kortutfärdare som inte är part(er) i ramavtalet med den kund som tar ut pengar från ett betalkonto, under förutsättning att dessa leverantörer inte tillhandahåller andra betaltjänster som förtecknas i bilaga I, med undantag för artiklarna 38, 41 och 42 som ska tillämpas för de operatörer som tillhandahåller denna tjänst i enlighet därmed.

Artikel 4

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *hemmedlemsstat*:
 - i) den medlemsstat där betaltjänstleverantörens säte är beläget, eller
 - ii) om betaltjänstleverantören enligt nationell lagstiftning saknar säte, den medlemsstat där dess huvudkontor är beläget.
2. *värdmedlemsstat*: en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten, där en betaltjänstleverantör har ett ombud eller en filial eller tillhandahåller betaltjänster.
3. *betaltjänst*: en affärsverksamhet som förtecknas i bilaga I.
4. *betalningsinstitut*: en juridisk person som har beviljats auktorisation i enlighet med artikel 10 att tillhandahålla och genomföra betaltjänster inom unionen.
5. *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller av betalningsmottagaren på dennes vägnar vid placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.
6. *betalningssystem*: ett system för överföring av medel med formella och standardiserade rutiner och gemensamma regler för behandling, clearing och/eller avveckling av betalningstransaktioner.
7. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.
8. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion.

9. *betaltjänstleverantör*: sådana organ som avses i artikel 1.1 och juridiska och fysiska personer som omfattas av undantaget enligt artiklarna 27 och 27 a.
10. *kontoförvaltande betaltjänstleverantör*: en betaltjänstleverantör som tillhandahåller och underhåller det betalkonto från vilket betalaren vill att en viss betalningstransaktion ska göras.
11. *leverantör av betalningsinitieringstjänster*: en betaltjänstleverantör som bedriver affärsverksamhet enligt punkt 7 i bilaga I.
- 11a. *leverantör av kontoinformationstjänster*: en betaltjänstleverantör som bedriver affärsverksamhet enligt punkt 8 i bilaga I.
12. *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller en juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller båda.
13. *konsument*: en fysisk person som enligt de betaltjänstavtal som omfattas av detta direktiv agerar vid sidan av sin närings- eller yrkesverksamhet.
14. *ramavtal*: ett betaltjänstavtal som reglerar det kommande genomförandet av enskilda och successiva betalningstransaktioner och som kan innehålla skyldigheter och villkor för att öppna ett betalkonto.
15. *penningöverföring*: en betaltjänst där medel tas emot från en betalare, utan att något betalkonto öppnas i betalarens eller betalningsmottagarens namn, uteslutande i syfte att överföra motsvarande belopp till en betalningsmottagare eller en annan betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar, och/eller där dessa medel tas emot på betalningsmottagarens vägnar och ställs till dennes förfogande.
16. *betalkonto*: ett konto i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförandet av betalningstransaktioner.
17. *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG.

18. *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.
19. *valuteringsdag*: den referenstidpunkt som en betaltjänstleverantör använder för beräkningen av räntan på de medel som debiterats eller krediterats ett betalkonto.
20. *referensväxelkurs*: den växelkurs som ligger till grund för beräkningen av eventuell valutaväxling och som betaltjänstleverantören tillhandahåller eller som härrör från en offentligt tillgänglig källa.
21. *autentisering*: förfaranden genom vilka en betaltjänstleverantör kan kontrollera identitetsuppgifter för en betaltjänstanvändare eller giltigheten när det gäller användningen av ett specifikt betalningsinstrument, inklusive användarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.
22. *sträng kundautentisering*: en autentisering som grundas på omedelbar användning av två eller flera element som kategoriseras som kunskap, innehav och oupplöslig förbindelse [...], och som är oberoende i förhållande till varandra i den bemärkelsen att överträdelse av ett av elementen inte äventyrar de andra elementens tillförlitlighet, och som är utformat för att skydda autentiseringsuppgifternas sekretess.
- 22a. *personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter*: personligt anpassade funktioner som tillhandahålls kunden av betaltjänstleverantören för autentiseringsändamål.
- 22b. *betalningstransaktion på distans*: en betalningstransaktion som initieras via internet eller genom anordningar som kan användas för kommunikation på distans.
- 22c. *känsliga betalningsuppgifter*: uppgifter, inbegripet personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter, som möjliggör kontroll över betaltjänstanvändarens konto eller som kan användas för bedrägerier.
23. *referensräntesats*: en räntesats som ligger till grund för beräkningen av eventuell tillämplig ränta och som härrör från en offentligt tillgänglig källa som kan kontrolleras av båda parterna i ett avtal om betaltjänster.
24. *unik identifikationskod*: en kombination av bokstäver, siffror eller symboler som betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren och som denne ska uppge för att på ett otvetydigt sätt identifiera den andre betaltjänstanvändaren och/eller dennes betalkonto för en betalningstransaktion.

25. *ombud*: en fysisk eller juridisk person som agerar för ett betalningsinstituts räkning vid tillhandahållandet av betaltjänster.
26. *betalningsinstrument*: varje form av personlig(a) anordning(ar) och/eller rutiner som betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören har träffat avtal om och som används för att initiera en betalningsorder.
27. *teknik för distanskommunikation*: varje teknik som kan användas för att ingå betaltjänstavtal, utan att betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats.
28. *varaktigt medium*: varje instrument som betaltjänstanvändaren kan använda för att lagra information som är riktad till honom eller henne personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tid som är lämplig för informationens syfte och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen.
29. *mikroföretag*: företag som, när betaltjänstavtalet ingås, är ett företag i enlighet med definitionen i artiklarna 1, 2.1 och 2.3 i bilagan till rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003.
30. *bankdag*: en dag på vilken betalarens eller betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, när denne medverkar till genomförandet av en betalningstransaktion, har öppet för verksamhet i den utsträckning som krävs för genomförande av en betalningstransaktion.
31. *autogiro*: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens medgivande till betalningsmottagaren, betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller betalarens egen betaltjänstleverantör.
32. *betalningsinitieringstjänst*: en tjänst för att initiera en betalningsorder på begäran av betaltjänstanvändaren med avseende på ett betalkonto som innehas hos en annan betaltjänstleverantör.
33. *kontoinformationstjänst*: en onlinetjänst för att tillhandahålla sammanställd information om ett eller flera betalkonton som betaltjänstanvändaren innehar hos en eller flera betaltjänstleverantörer.

34. *filial*: ett annat driftställe än huvudkontoret och som utgör en del av ett betalningsinstitut och inte är en juridisk person och självständigt genomför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till betalningsinstitutets verksamhet. Alla driftställen i en medlemsstat som är inrättade av ett betalningsinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat ska anses utgöra en enda filial.
35. *koncern*: en grupp av företag som är knutna till varandra genom ett sådant förhållande som avses i artikel 22.1, 22.2 eller 22.7 i direktiv 2013/34/EU eller företag enligt artiklarna 4, [5 och 6] i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 241/2014 som är knutna till varandra genom ett sådant förhållande som avses i artikel 10.1, 113.6 eller 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.
36. *elektroniskt kommunikationsnät*: ett nät enligt definitionen i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG²⁷.
37. *elektronisk kommunikationstjänst*: en tjänst enligt definitionen i artikel 2 c i direktiv 2002/21/EG.
38. *digitalt innehåll*: varor eller tjänster som framställs och tillhandahålls i digital form, vars användning eller konsumtion är begränsad inom en teknisk anordning och som inte på något sätt möjliggör användning eller konsumtion av fysiska varor och tjänster.
39. *inlösen av betalningstransaktioner*: en betaltjänst som tillhandahålls av en betaltjänstleverantör som har ingått avtal med en betalningsmottagare om att denne ska acceptera och bearbeta betalningsmottagarens betalningstransaktioner och som leder till överföring av medel till betalningsmottagaren.
40. *utfärdande av betalningsinstrument*: en betaltjänst där en betaltjänstleverantör tillhandahåller betalaren ett betalningsinstrument för att initiera och bearbeta betalarens betalningstransaktioner.

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

41. *kapitalbas*: en kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1.118 i förordning (EU) nr 575/2013 där åtminstone 75 % av primärkapitalet ska vara i form av kärnprimärkapital enligt artikel 50 i denna förordning och supplementärkapitalet ska vara lika med eller mindre än en tredjedel av primärkapitalet.
42. [...]
- 42b. *co-badging*: inbegripande av två eller flera betalmärken på samma kortbaserade betalningsinstrument.
- 42c. *betalmärke*: ett särskilt märke som anger det kontokortssystem inom vilket de kortbaserade betalningstransaktionerna genomförs.

AVDELNING II
Betaltjänstleverantörer

KAPITEL 1
Betalningsinstitut

Avsnitt 1
Allmänna regler

Artikel 5
Ansökningar om auktorisation

1. För att få auktoriseras som betalningsinstitut ska en ansökan inlämnas till de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillsammans med följande:
 - a) En verksamhetsplan, där det bland annat anges vilka slag av betaltjänster som planeras.
 - b) En affärsplan med en budgetprognos för de tre första räkenskapsåren, där det visas att den sökande har förmåga att utnyttja system, resurser och förfaranden som är lämpliga och väl anpassade för en sund verksamhet.
 - c) Bevis för att betalningsinstitutet har det startkapital som avses i artikel 6.
 - d) För betalningsinstitut enligt artikel 9.1, en beskrivning av de åtgärder som vidtagits för att skydda betaltjänstanvändarnas medel i enlighet med artikel 9.
 - e) En beskrivning av den sökandes styrsystem och interna kontrollmekanismer, inklusive förvaltnings-, riskhanterings- och redovisningsförfaranden, vilken ska visa att dessa styrsystem, kontrollmekanismer och förfaranden är proportionella, lämpliga, sunda och tillräckliga.

- f) En beskrivning av de förfaranden som finns för att övervaka, hantera och följa upp säkerhetsincidenter och säkerhetsrelaterade kundklagomål, inklusive en rapporteringsmekanism för incidenter som beaktar betalningsinstitutets informationsskyldigheter enligt artikel 86.
- g) En beskrivning av den process som har införts för att registrera, övervaka, spåra och begränsa åtkomsten till känsliga betalningsuppgifter.
- h) En beskrivning av arrangemang för verksamhetens driftskontinuitet, inklusive en tydlig angivelse av kritiska verksamheter, effektiva beredskapsplaner och ett förfarande för att regelbundet kontrollera och se över dessa planers lämplighet och effektivitet.
- i) En beskrivning av de principer och definitioner som tillämpas på insamling av statistiska uppgifter om resultat, transaktioner och bedrägerier.
- j) Ett säkerhetspolicydokument, inbegripet en detaljerad riskbedömning av betaltjänsterna och en beskrivning av de säkerhetskontroll- och begränsningsåtgärder som vidtagits för att på lämpligt sätt skydda betaltjänstanvändarna mot de belagda riskerna, bland annat bedrägeri och olaglig användning av känsliga uppgifter och personuppgifter.
- k) En beskrivning av de mekanismer för intern kontroll som sökanden har fastställt för att fullgöra skyldigheterna i fråga om penningtvätt och finansiering av terrorism enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1781/2006²⁸.
- l) En beskrivning av sökandens organisationsstruktur, som i tillämpliga fall även ska omfatta en beskrivning av avsedd användning av ombud och filialer och de externa kontroller/kontroller på plats som sökanden förbinder sig att genomföra minst en gång per år samt en beskrivning av lösningarna för utkontraktering och sökandens deltagande i ett nationellt eller internationellt betalningssystem.

²⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1781/2006 av den 15 november 2006 om information om betalaren som skall åtfölja överföringar av medel, EUT L 345, 8.12.2006, s. 1.

- m) Identitetsuppgifter om personer som direkt eller indirekt har ett kvalificerat innehav i sökanden i den mening som avses i artikel 3.1.33 i direktiv 2013/36/EU, storleken på deras innehav och bevis på deras lämplighet med hänsyn till att en sund och ansvarsfull ledning av betalningsinstitutet ska garanteras.
- n) Identitetsuppgifter om direktörer och personer som leder betalningsinstitutet och i tillämpliga fall om personer som leder betalningsinstitutets betaltjänstverksamhet samt bevis på att dessa har gott anseende och enligt betalningsinstitutets hemmedlemsstat har den kunskap och erfarenhet som krävs för att tillhandahålla betaltjänster.
- o) I tillämpliga fall identitetsuppgifter om lagstadgade revisorer och revisionsföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG.
- p) Den sökandes rättsliga ställning och bolagsordning.
- q) Adressen till den sökandes huvudkontor.

För syftena enligt leden d, e, f och l ska sökanden tillhandahålla en beskrivning av sina revisionsarrangemang samt de organisatoriska arrangemangen för att alla rimliga åtgärder ska vidtas för att skydda användarnas intressen samt trygga kontinuitet och tillförlitlighet vid genomförandet av betaltjänsterna.

I de säkerhetskontroll- och begränsningsåtgärder som avses i punkt j ska det anges på vilket sätt de säkrar en hög teknisk säkerhet, däribland för de programvaru- och it-system som används av sökanden eller de företag som sökanden utkontrakterar hela eller delar av sin verksamhet till. Dessa åtgärder ska också omfatta de säkerhetsåtgärder som fastställs i artikel 86.1. Dessa åtgärder ska ta hänsyn till EBA:s riktlinjer för säkerhetsåtgärder som avses i artikel 86.2 när de har införts.

2. Medlemsstaterna ska kräva att företag som ansöker om auktorisation eller registrering för att tillhandahålla betaltjänster enligt punkterna 7 och 8 i bilaga I, som ett villkor för auktorisationen eller registreringen, ska inneha en yrkesansvarsförsäkring eller motsvarande för de territorier där de tillhandahåller tjänster annan jämförbar garanti mot skadeståndsansvar för att garantera att de kan täcka sitt skadeståndsansvar enligt artiklarna 65, 80 och 82.
3. EBA ska för de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv utarbeta riktlinjer om kriterierna för att fastställa ett minimibelopp för den yrkesansvarsförsäkring eller jämförbara garanti som avses i punkt 2 inom ett år från dagen för detta direktivs ikraftträdande.

Vid utarbetandet av de riktlinjer som avses i det första stycket ska EBA beakta

- företagets riskprofil,
 - huruvida företaget tillhandahåller andra betaltjänster som förtecknas i bilaga I eller bedriver annan verksamhet,
 - verksamhetens storlek; för företag som ansöker om auktorisation att tillhandahålla betaltjänster enligt punkt 7 i bilaga I ska de initierade transaktionernas värde beaktas; för företag som ansöker om registrering för att tillhandahålla betaltjänster enligt punkt 8 i bilaga I ska antalet kunder som använder kontoinformationstjänsterna beaktas.
 - EBA ska regelbundet se över riktlinjerna.
4. Den information som avses i punkt 3 ska delges de behöriga myndigheterna i enlighet med punkt 1.

Artikel 5a
Kontroll av aktieinnehav

1. Alla fysiska eller juridiska personer som har beslutat att direkt eller indirekt förvärva eller ytterligare öka ett kvalificerat innehav i enlighet med artikel 4.1.36 i förordning (EU) nr 575/2013 i ett betalningsinstitut, varigenom andelen av kapitalet eller röstetalet kommer att nå eller överstiga 20 %, 30 % eller 50 % eller så att betalningsinstitutet därigenom kommer att få ställning som dotterföretag, ska i förväg skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna om sina avsikter. Detta gäller även alla fysiska eller juridiska personer som har beslutat att direkt eller indirekt avyttra ett kvalificerat innehav eller minska sitt kvalificerade innehav så att andelen av kapitalet eller röstetalet understiger 20 %, 30 % eller 50 % eller så att betalningsinstitutets ställning som dotterföretag kommer att upphöra.
2. Den tilltänkte förvärvaren av ett kvalificerat innehav ska lämna uppgifter till den behöriga myndigheten om storleken på det tilltänkta innehavet samt relevanta uppgifter enligt artikel 23.4 i direktiv 2013/36/EU.
3. Om det inflytande som utövas av de personer som avses i andra stycket sannolikt är till skada för en sund och ansvarsfull ledning av institutet, ska medlemsstaterna kräva att de behöriga myndigheterna motsätter sig detta eller vidtar åtgärder för att förhållandet ska upphöra. Sådana åtgärder kan bestå av förelägganden, påföljder för styrelsen eller den verkställande ledningen eller upphävande av rösträtt som är knuten till de aktier som innehas av det berörda betalningsinstitutets aktieägare eller ledamöter.
4. Liknande åtgärder ska vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna sådan förhandsinformation som avses i denna artikel.
5. Om ett innehav har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna har motsatt sig förvärvet, ska medlemsstaterna, oavsett de åtgärder som i övrigt vidtas, föreskriva antingen att sådana rösträtter inte får utövas eller att avgivna röster ska vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

Artikel 6

Startkapital

Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitutet vid tidpunkten för auktorisationen har ett startkapital bestående av kapital enligt artikel 12.2 i direktiv 2013/36/EU enligt följande:

- a) Om betalningsinstitutet endast tillhandahåller betaltjänsten enligt punkt 6 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 20 000 EUR.
- b) Om betalningsinstitutet tillhandahåller betaltjänsten enligt punkt 7 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 50 000 EUR.
- c) Om betalningsinstitutet tillhandahåller någon av betaltjänsterna enligt punkterna 1–5 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 125 000 EUR.

Artikel 7

Kapitalbas

- 1. Betalningsinstitutets kapitalbas i enlighet med definitionen i artikel 4.41 får inte underskrida det belopp som krävs enligt artiklarna 6 eller 8 i detta direktiv beroende på vilket som är högst.
- 2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra att de poster som får ingå i kapitalbasen används flera gånger, när betalningsinstitutet tillhör samma koncern som ett annat betalningsinstitut, kreditinstitut, värdepappersföretag, kapitalförvaltningsbolag eller försäkringsföretag. Denna punkt ska även tillämpas när betalningsinstitutet är av hybridkaraktär och bedriver annan verksamhet än att tillhandahålla de betaltjänster.
- 3. Om villkoren enligt artikel 7 i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda, får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter välja att inte tillämpa artikel 8 i detta direktiv på betalningsinstitut som omfattas av den gruppbaseade tillsynen av moderkreditinstitutet enligt direktiv 2013/36/EU.

Artikel 8
Beräkning av kapitalbas

1. Oaktat de inledande kapitalkrav som fastställs i artikel 6, ska medlemsstaterna kräva att betalningsinstituten alltid har en kapitalbas beräknad med en av följande tre metoder enligt vad de behöriga myndigheterna fastställt i enlighet med nationell lagstiftning:

Metod A

Betalningsinstitutets kapitalbas ska uppgå till lägst 10 % av dess fasta omkostnader föregående år. De behöriga myndigheterna får justera detta krav om det har skett en väsentlig förändring av betalningsinstitutets verksamhet sedan föregående år. Om ett betalningsinstitut inte har fullföljt ett helt års affärsverksamhet vid tidpunkten för beräkningen, ska kravet vara att kapitalbasen ska uppgå till lägst 10 % av motsvarande fasta omkostnader enligt dess affärsplan, såvida inte de behöriga myndigheterna kräver en justering av planen.

Metod B

Betalningsinstitutets kapitalbas ska minst uppgå till summan av följande poster, multiplicerad med den skalfaktor k som anges i punkt 2, där betalningsvolymen (BV) utgör en tolfedel av det sammanlagda beloppet av de betalningstransaktioner som betalningsinstitutet genomförde eller initierade under föregående år:

- a) 4,0 % av den del av BV som ej överstiger 5 miljoner EUR
samt
- b) 2,5 % av den del av BV som överstiger 5 miljoner EUR men ej 10 miljoner EUR
samt
- c) 1 % av den del av BV som överstiger 10 miljoner EUR men ej 100 miljoner EUR
samt
- d) 0,5 % av den del av BV som överstiger 100 miljoner EUR men ej 250 miljoner EUR
samt
- e) 0,25 % av den del av BV som överstiger 250 miljoner EUR.

Metod C

Betalningsinstitutets kapitalbas ska minst uppgå till den relevanta indikatorn enligt led a, multiplicerad med faktorn enligt led b och med skalfaktorn k enligt punkt 2:

a) Den relevanta indikatorn ska vara summan av

1. ränteinkomster,
2. ränteutgifter,
3. mottagen kommission och mottagna avgifter, och
4. övriga rörelseintäkter.

Varje post ska summeras med sitt positiva eller negativa tecken. Inkomster från extraordinära eller irreguljära poster får inte tas med i beräkningen av den relevanta indikatorn. Kostnaderna för tjänster som utkontrakterats till tredje man får dras av från den relevanta indikatorn, om de härrör från ett företag som är föremål för tillsyn enligt detta direktiv. Den relevanta indikatorn ska beräknas på grundval av den tolv månaders observation som gjorts vid utgången av föregående räkenskapsår. Den relevanta indikatorn ska beräknas på det föregående räkenskapsåret. Kapitalbaser som beräknats enligt metod C får emellertid inte ligga under 80 % av den relevanta indikatorns medelvärde under de tre föregående räkenskapsåren. Om inga reviderade uppgifter finns tillgängliga får företagets egna skattningar användas.

b) Multiplikationsfaktorn ska vara

- i) 10 % för den del av den relevanta indikatorn som ej överstiger 2,5 miljoner EUR,
- ii) 8 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 2,5 miljoner EUR men ej 5 miljoner EUR,
- iii) 6 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 5 miljoner EUR men ej 25 miljoner EUR,
- iv) 3 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 25 miljoner EUR men ej 50 miljoner EUR,
- v) 1,5 % över 50 miljoner EUR.

2. Den skalfaktor k som ska användas i metoderna B och C ska vara
 - a) 0,5, om betalningsinstitutet tillhandahåller endast den betaltjänst som förtecknas i punkt 6 i bilaga I,
 - b) 1, om betalningsinstitutet tillhandahåller någon av de betaltjänster som förtecknas i punkterna 1–5 eller 7 i bilaga I.
3. De behöriga myndigheterna får, på grundval av en utvärdering av betalningsinstitutets riskhanteringsprocesser, förlustdatabas och interna kontrollmekanismer, kräva att det har en kapitalbas som är upp till 20 % högre än det belopp som skulle bli resultatet av tillämpningen av den metod som valts i enlighet med punkt 1 eller tillåta betalningsinstitutet att ha en kapitalbas som är upp till 20 % lägre än det belopp som skulle bli resultatet av tillämpningen av den metod som valts i enlighet med punkt 1.

Artikel 9
Skyddskrav

1. Medlemsstaterna eller de behöriga myndigheterna ska kräva att ett betalningsinstitut som tillhandahåller de betaltjänster som avses i punkterna 1–6 i bilaga I ska skydda alla medel som för genomförandet av betalningstransaktioner har tagits emot av betaltjänstanvändare eller genom en annan betaltjänstleverantör på något av följande sätt:
 - a) Medlen ska inte vid någon tidpunkt sammanblandas med de medel som innehas för någon annan fysisk eller juridisk persons räkning än betaltjänstanvändarnas och ska, när medlen fortfarande innehas av betalningsinstitutet men ännu inte har sänts till betalningsmottagaren eller överförts till en annan betaltjänstleverantör vid slutet av bankdagen efter den dag då medlen mottogs, deponeras på ett särskilt konto hos ett kreditinstitut eller investeras i säkra, likvida lågrisktillgångar i enlighet med vad hemmedlemsstatens behöriga myndigheter fastställer, och i betaltjänstanvändarnas intresse hållas åtskilda i enlighet med nationell lagstiftning mot anspråk från betalningsinstitutets övriga kreditorer, särskilt vid insolvens.
 - b) Medlen ska omfattas av en försäkring eller annan jämförlig garanti från ett försäkringsbolag eller ett kreditinstitut som inte tillhör samma koncern som betalningsinstitutet, uppgående till det belopp som skulle ha avskilts i avsaknad av en försäkring eller annan jämförbar garanti, vilket ska utbetalas om betalningsinstitutet inte kan uppfylla sina finansiella skyldigheter.
2. Om ett betalningsinstitut är skyldigt att skydda medel enligt punkt 1 och en andel av dessa medel ska användas för kommande betalningstransaktioner och det återstående beloppet ska användas för tjänster som inte är en betaltjänst, ska den andel av medlen som ska användas för kommande betalningstransaktioner omfattas av punkt 1. Om denna andel är variabel eller okänd på förhand, får medlemsstaterna tillåta att betalningsinstitutet tillämpar denna punkt på grundval av en representativ andel som ska antas användas för betaltjänster, förutsatt att det på grundval av historiska uppgifter kan göras en rimlig uppskattning av denna representativa andel vilken godtas av de behöriga myndigheterna.

Artikel 10
Beviljande av auktorisation

1. Av företag som avser att tillhandahålla betaltjänster ska medlemsstaterna kräva att de har auktoriserats som betalningsinstitut innan de börjar tillhandahålla dessa tjänster, med undantag av de företag som avses i artikel 1.1 a–c, e och f och juridiska eller fysiska personer som omfattas av undantaget i artiklarna 27 och 27a. Auktorisation får endast beviljas en juridisk person som är etablerad i en medlemsstat.
2. Auktorisation ska beviljas om den information och de bestyrkanden som åtföljer ansökan uppfyller kraven enligt artikel 5 och de behöriga myndigheterna efter att ha granskat ansökan gör en positiv sammanlagd bedömning. Innan auktorisation beviljas, får de behöriga myndigheterna vid behov höra den nationella centralbanken eller andra berörda offentliga myndigheter.
3. Ett betalningsinstitut som enligt den nationella lagstiftningen i sin hemmedlemsstat är skyldig att ha ett säte ska ha sitt huvudkontor i den medlemsstat där det har sitt säte och ska bedriva åtminstone en del av sin betaltjänstverksamhet där.
4. De behöriga myndigheterna får bara bevilja auktorisation, om betalningsinstitutet för tryggheten av en sund och ansvarsfull ledning har effektiva styrsystem för sin betaltjänstverksamhet, bl.a. en tydlig organisationsstruktur med en väl definierad, överblickbar och konsekvent ansvarsfördelning, effektiva förfaranden för att kartlägga, hantera, övervaka och rapportera de risker som betalningsinstitutet utsätts eller kan utsättas för och tillfredsställande rutiner för intern kontroll, däribland sunda förfaranden för administration och redovisning; styrsystemen, metoderna och rutinerna ska omfatta hela verksamheten och stå i proportion till arten och omfattningen av de betaltjänster som betalningsinstitutet tillhandahåller och till deras komplexitet.

5. Om ett betalningsinstitut tillhandahåller någon av de betaltjänster som förtecknas i punkterna 1–7 i bilaga I och samtidigt bedriver annan affärsverksamhet får den berörda myndigheten kräva att det upprättas en separat enhet för betaltjänstverksamheten, om den verksamhet hos betalningsinstitutet som inte avser betaltjänster försämrar eller kan komma att försämma betalningsinstitutets finansiella sundhet eller de behöriga myndigheternas förmåga att övervaka att betalningsinstitutet iakttar alla sina skyldigheter enligt detta direktiv.
6. De behöriga myndigheterna ska neka auktorisation om de, med hänsyn till behovet av att försäkra sig om sund och ansvarsfull ledning av ett betalningsinstitut, inte är förvissade om att aktieägare eller andra medlemmar med kvalificerade innehav är lämpliga.
7. Om det dessutom finns nära förbindelser enligt definitionen i artikel 4.1.38 i förordning (EU) nr 575/2013 mellan betalningsinstitutet och andra fysiska eller juridiska personer, ska de behöriga myndigheterna bevilja auktorisation endast om dessa förbindelser inte hindrar ett effektivt utövande av deras tillsyn.
8. De behöriga myndigheterna får bevilja auktorisation endast om ett effektivt utövande av deras tillsyn inte hindras av lagar och andra författningar i ett tredjeland, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer till vilka betalningsinstitutet har nära förbindelser, eller hindras av svårigheter vid tillämpningen av dessa lagar och andra författningar.
9. Auktorisationen ska gälla i alla medlemsstater och göra det möjligt för det berörda betalningsinstitutet att tillhandahålla betaltjänster inom hela unionen med stöd av antingen friheten att tillhandahålla tjänster eller etableringsfriheten, förutsatt att auktorisationen omfattar sådana tjänster.

Artikel 11

Meddelande om beslut

Inom tre månader från mottagandet av en ansökan eller, om ansökan skulle vara ofullständig, från mottagandet av all den information som krävs för beslut, ska de behöriga myndigheterna underrätta sökanden om huruvida auktorisationen har beviljats eller avslagits. Om auktorisation nekas, ska skälen för detta anges.

Artikel 12

Återkallande av auktorisation

1. De behöriga myndigheterna får endast återkalla en auktorisation som beviljats ett betalningsinstitut om institutet omfattas av ett eller flera av följande fall:
 - a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från auktorisationen, eller inte har bedrivit någon verksamhet på minst sex månader, om den berörda medlemsstaten inte har infört bestämmelser om att auktorisationen ska upphöra att gälla i sådana fall,
 - b) har erhållit auktorisationen på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat sätt i strid mot gällande regler,
 - c) inte längre uppfyller villkoren för beviljande av auktorisation eller underlåter att underrätta den behöriga myndigheten om viktiga händelser i detta avseende,
 - d) skulle utgöra ett hot mot betalningssystemets stabilitet om det fortsatte att bedriva sin betaltjänstverksamhet,
 - e) omfattas av något annat stadgande där det i nationell lag om att auktorisationen ska återkallas.
2. Ett återkallande av en auktorisation ska motiveras och de som berörs av beslutet ska underrättas om detta.
3. Återkallandet av en auktorisation ska offentliggöras, även i de register som avses i artiklarna 13 och 14.

Artikel 13

Registrering i hemmedlemsstaten

Medlemsstaterna ska upprätta ett offentligt register över auktoriserade betalningsinstitut och deras ombud samt över fysiska och juridiska personer som omfattas av ett undantag enligt artiklarna 27 och 27a liksom över de institut enligt artikel 2.3 som enligt nationell lagstiftning har rätt att tillhandahålla betaltjänster. Filialer till betalningsinstitut ska införas i hemmedlemsstatens register om de tillhandahåller tjänster i en annan medlemsstat än sin hemmedlemsstat. Efter att anmälan har gjorts till de behöriga myndigheterna ska filialerna tas upp i hemmedlemsstatens register.

Registret ska innehålla uppgift om de betaltjänster för vilka betalningsinstitutet är auktoriserat eller för vilka de fysiska eller juridiska personerna har registrerats. Auktoriserade betalningsinstitut ska upptas i en separat förteckning i registret och skiljas från de fysiska och juridiska personer som införts i registret enligt artiklarna 27 och 27a. Registret ska vara allmänt tillgängligt, även online, och ska uppdateras utan dröjsmål.

Artikel 14

Europeiska bankmyndighetens register

1. De behöriga myndigheterna ska underrätta EBA om varje auktorisation som beviljas enligt artikel 10, om varje fysisk eller juridisk person som omfattas av undantaget enligt artiklarna 27 och 27a och om de institut som avses i artikel 2.3 som enligt nationell lagstiftning har rätt att tillhandahålla betaltjänster.
2. EBA ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning med namnen på de enheter som avses i punkt 1.
3. Den förteckning som avses i punkt 2 ska innehålla uppgift om de fysiska eller juridiska personer som omfattas av ett undantag enligt artiklarna 27 och 27a.
4. De behöriga myndigheterna ska underrätta EBA om varje återkallande av auktorisation och om varje återkallande av undantag enligt artiklarna 27 och 27a tillsammans med skälen till återkallandet.

Artikel 15

Upprätthållande av auktorisation

Varje förändring som påverkar riktigheten av den information och de uppgifter som tillhandahållits i enlighet med artikel 5, ska av betalningsinstitutet utan onödigt dröjsmål meddelas de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

Artikel 16

Redovisning och lagstadgad revision

1. På betalningsinstitut ska även direktiv 78/660/EEG tillämpas, och i tillämpliga fall direktiven 83/349/EEG och 86/635/EEG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002²⁹.
2. Om de inte är undantagna enligt direktiv 78/660/EEG och i tillämpliga fall direktiven 83/349/EEG och 86/635/EEG, ska betalningsinstitutens årsbokslut och sammanställda redovisning revideras av lagstadgade revisorer eller revisionsföretag i den mening som avses i direktiv 2006/43/EG.
3. Ur kontrollsynpunkt ska medlemsstaterna ställa krav på att betalningsinstitut lämnar separata redovisningsuppgifter om betaltjänster och om verksamhet enligt artikel 17.1 för vilken en revisionsberättelse ska lämnas. Denna revisionsberättelse ska i tillämpliga fall sammanställas av lagstadgade revisorer eller ett revisionsföretag.
4. När det gäller betaltjänstverksamhet ska förpliktelser enligt artikel 63 i direktiv 2013/36/EU i tillämpliga delar också gälla betalningsinstitutens lagstadgade revisorer eller revisionsföretag.

²⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder, EGT L 243, 11.9.2002, s. 1.

Artikel 17
Verksamhet

1. Med undantag för tillhandahållande av betaltjänster ska betalningsinstitut ha rätt att utöva följande verksamhet:
 - a) Tillhandahållande av operativa och anknutna sidotjänster, exempelvis säkerställande av genomförandet av betalningstransaktioner, valutaväxlingstjänster, förvaringsverksamhet samt lagring och behandling av uppgifter.
 - b) Drift av betalningssystem utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 29.
 - c) Annan verksamhet än tillhandahållandet av betaltjänster, med hänsyn till tillämplig unionslagstiftning och nationell lagstiftning.
2. När betalningsinstitut tillhandahåller en eller flera av de betaltjänster, får de endast ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner.
3. Eventuella medel som sådana betalningsinstitut tar emot från betaltjänstanvändare för att tillhandahålla betaltjänster ska inte betraktas som insättningar eller andra återbetalbara medel i den mening som avses i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU eller elektroniska pengar i den mening som avses i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG.

4. Betalningsinstitut får endast bevilja en kredit för betaltjänster enligt punkt 4 eller 5 i bilaga I om följande villkor är uppfyllda:
- a) Kreditgivningen ska vara en sidoverksamhet och kredit ska beviljas endast i samband med genomförandet av en betalningstransaktion.
 - b) Utan hinder av nationella bestämmelser om kreditgivning med kreditkort ska den kredit som beviljas i samband med en betalning och som verkställs i enlighet med artiklarna 10.9 och 26 återbetalas inom en kort tidsperiod som inte får överstiga tolv månader.
 - c) En sådan kredit får inte beviljas ur medel som erhållits eller innehas för att genomföra en betalningstransaktion.
 - d) Betalningsinstitutet ska alltid ha en för tillsynsmyndigheterna tillfredställande kapitalbas med hänsyn till det totala kreditbelopp som är beviljat.
5. Betalningsinstitut får inte bedriva verksamhet som består i att ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel i den mening som avses i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Detta direktiv ska inte heller påverka Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG³⁰ eller annan tillämplig unionslagstiftning eller nationella åtgärder avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv i enlighet med unionslagstiftningen.

³⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG, EUT L 133, 22.5.2008, s. 66.

AVSNITT 2

ÖVRIGA KRAV

Artikel 18

Användning av ombud eller enheter till vilka verksamhet utkontrakteras

1. Om ett betalningsinstitut avser att tillhandahålla betaltjänster via ett ombud ska det lämna följande information till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:
 - a) Ombudets namn och adress.
 - b) En beskrivning av de mekanismer för intern kontroll som ombudet kommer att använda för att fullgöra skyldigheterna när det gäller penningtvätt och finansiering av terrorism enligt direktiv 2005/60/EG och som ska uppdateras varje gång betydande ändringar av de uppgifter som meddelas vid den ursprungliga anmälan införs.
 - c) Identitetsuppgifter om direktörer och personer som hanterar det ombud som ska användas för tillhandahållande av betaltjänster samt, för andra ombud än betaltjänstleverantörer, styrkande av deras lämplighet.
 - d) De av betalningsinstitutets betaltjänster som ombudet ska ha mandat för.
 - e) I tillämpliga fall ombudets unika identifikationskod eller identifikationsnummer.

2. Inom två månader efter mottagandet av den information som avses i punkterna 1a–1e ska den behöriga myndigheten meddela betalningsinstitutet huruvida ombudet har tagits upp i registret enligt artikel 13 eller inte. Efter det att ombuden har tagits upp i registret enligt artikel 13 får de börja tillhandahålla betaltjänster.
3. Innan ombudet tas upp i registret får de behöriga myndigheterna, om de bedömer att den information som de fått är felaktig, vidta ytterligare åtgärder för att kontrollera informationen.
4. Om de behöriga myndigheterna efter kontroll av informationen inte är förvissade om att informationen som lämnats till dem enligt punkt 1 är korrekt, ska de vägra att införa ombudet i registret enligt artikel 13 och informera betalningsinstitutet om detta.
5. Om betalningsinstitutet vill tillhandahålla betaltjänster i en annan medlemsstat genom att anlita ett ombud eller inrätta en filial ska det tillämpa de förfaranden som föreskrivs i artikel 26.
6. [...]
7. Om ett betalningsinstitut avser att utkontraktera operativa betaltjänstfunktioner, ska det meddela detta till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.

Utkontraktering av viktiga operativa funktioner, inbegripet upphandling av it-system och it-moduler, får inte ske på så sätt att det väsentligt försämrar kvaliteten på betalningsinstitutets interna kontroll och de behöriga myndigheternas möjligheter att övervaka och följa upp att betalningsinstitutet fullgör alla sina skyldigheter enligt detta direktiv.

Vid tillämpningen av andra stycket ska en operativ funktion betraktas som viktig om ett fel eller en brist vid utförandet av denna väsentligt skulle försämra ett betalningsinstituts förmåga att fortsätta uppfylla villkoren i dess enligt denna avdelning begärda auktorisation eller iakttä andra skyldigheter enligt detta direktiv, eller dess finansiella resultat eller dess betaltjänsters sundhet eller kontinuitet. Om betalningsinstitut utkontrakterar viktiga operativa funktioner ska medlemsstaterna säkerställa att betalningsinstituten uppfyller följande villkor:

- a) Utkontraktering får inte leda till att den högsta ledningen delegerar sitt ansvar.
 - b) Betalningsinstitutets förhållande till och skyldigheter gentemot sina betaltjänstanvändare enligt detta direktiv får inte förändras.
 - c) De villkor som betalningsinstitutet ska uppfylla för att bli och förbli auktoriserat enligt denna avdelning får inte undergrävas.
 - d) Inget av de andra villkoren enligt vilka betalningsinstitutets auktorisation beviljades ska upphävas eller ändras.
8. Betalningsinstitut ska försäkra sig om att ombud som agerar för deras räkning vederbörligen informerar betaltjänstanvändarna om detta.
9. Betalningsinstitut ska utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om eventuella ändringar i användningen av ombud, bland annat om ytterligare ombud eller enheter till vilka verksamheter utkontrakteras. Det förfarande som anges i punkterna 2–4 ska tillämpas.

Artikel 19

Ansvar

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitut är ansvariga för att garantera att alla ombud eller filialer som används för att tillhandahålla betaltjänster ständigt följer de bestämmelser som fastställs i detta direktiv.
- 1a. Medlemsstaterna ska försäkra sig om att ett betalningsinstitut som anlitar tredje man för genomförandet av operativa funktioner vidtar skäligen åtgärder för att säkerställa att kraven i detta direktiv är uppfyllda.
2. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitutet har fullt ansvar för de anställdas agerande eller för alla ombud, filialer eller enheter till vilka verksamhet utkontrakterats.

Artikel 20

Bevarande av uppgifter

Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstituten lagrar alla relevanta uppgifter enligt denna avdelning i minst fem år, utan påverkan på tillämpningen av direktiv 2005/60/EG eller annan relevant unionslagstiftning.

AVSNITT 3

BEHÖRIGA MYNDIGHETER OCH TILLSYN

Artikel 21

Val av behöriga myndigheter

1. Till behöriga myndigheter med ansvar för auktorisation och tillsyn av betalningsinstitut som ska utföra åliggandena enligt denna avdelning ska medlemsstaterna utse antingen offentliga myndigheter eller sådana organ som erkänns i nationell lagstiftning eller av offentliga myndigheter som enligt nationell lagstiftning uttryckligen har fått sådant bemyndigande, inklusive nationella centralbanker.

De behöriga myndigheterna ska se till att de är oberoende av ekonomiska organ och undvika intressekonflikter. Utan påverkan på tillämpningen av första stycket ska betalningsinstitut, kreditinstitut, institut för elektroniska pengar eller postgiroinstitut inte utses till behöriga myndigheter.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna ska se till att de enligt punkt 1 utsedda behöriga myndigheterna har alla befogenheter som de behöver för att fullgöra sina uppgifter.
3. Om det i en medlemsstat finns mer än en myndighet med behörighet i frågor som omfattas av denna avdelning, ska medlemsstaterna försäkra sig om att myndigheterna har ett nära samarbete, så att de kan genomföra sina uppgifter på ett effektivt sätt. Detsamma ska gälla, om myndigheterna med behörighet i frågor enligt denna avdelning inte är behöriga myndigheter med ansvar för tillsyn av kreditinstitut.

4. Ansvaret för de uppgifter som enligt punkt 1 utsedda behöriga myndigheter ska utföra ska ligga på hemmedlemsstatens behöriga myndigheter.
5. Punkt 1 ska inte medföra att de behöriga myndigheterna måste övervaka någon annan del av betalningsinstitutens affärsverksamhet än tillhandahållande av betaltjänster och de verksamheter som förtecknas i artikel 17.1 a.

Artikel 22

Tillsyn

1. Medlemsstaterna ska se till att de kontroller som de behöriga myndigheterna genomför för att kontrollera löpande överensstämmelse med denna avdelning är proportionerliga, tillräckliga och motsvarar de risker som betalningsinstituten är exponerade för.

För att kontrollera att denna avdelning efterlevs ska de behöriga myndigheterna särskilt ha rätt att vidta följande åtgärder:

- a) Kräva att betalningsinstitutet tillhandahåller all information som krävs för att övervaka efterlevnaden.
 - b) Genomföra inspektion på plats på betalningsinstitutet, hos ombud eller filialer som tillhandahåller betaltjänster under betalningsinstitutets ansvar eller hos enheter till vilka betaltjänstverksamhet har utkontrakterats.
 - c) Utfärda rekommendationer och riktlinjer och, i tillämpliga fall, bindande administrativa bestämmelser.
 - d) Återkalla auktorisation i de fall som avses i artikel 12.
2. När betalningsinstitut överträder bestämmelser i lagar och andra författningar om tillsyn av och om verksamhet i form av betaltjänstverksamhet, ska medlemsstaterna – utan påverkan på förfaranden för återkallande av auktorisationer och bestämmelser i straffrättslig lagstiftning – tillse att deras behöriga myndigheter mot betalningsinstituten och mot dem som har ett bestämmande inflytande över betalningsinstitutets verksamhet kan besluta om påföljder eller vidta åtgärder för att särskilt avbryta konstaterade överträdelser eller orsakerna till sådana överträdelser.

3. Utan påverkan på kraven i artiklarna 6, 7.1, 7.2 och 8 ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna har rätt att vidta de åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel för att se till att det finns ett tillräckligt kapital för att kunna genomföra betaltjänster, särskilt i de fall när den del av betalningsinstitutets verksamhet som inte avser betaltjänster försämrar eller kan komma att försämma betalningsinstitutets finansiella sundhet.

Artikel 23

Tystnadsplikt

1. Medlemsstaterna ska se till att alla personer som arbetar eller har arbetat för de behöriga myndigheterna och experter som handlar på myndigheternas vägnar är bundna av tystnadsplikt, utan påverkan på fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning.
2. Vid informationsutbytet enligt artikel 25 ska tystnadsplikt tillämpas strikt för att garantera skyddet av enskildas och företags rättigheter.
3. Medlemsstaterna får tillämpa denna artikel med beaktande även av artiklarna 53–61 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 24

Rätt till domstolsprövning

1. Medlemsstaterna ska se till att sådana beslut får bestridas inför domstol som de behöriga myndigheterna fattat om ett betalningsinstitut, med stöd av de lagar och andra författningar som antagits i enlighet med detta direktiv.
2. Punkt 1 ska även tillämpas på underlåtenhet att agera.

Artikel 25
Utbyte av information

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska samarbeta med varandra och, i lämpliga fall, med Europeiska centralbanken och medlemsstaternas nationella centralbanker, EBA samt andra relevanta behöriga myndigheter som utsetts enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning som är tillämplig på betaltjänstleverantörer.
2. Medlemsstaterna ska dessutom tillåta utbyte av information mellan sina behöriga myndigheter och följande organ:
 - a) Andra medlemsstaters behöriga myndigheter som ansvarar för auktorisation av och tillsyn över betalningsinstitut.
 - b) Europeiska centralbanken och medlemsstaternas nationella centralbanker i deras egenskap av penningpolitiska myndigheter och tillsynsmyndigheter och, i förekommande fall, andra offentliga myndigheter med ansvar för tillsyn av betalnings- och avvecklingssystem.
 - c) Andra relevanta myndigheter som utses enligt detta direktiv, direktiv 2005/60/EG och annan unionslagstiftning som är tillämplig på betaltjänstleverantörer, exempelvis lagstiftning avseende penningtvätt och finansiering av terrorism.
 - d) EBA, enligt sitt uppdrag att bidra till att de övervakningsmekanismer som avses i artikel 1.5 a i förordning (EU) nr 1093/2010 fungerar enhetligt och konsekvent.

Artikel 25a

Lösande av tvister mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater

1. Om en behörig myndighet i en medlemsstat anser att det gränsöverskridande samarbetet med de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat i ett visst ärende i enlighet med artiklarna 25, 26, 26a, 26b och 26c inte uppfyllde de relevanta krav som fastställs däri, kan den hänskjuta ärendet till EBA och begära dess bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.
2. I fall där EBA agerar i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 ska EBA fatta alla beslut enligt artikel 19.3 utan onödigt dröjsmål. EBA får också på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen. I båda fallen ska de behöriga myndigheterna avvakta med sina beslut i väntan på en lösning i enlighet med artikel 19 i den förordningen.

Artikel 26

Tillämpning av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

1. Ett auktoriserat betalningsinstitut som önskar tillhandahålla betaltjänster för första gången i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten genom att utöva etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster ska lämna följande information till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:
 - a) Betalningsinstitutets namn och adress samt, i tillämpliga fall, auktorisationsnummer.
 - b) I vilka medlemsstater det har för avsikt att bedriva verksamhet.
 - c) Vilka betaltjänster det kommer att tillhandahålla.
 - d) Om betalningsinstitutet har för avsikt att använda ett ombud, den information som anges i artikel 18.1a–e.
 - e) Om betalningsinstitutet har för avsikt att använda en filial, den information som anges i artikel 5.1 b och e när det gäller betaltjänstverksamheten på värdmedlemsstatens territorium, en beskrivning av filialens organisatoriska struktur och vilka som är ansvariga för ledningen av filialen.

Om ett betalningsinstitut avser att utkontraktera operativa betaltjänstfunktioner till andra enheter på värdmedlemsstatens territorium ska det meddela detta till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.

- 1a. Inom en månad efter mottagandet av all information enligt punkt 1 ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten överlämna denna information till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

Inom en månad efter mottagandet av informationen från de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten bedöma denna information och förse de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten med relevant information i samband med det berörda betalningsinstitutets planerade tillhandahållande av betaltjänster inom ramen för etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten ska informera myndigheterna i hemmedlemsstaten, framför allt om alla rimliga skäl till farhågor när det gäller penningtvätt eller finansiering av terrorism i den mening som avses i direktiv 2005/60/EG i samband med det avsedda anlitaandet av ett ombud eller inrättandet av en filial.

Om de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten inte följer bedömningen från de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten ska de redogöra för skälen till sitt beslut för de sistnämnda.

Om bedömningen från de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, framför allt mot bakgrund av den information som erhållits från de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten, inte är positiv ska den vägra att registrera ombudet eller filialen eller återkalla registreringen om den redan har gjorts.

- 1b. Inom tre månader efter mottagandet av den information som avses i första stycket ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten meddela sitt beslut till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten och till betalningsinstitutet.

Efter det att ombudet eller filialen har införts i registret enligt artikel 13 kan de inleda sin verksamhet i den eller de berörda värdmedlemsstaterna.

Betalningsinstitutet ska underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten om vilket datum det inleder sin verksamhet via ombudet eller filialen i den eller de berörda värdmedlemsstaterna. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten om detta.

1c. Betalningsinstitut ska utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om alla relevanta ändringar av den information som meddelas i enlighet med punkt 1, inbegripet ytterligare ombud, filialer eller enheter till vilka verksamheter utkontrakteras i de medlemsstater där det bedriver verksamhet. Det förfarande som anges i punkterna 1a och 1b ska tillämpas.

2. [...]

3. [...]

4. [...]

5. [...]

6. EBA ska utarbeta ett utkast till tekniska tillsynsstandarder med närmare uppgifter om inom vilken ram hemmedlemsstatens behöriga myndigheter enligt punkt 1 i denna artikel ska samarbeta och utbyta information med de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten i enlighet med denna artikel. Utkastet till tekniska tillsynsstandarder ska specificera metoder, medel och detaljer rörande samarbetet vid gränsöverskridande betalningsinstituts underrättelser och särskilt den utbytta informationens omfattning och behandling, däribland en gemensam terminologi samt standardiserade underrättelsemallar för att säkra ett konsekvent och effektivt underrättelseförfarande.

EBA ska överlämna detta utkast till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den (*insert date*)... inom två år efter detta direktivs ikraftträdande].

7. [...]

8. Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i punkt 6 i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

**Övervakning av betalningsinstitut som utövar etableringsrätten och friheten att
tillhandahålla tjänster**

1. För att kunna genomföra de kontroller och vidta de nödvändiga åtgärder som föreskrivs i denna avdelning och i de bestämmelser i nationell lagstiftning som antas i enlighet med avdelningarna III och IV, i överensstämmelse med artikel 89.3, beträffande i en annan medlemsstat etablerade ombud eller filialer till ett betalningsinstitut ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten samarbeta med värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.

Genom samarbete enligt första stycket ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten när de avser att genomföra en kontroll på plats inom den senares territorium.

Uppgiften att genomföra kontroller på plats av de berörda instituten får de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten dock delegera till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

2. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten får kräva att betalningsinstitut som har ombud eller filialer inom deras territorier ska lämna periodiska rapporter om den verksamhet som bedrivs inom deras territorier.

Dessa rapporter ska krävas för informations- och statistikändamål och, när ombuden och filialerna genomför betaltjänstverksamheten inom ramen för etableringsrätten, för att övervaka efterlevnaden av de bestämmelser i den nationella lagstiftningen som antas i enlighet med avdelningarna III och IV. De ska omfattas av krav på tystnadsplikt som minst är likvärdiga med de som avses i artikel 23.

3. De behöriga myndigheterna ska till varandra överlämna all väsentlig och/eller relevant information, särskilt vad gäller överträdelser eller misstänkta överträdelser från ombud eller filialer, även om de har inträffat inom ramen för utövandet av friheten att tillhandahålla tjänster. De behöriga myndigheterna ska i detta avseende på begäran lämna all relevant information och på eget initiativ all väsentlig information, inbegripet om betalningsinstitutets efterlevnad av kraven i artikel 10.3.
4. [...]
5. Medlemsstaterna får kräva att betalningsinstitut som är verksamma på deras territorium via ombud inom ramen för etableringsrätten och vars huvudkontor är beläget i en annan medlemsstat ska utse en central kontaktpunkt på deras territorium för att garantera tillräcklig information om efterlevnaden av avdelningarna III och IV, utan att det påverkar några bestämmelser om förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism, samt förenkla övervakandet genom de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och i värdmedlemsstaten, inbegripet genom att på begäran förse de behöriga myndigheterna med handlingar och information.
6. EBA ska utarbeta ett utkast till tekniska tillsynsstandarder som fastställer kriterier för att avgöra när det är lämpligt att inrätta en central kontaktpunkt enligt punkt 5 och vilka funktioner de centrala kontaktpunkterna bör ha. EBA ska överlämna detta utkast till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast ett år efter detta direktivs ikraftträdande.
7. Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i punkt 6 i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. EBA ska också utarbeta ett utkast till tekniska tillsynsstandarder för att ange den ram inom vilken hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska samarbeta och utbyta information med de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten i enlighet med denna avdelning samt övervaka efterlevnaden av de bestämmelser i den nationella lagstiftningen som antas i enlighet med avdelningarna III och IV. Utkastet till tekniska tillsynsstandarder ska specificera metoder, medel och detaljer rörande samarbetet vid tillsynen av gränsöverskridande betalningsinstitut och särskilt den utbytta informationens omfattning och behandling för att säkra en konsekvent och effektiv tillsyn över betalningsinstitut som tillhandahåller gränsöverskridande betaltjänster.

I utkastet till tekniska tillsynsstandarder ska även sätt och detaljer specificeras när det gäller all rapportering som värdmedlemsstaterna kräver från betalningsinstituten om de betaltjänstverksamheter som utförs på deras territorier i enlighet med punkt 2, inbegripet tidsintervallen för denna rapportering.

EBA ska överlämna detta utkast till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den *(insert date)* [...inom två år efter detta direktivs ikraftträdande].

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i punkt 8 i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Åtgärder vid bristande efterlevnad, inbegripet säkerhetsåtgärder

1. Utan att det påverkar ansvaret för de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten om den konstaterar att ett betalningsinstitut som har ombud eller filialer på dess territorium inte följer bestämmelserna i denna avdelning och de bestämmelser i den nationella lagstiftningen som antas i enlighet med avdelning III eller avdelning IV utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten.

Efter att ha utvärderat den mottagna informationen ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten utan onödigt dröjsmål vidta alla lämpliga åtgärder för att garantera att det berörda betalningsinstitutet upphör att bryta mot bestämmelserna. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i alla andra berörda medlemsstater om dessa åtgärder.

- 1a. I krissituationer, där det krävs en omedelbar åtgärd för att ta itu med ett allvarligt hot mot de kollektiva intressena för betaltjänstanvändarna i värdmedlemsstaterna, kan de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten, parallellt med det gränsöverskridande samarbetet mellan de behöriga myndigheterna och i avvaktan på att de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten vidtar åtgärder i enlighet med artikel 26a, vidta säkerhetsåtgärder.
2. Alla säkerhetsåtgärder enligt punkt 1 ska vara lämpliga och proportionella med tanke på syftet, nämligen att skydda de kollektiva intressena för betaltjänstanvändarna i värdmedlemsstaten mot ett allvarligt hot. De får inte leda till att betaltjänstinstitutets betaltjänstanvändare i värdmedlemsstaten ges företräde framför betaltjänstinstitutets betaltjänstanvändare i andra medlemsstater.

Dessa åtgärder ska vara tillfälliga och avslutas när de allvarliga hot som upptäckts tas itu med, inbegripet med bistånd av eller i samarbete med de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten eller EBA i enlighet med artikel 25a.1.

3. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och i alla andra berörda medlemsstater, kommissionen och EBA ska informeras i förväg, om det är förenligt med den krissituation som de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten måste ta itu med, och under alla omständigheter utan onödigt dröjsmål, om de säkerhetsåtgärder som vidtas i enlighet med punkt 1a och om motiveringen till dem.

Artikel 26c

Motivering och meddelande

1. Varje åtgärd som vidtas enligt artiklarna 22, 26, 26a eller 26b och som innebär påföljder eller inskränkningar i rätten att tillhandahålla tjänster eller etableringsrätten ska vara väl motiverad och meddelas till det berörda betalningsinstitutet.
2. Artiklarna 26–26b får inte påverka de behöriga myndigheternas skyldighet enligt direktiv 2005/60/EG och förordning (EG) nr 1781/2006, särskilt artikel 37.1 i direktiv 2005/60/EG och artikel 15.3 i förordning (EG) nr 1781/2006, att utöva tillsyn över eller övervaka efterlevnaden av bestämmelserna i dessa rättsakter.

AVSNITT 4

UNDANTAG

Artikel 27

Villkor

1. Medlemsstaterna får avstå eller tillåta sina behöriga myndigheter att avstå från att helt eller delvis tillämpa de förfaranden och villkor som föreskrivs i avsnitten 1–3, med undantag för artiklarna 13, 14, 21, 23, 24 och 25 för fysiska eller juridiska personer som tillhandahåller de betaltjänster som förtecknas i punkterna 1–6 i bilaga I, om följande gäller:
 - a) Genomsnittet av det totala värdet på betalningstransaktionerna under de föregående tolv månaderna som genomförts av den berörda personen inklusive varje ombud som den tar fullt ansvar för överstiger inte en gräns som fastställs av medlemsstaten, men som under alla omständigheter inte överstiger 3 miljoner EUR per månad. Detta krav ska bedömas med hänsyn till de förväntade totala betalningstransaktionerna i den berörda personens affärsplan om inte de behöriga myndigheterna kräver en ändring i denna plan.
 - b) Ingen av de fysiska personer som ansvarar för ledningen eller driften av affärsverksamheten har dömts för brott som rör penningtvätt eller finansiering av terrorism eller annan ekonomisk brottslighet.
2. Alla fysiska eller juridiska personer som är registrerade i enlighet med punkt 1 ska ha sitt huvudkontor eller sin hemvist i den medlemsstat där de faktiskt bedriver sin verksamhet.
3. De personer som avses i punkt 1 ska behandlas på samma sätt som betalningsinstitut, men de ska inte omfattas av artiklarna 10.9, 26, 26a och 26b.
4. Medlemsstaterna får också föreskriva att alla fysiska eller juridiska personer som är registrerade i enlighet med punkt 1 endast får delta i vissa verksamheter enligt artikel 17.

5. De personer som avses i punkt 1 ska underrätta de behöriga myndigheterna om alla förändringar som har betydelse för de villkor som anges i den punkten. Om villkoren i punkt 1, 2 eller 4 inte längre uppfylls, ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de berörda personerna ansöker om auktorisation inom 30 kalenderdagar i enlighet med förfarandet i artikel 10.

Artikel 27a

Leverantörer av kontoinformationstjänster

1. Fysiska eller juridiska personer som tillhandahåller de betaltjänster som förtecknas i punkt 8 i bilaga I ska undantas från tillämpningen av det förfarande och de villkor som fastställs i avdelningarna 1 och 2, med undantag för artikel 5.1a, b, e–h, j, l, n, p och q, artikel 5.2, artikel 13 och artikel 14. Avsnitt 3 ska tillämpas, med undantag för artikel 22.3.
2. De personer som avses i punkt 1 ska behandlas som betalningsinstitut, förutom att avdelningarna III och IV inte ska tillämpas på dem, med undantag för artiklarna 38 och 45 i tillämpliga fall samt artiklarna 59, 61 och 85–87a.

Artikel 28

Anmälan och information

Om en medlemsstat utnyttjar undantaget i artikel 27 ska den underrätta kommissionen om detta senast den [*insert date (the final date of transposition)*] om sitt beslut samt genast underrätta kommissionen om varje senare förändring. Medlemsstaten ska dessutom underrätta kommissionen om hur många fysiska och juridiska personer som berörs och på årsbasis om det totala värdet för genomförda betalningstransaktioner per den 31 december varje kalenderår enligt vad som avses i artikel 27.1 a.

KAPITEL 2

Gemensamma bestämmelser

Artikel 29

Tillträde till betalningssystem

1. När det gäller auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer som är juridiska personer ska medlemsstaterna försäkra sig om att tillträdesreglerna till betalningssystem är objektiva, icke-diskriminerande och proportionella, och att dessa regler inte hindrar tillträde i större utsträckning än vad som är nödvändigt för att skydda mot särskilda risker, som avvecklingsrisk, operativ risk och affärsrisk och för att skydda betalningssystemets finansiella och operativa stabilitet.

Betalningssystem får inte innebära något av följande krav på betaltjänstleverantörer, betaltjänstanvändare eller andra betalningssystem:

- a) Regler som begränsar faktiskt deltagande i andra betalningssystem.
 - b) Regler som diskriminerar auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer i fråga om rättigheter, skyldigheter och deltagarnas befogenheter.
 - c) Begränsningar på grundval av institutets status.
2. Punkt 1 ska inte gälla
 - a) betalningssystem som betecknats enligt direktiv 98/26/EG,
 - b) betalningssystem som uteslutande består av betaltjänstleverantörer som tillhör en grupp.

3. Vid tillämpningen av punkt 2a ska medlemsstaterna, när en auktoriserad eller registrerad betaltjänstleverantör från en deltagare i ett betecknat betalningssystem som tillhandahåller tjänster med anknytning till ett sådant system begär tillträde till sådana tjänster, se till att deltagaren beslutar om begäran på ett icke-diskriminerande sätt.

Om en deltagare i ett betecknat system avslår den begäran som nämns i första stycket ska den vederbörligen motivera detta.

Artikel 29a

Tillträde till konton som hålls i ett kreditinstitut

När auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer begär tillträde till betalkonton från ett kreditinstitut ska medlemsstaterna se till att kreditinstitutet beslutar om begäran på ett icke-diskriminerande sätt.

Om ett kreditinstitut avslår den begäran som nämns i första stycket ska den vederbörligen motivera detta.

Artikel 30

Förbud för andra än betaltjänstleverantörer att tillhandahålla betaltjänster och underrättelseskyldighet

1. Medlemsstaterna ska förbjuda fysiska eller juridiska personer som varken är betaltjänstleverantörer eller uttryckligen är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde från att tillhandahålla betaltjänster.
2. Medlemsstaterna ska kräva att tjänsteleverantörer som bedriver verksamhet enligt artikel 3 k i och ii för vilken genomsnittet av de genomförda betalningstransaktionernas sammanlagda värde under de föregående 12 månaderna överstiger 1 miljon EUR skickar en underrättelse till de behöriga myndigheterna med en beskrivning av de tillhandahållna tjänsterna och förtydligar inom ramen för vilket undantag i enlighet med artikel 3 k i och ii verksamheten anses bedrivas.
3. Medlemsstaterna ska kräva att tjänsteleverantörer som bedriver verksamhet enligt artiklarna 3 l, 3 l a och 3 l b skickar en underrättelse till de behöriga myndigheterna och att dessa tjänsteleverantörer förser de behöriga myndigheterna med ett årligt revisionsuttalande i vilket det bekräftas att verksamheten är förenlig med de gränser som fastställs i artiklarna 3 l, 3 l a och 3 l b.
- 3a. Trots vad som sägs i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna informera EBA om de tjänster som anmälts i enlighet med punkt 2 och 3 samt inom ramen för vilket undantag tjänsterna genomförs.
4. Beskrivningen av de tjänster som anmäls i enlighet med punkt 2 och 3 ska offentliggöras i det register som avses i artikel 13 och på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 14.

AVDELNING III
KLARHET OM VILLKOREN OCH INFORMATIONSKRAVEN FÖR
BETALTJÄNSTER

KAPITEL 1
Allmänna regler

Artikel 31
Tillämpningsområde

1. Denna avdelning ska tillämpas på enstaka betalningstransaktioner, ramavtal och sådana betalningstransaktioner som dessa omfattar. Parterna får avtala om att den helt eller delvis inte ska tillämpas, när betaltjänstanvändaren inte är en konsument.
2. Medlemsstaterna får besluta att bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas på mikroföretag på samma sätt som på konsumenter.
3. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2008/48/EG eller annan tillämplig unionslagstiftning eller nationella åtgärder avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv i enlighet med unionslagstiftningen.

Artikel 32

Andra bestämmelser i unionslagstiftningen

Bestämmelserna i denna avdelning ska inte påverka sådan unionsslagstiftning som innehåller ytterligare krav på förhandsinformation.

Om direktiv 2002/65/EG också är tillämpligt ska emellertid de informationskrav som anges i artikel 3.1 i det direktivet, utom leden 2 c–g, 3 a, d och e samt 4 b i den artikeln, ersättas med artiklarna 37, 38, 44 och 45 i detta direktiv.

Artikel 33

Informationsavgifter

1. Betaltjänstleverantören får inte ta ut någon avgift av betaltjänstanvändaren för tillhandahållande av information enligt denna avdelning.
2. Betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren får avtala om avgifter för extra eller frekventare information eller överföring med hjälp av andra kommunikationsmedel än dem som anges i ramavtalet, som tillhandahålls på betaltjänstanvändarens begäran.
3. När betaltjänstleverantören får ta ut avgifter för information i enlighet med punkt 2, ska avgifterna vara rimliga och stå i proportion till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

Artikel 34

Bevisbörda för informationskrav

Medlemsstaterna ska föreskriva att bevisbördan ska ligga på betaltjänstleverantören när det gäller att visa att denne har uppfyllt informationskraven i denna avdelning.

Artikel 35

Undantag från informationskraven för betalningsinstrument som avser låga belopp och elektroniska pengar

1. När det gäller betalningsinstrument som enligt ramavtalet endast rör enskilda betalningstransaktioner på högst 30 EUR eller som har en utgiftströskel på 150 EUR eller sparar medel som inte vid något tillfälle överstiger 150 EUR
 - a) ska betaltjänstleverantören genom undantag från artiklarna 44, 45 och 49 lämna betalaren information endast om betaltjänstens viktigaste kännetecken, inklusive hur betalningsinstrumentet kan användas, om ansvar, uttagna avgifter och annan väsentlig information som behövs för att fatta ett informerat beslut samt meddela var annan information och villkor enligt artikel 45 lätt kan hittas,
 - b) får man komma överens om att betaltjänstleverantören genom undantag från artikel 47 inte ska behöva föreslå ändringar av villkoren i ramavtalet på det sätt som föreskrivs i artikel 44.1,

- c) får man komma överens om att betaltjänstleverantören genom undantag från artiklarna 50 och 51 efter genomförandet av en betalningstransaktion
- i) ska tillhandhålla eller endast göra tillgänglig en hänvisning som gör det möjligt för betaltjänstanvändaren att identifiera betalningstransaktionen, dess belopp, eventuella avgifter och/eller vid flera betalningstransaktioner av samma typ till samma betalningsmottagare, information om betalningstransaktionernas totalbelopp och totala avgifter,
 - ii) inte ska behöva tillhandahålla eller göra tillgänglig information enligt led i om betalningsinstrumentet används anonymt eller om betaltjänstleverantören av andra skäl inte har tekniska möjligheter att tillhandahålla informationen.
Betaltjänstleverantören ska emellertid ge betalaren möjlighet att kontrollera det lagrade beloppet.
2. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter sänka eller fördubbla beloppen enligt punkt 1. För förbetalda betalningsinstrument får medlemsstaterna höja dem till högst 500 euro.

KAPITEL 2

Enstaka betalningstransaktioner

Artikel 36

Tillämpningsområde

1. Detta kapitel ska tillämpas på enstaka betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal.
2. Om en betalningsorder för en enstaka betalningstransaktion överförs med ett betalningsinstrument som omfattas av ett ramavtal, ska betaltjänstleverantören inte vara skyldig att lämna eller tillhandahålla sådan information som redan ges till betaltjänstanvändaren enligt ramavtalet med en annan betaltjänstleverantör eller som kommer att ges till denna användare enligt det ramavtalet.

Artikel 37

Allmän förhandsinformation

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören innan betaltjänstanvändaren är bunden av ett avtal om en enstaka betaltjänst eller ett erbjudande om en sådan tjänst, på ett lättåtkomligt sätt ger betaltjänstanvändaren tillgång till den information och de villkor som närmare anges i artikel 38. Betaltjänstleverantören ska på betaltjänstanvändarens begäran tillhandahålla informationen och villkoren på papper eller något annat varaktigt medium. Informationen och villkoren ska vara enkla att förstå och uttryckas klart och lättbegripligt på ett språk som är officiellt språk i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, eller på något annat språk som parterna kommit överens om.

2. Om avtalet om enstaka betaltjänst har ingåtts på betaltjänstanvändarens begäran med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för betaltjänstleverantören att uppfylla villkoren i punkt 1, ska denne uppfylla sina skyldigheter enligt den punkten omedelbart efter det att betalningstransaktionen har genomförts.
3. Skyldigheterna enligt punkt 1 i denna artikel får även fullgöras genom tillhandahållande av en kopia av utkastet till avtalet om enstaka betaltjänst eller utkastet till betalningsordern med information och villkor som närmare anges i artikel 38.

Artikel 38

Information och villkor

1. Medlemsstaterna ska se till att följande information och villkor lämnas till eller görs tillgängliga för betaltjänstanvändaren:
 - a) En specifikation av den information eller unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren måste ange för att en betalningsorder ska initieras eller genomföras korrekt.
 - b) Hur lång tid det maximalt tar att genomföra den betaltjänst som ska tillhandahållas.
 - c) Alla avgifter som betaltjänstanvändaren ska betala till sin betaltjänstleverantör och, i tillämpliga fall, en specificering av alla avgiftsbeloppen.
 - d) I tillämpliga fall den faktiska växelkurs eller referensväxelkurs som ska gälla för betalningstransaktionen.

2. Medlemsstaterna ska se till att leverantörer av betalningsinitieringstjänster lämnar eller gör tillgänglig tydlig och utförlig information till betaltjänstanvändaren om den erbjudna tjänsten samt namnet på leverantören av betalningsinitieringstjänsten, den geografiska adressen till dess huvudkontor och, i tillämpliga fall, den geografiska adressen till dess ombud eller filial som är etablerad i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds samt alla andra adresser, inbegripet e-postadresser, som är relevanta för kommunikation med leverantören av betalningsinitieringstjänsten.
3. I tillämpliga fall ska betaltjänstanvändaren lätt kunna få tillgång till all annan relevant information och de villkor som närmare anges i artikel 45.

Artikel 39

Information till betalaren och betalningsmottagaren vid betalningsinitieringstjänst

När en betalningsorder initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska denna betaltjänstleverantör, förutom den information och de villkor som anges i artikel 38, till betalaren och betalningsmottagaren omedelbart efter initieringen tillhandahålla eller göra tillgängliga följande uppgifter:

- a) En bekräftelse på att betalningsordern överförts till betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör.
- b) En uppgift som gör det möjligt för betalaren och betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen och för betalningsmottagaren att vid behov identifiera betalaren samt information som överförts tillsammans med betalningstransaktionen.
- c) Betalningstransaktionens belopp.
- d) I tillämpliga fall alla avgifter som ska betalas till leverantören av betalningsinitieringstjänster för transaktionen och, i tillämpliga fall, en specificering av beloppen.

Artikel 40

Information till betalarens och betalningsmottagarens kontoförvaltande betaltjänstleverantören vid en betalningsinitieringstjänst

När en betalningsorder initieras genom leverantören av betalningsinitieringstjänster ska denne uppge referensen för transaktionen till betalaren och den kontoförvaltande betaltjänstleverantören.

Artikel 41

Information till betalaren efter mottagande av betalningsordern

Omedelbart efter det att betalningsordern tagits emot ska betalarens betaltjänstleverantör på samma sätt som anges i artikel 37.1 lämna eller göra tillgängliga för betalaren samtliga följande uppgifter:

- a) En uppgift som gör det möjligt för betalaren att identifiera betalningstransaktionen samt, i tillämpliga fall, uppgifter som avser betalningsmottagaren.
- b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta som används i betalningsordern.
- c) Betalningstransaktionens eventuella avgifter som betalaren ska betala och, i tillämpliga fall, en specificering av dessa avgiftsbelopp.
- d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalarens betaltjänstleverantör använde vid betalningstransaktionen eller också en hänvisning till denna, om den är en annan än den kurs som lämnas i enlighet med artikel 38.1 d, samt betalningstransaktionens belopp efter denna valutakonvertering.
- e) Den dag då betalningsordern togs emot.

Artikel 42

Information till betalningsmottagaren efter genomförande

Omedelbart efter det att betalningstransaktionen genomförts ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör på samma sätt som anges i artikel 37.1 lämna eller göra tillgängliga för betalningsmottagaren samtliga följande uppgifter:

- a) En uppgift som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen samt, i tillämpliga fall, betalaren och den information som överförs tillsammans med betalningstransaktionen.
- b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken medlen står till betalningsmottagarens förfogande.
- c) Betalningstransaktionens eventuella avgifter som betalaren ska betala och, i tillämpliga fall, en specificering av dessa avgiftsbelopp.
- d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör använder vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp före denna valutakonvertering.
- e) Krediteringens valuteringsdag.

KAPITEL 3

Ramavtal

Artikel 43

Tillämpningsområde

Detta kapitel ska tillämpas på betalningstransaktioner som omfattas av ett ramavtal.

Artikel 44

Allmän förhandsinformation

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören på papper eller via något annat varaktigt medium lämnar den information och de villkor som närmare anges i artikel 45 till betaltjänstanvändaren, i god tid innan en denne binds av något ramavtal eller erbjudande. Informationen och villkoren ska vara enkla att förstå och uttryckas klart och lättbegripligt på ett språk som är officiellt språk i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, eller på något annat språk som parterna kommit överens om.
2. Om ramavtalet har ingåtts på begäran av betaltjänstanvändaren med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för betaltjänstleverantören att uppfylla villkoren i punkt 1, ska betaltjänstleverantören fullgöra sina skyldigheter enligt den punkten omedelbart efter det att ramavtalet har ingåtts.
3. Skyldigheterna enligt punkt 1 får också fullgöras genom tillhandahållande av en kopia av utkastet till ramavtal som innehåller information och villkor enligt artikel 45.

Artikel 45
Information och villkor

Medlemsstaterna ska se till att följande information och villkor lämnas till betaltjänstanvändaren:

1. Om betaltjänstleverantören:
 - a) Namnet på betaltjänstleverantören, den geografiska adressen till dess huvudkontor och, i tillämpliga fall, till dess ombud eller filial som är etablerad i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, samt alla andra adresser, inbegripet e-postadress, som är relevanta för kommunikation med betaltjänstleverantören.
 - b) Uppgifter om relevanta tillsynsmyndigheter och om registret enligt artikel 13 eller annat relevant offentligt register med uppgift om betaltjänstleverantörens auktorisation samt registreringsnummer eller motsvarande uppgift för identifiering i detta register.
2. Om användning av betaltjänsten:
 - a) En beskrivning av huvuddragen i den betaltjänst som tillhandahålls.
 - b) En specifikation av den information eller unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren måste ange för att en betalningsorder ska initieras eller genomföras korrekt.
 - c) Vilken form och vilket förfarande som används för att godkänna initiering eller genomförande av en betalningstransaktion och för återkallande av detta godkännande i enlighet med artiklarna 57 och 71.
 - d) En hänvisning till tidpunkten för mottagande av en betalningsorder enligt artikel 69 och den eventuella bryttidpunkt som betaltjänstleverantören fastställt.
 - e) Hur lång tid det maximalt tar att genomföra de betaltjänster som ska tillhandahållas.

- f) Om det finns möjlighet att avtala om utgiftströskel för användningen av betalningsinstrumentet enligt artikel 60.1.
- g) Om det gäller ett kortbaserat betalningsinstrument med flera betalmärken, rätten att välja ett särskilt betalmärke bland dem som erbjuds av utfärdaren före utfärdandet av betalningsinstrumentet och att ändra detta prioriterade val vid försäljningsstället.

3. Om avgifter, ränta och växelkurser:

- a) Alla avgifter som betaltjänstanvändaren ska betala till betaltjänstleverantören, inbegripet dem med anknytning till på vilket sätt och inom vilka intervall information enligt detta direktiv tillhandahålls eller görs tillgänglig och, i tillämpliga fall, en specificering av alla avgiftsbeloppen.
- b) I tillämpliga fall de räntesatser och växelkurser som ska tillämpas eller, om referensräntesatsen och referensväxelkursen ska användas, metoden för beräkning av den faktiska räntan, samt relevant dag och index eller underlag för att bestämma sådan referensräntesats eller referensväxelkurs.
- c) Omedelbar tillämpning, om sådan avtalats, av förändringar av referensräntesatsen eller referensväxelkursen samt informationskrav på förändringarna i enlighet med artikel 47.2.

4. Om kommunikation:

- a) I tillämpliga fall den kommunikationsteknik som parterna kommit överens om för att överföra information eller underrättelser enligt detta direktiv, inbegripet tekniska krav på betaltjänstanvändarens utrustning och programvara.
- b) Hur och hur ofta som information enligt detta direktiv ska lämnas eller göras tillgänglig.

- c) Det eller de språk som ramavtalet ska ingås på och på vilket kommunikationen under detta avtalsförhållande ska ske.
- d) Betaltjänstanvändarens rätt att erhålla ramavtalets avtalsvillkor samt information och villkor i enlighet med artikel 46.

5. Om skydds- och korrigeringsåtgärder:

- a) I tillämpliga fall en beskrivning av de åtgärder som betaltjänstanvändaren ska vidta för att skydda ett betalningsinstrument och om hur betaltjänstleverantören ska underrättas i det fall som avses i artikel 61.1 b.
- aa) Ett säkert förfarande genom vilket kunden underrättas av betaltjänstleverantören i händelse av misstänkt eller faktiskt bedrägeri eller säkerhetshot.
- b) Om så avtalats, under vilka omständigheter betaltjänstleverantören förbehåller sig rätten att blockera ett betalningsinstrument enligt artikel 60.
- c) Betalarens ansvar enligt artikel 66, inbegripet information om det relevanta beloppet.
- d) Hur och inom vilken tidsfrist som betaltjänstanvändaren ska underrätta betaltjänstleverantören om icke auktoriserade eller felaktigt initierade eller genomförda betalningstransaktioner enligt artikel 63 samt betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner enligt artikel 65.
- e) Betaltjänstleverantörens ansvar för initiering eller genomförande av betalningstransaktioner enligt artikel 80.
- f) Villkoren för återbetalning i enlighet med artiklarna 67 och 68.

6. Om ändringar och avslutande av ramavtal:
 - a) Om så avtalats, uppgift om att betaltjänstanvändaren ska anses ha godkänt de ändrade villkoren i enlighet med artikel 47, om han eller hon inte före den dag då de föreslås träda i kraft underrättar betaltjänstleverantören om att han eller hon inte godkänner dem.
 - b) Avtalets löptid.
 - c) Betaltjänstanvändarens rätt att avsluta ramavtalet och eventuella avtal som berör denna rätt i enlighet med artiklarna 47.1 och 48.
7. Om tvistlösning:
 - a) Eventuella avtalsbestämmelser om tillämplig lag för ramavtalet och/eller behöriga domstolar.
 - b) Förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol som betaltjänstanvändaren kan använda enligt artiklarna 88–91.

Artikel 46

Tillgång till information och villkor i ramavtalet

1. Under avtalsförhållandet ska betaltjänstanvändaren alltid ha rätt att på begäran erhålla ramavtalets avtalsvillkor samt informationen och villkoren enligt artikel 45 på papper eller något annat varaktigt medium.

Artikel 47

Förändringar av villkoren i ramavtalet

1. Minst två månader före den dag som de föreslås börja tillämpas ska betaltjänstleverantören föreslå de eventuella ändringar av ramavtalet liksom av den information och villkoren enligt artikel 45, på samma sätt som anges i artikel 44.1. Betaltjänstanvändaren kan antingen godkänna eller förkasta ändringarna före den dag då de föreslås träda i kraft.

I tillämpliga fall ska betaltjänstleverantören i enlighet med artikel 45.6 a i meddela betaltjänstanvändaren att han eller hon anses ha godkänt dessa ändringar, om han eller hon inte före den dag då de föreslås träda i kraft underrättar betaltjänstleverantören om att han eller hon inte godkänner dem. Betaltjänstleverantören ska också informera betaltjänstanvändaren om att betaltjänstanvändaren om han eller hon förkastar dessa ändringarna har rätt att avgiftsfritt avsluta ramavtalet från och med den dag då ändringarna skulle ha blivit tillämpliga.

2. Ändringar av räntesatser eller växelkurser får tillämpas omedelbart och utan underrättelse, om denna rättighet har avtalats i ramavtalet och ändringarna grundas på den avtalade referensräntesatsen eller referensväxelkursen enligt artikel 45.3 b och c.
Betaltjänstanvändaren ska snarast möjligt informeras om alla ändringar av räntesatsen på samma sätt som anges i artikel 44.1, såvida inte parterna har avtalat om att informationen ska lämnas eller göras tillgänglig med viss regelbundenhet eller på visst sätt. Ändringar av räntesatsen eller växelkursen som är fördelaktigare för betaltjänstanvändarna får dock tillämpas utan underrättelse.
3. Ändringar av den räntesats eller växelkurs som används vid betalningstransaktioner ska genomföras och beräknas med en neutral metod som inte diskriminerar betaltjänstanvändare.

Artikel 48

Avslutande

1. Betaltjänstanvändaren får alltid avsluta ramavtalet, såvida inte parterna har avtalat om en uppsägningstid. Uppsägningstiden får inte överstiga en månad.
2. Att avsluta ett ramavtal som ingåtts på bestämd tid av mer än tolv månader eller på obestämd tid ska vara kostnadsfritt för betaltjänstanvändaren efter tolv månader. I alla andra fall ska avgifterna för avslutandet vara rimliga och stå i proportion till kostnaderna.
3. Betaltjänstleverantören får med minst två månaders uppsägningstid på samma sätt som föreskrivs i artikel 44.1 avsluta ett ramavtal som ingåtts på obestämd tid, förutsatt att detta avtalats i ramavtalet.
4. Regelbundet uttagna betaltjänstavgifter ska betaltjänstanvändaren endast betala proportionellt mot tiden fram till det att avtalet avslutas. Om sådana avgifter har betalats i förväg, ska de återbetalas i motsvarande omfattning.
5. Bestämmelserna i denna artikel påverkar inte medlemsstaternas lagar och andra författningar om parternas rätt att förklara att ramavtalet inte är verkställbart eller ogiltigt.
6. Medlemsstaterna får föreskriva om förmånligare bestämmelser för betaltjänstanvändarna.

Artikel 49

Information innan enskilda betalningstransaktioner genomförs

Om en enskild betalningstransaktion omfattas av ett ramavtal och initierats av betalaren, ska en betaltjänstleverantör på betalarens begäran lämna explicit information om betalningstransaktionens maximala genomförandetid och de avgifter som betalaren ska betala, samt i tillämpliga fall en specificering av alla avgiftsbeloppen.

Artikel 50

Information till betalaren om enskilda betalningstransaktioner

1. Efter det att den enskilda betalningstransaktionens belopp har debiterats betalarens konto, eller om betalaren efter mottagandet av betalningsordern inte använder något betalkonto, ska betalarens betaltjänstleverantör på samma sätt som föreskrivs i artikel 44.1 utan onödigt dröjsmål ge betalaren följande information:
 - a) En uppgift som gör det möjligt för betalaren att identifiera varje betalningstransaktion samt, om så är lämpligt, information om betalningsmottagaren.
 - b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken betalarens betalkonto debiteras eller i den valuta som används för betalningsordern.
 - c) Betalningstransaktionen avgifter, och i tillämpliga fall en specificering av dessa, eller av den ränta som betalaren ska betala.
 - d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalarens betaltjänstleverantör tillämpar vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp efter denna valutakonvertering.
 - e) Krediteringens valuteringsdag eller den dag då betalningsordern togs emot.
2. Ramavtal får innehålla villkoret att informationen enligt punkt 1 regelbundet ska lämnas eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett överenskommet sätt så att betalaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.
3. Medlemsstaterna får emellertid kräva att betaltjänstleverantörerna en gång i månaden och avgiftsfritt tillhandahåller denna information i varaktig form.

Artikel 51

Information till betalningsmottagaren om enskilda betalningstransaktioner

1. När en enskild betalningstransaktion genomförts, ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör på samma sätt som föreskrivs i artikel 44.1 utan dröjsmål ge betalningsmottagaren följande information:
 - a) En uppgift som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen och betalaren, om så är lämpligt, samt information som överförs tillsammans med betalningstransaktionen.
 - b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta med vilken betalningsmottagarens betalkonto krediteras.
 - c) Betalningstransaktionens avgifter, och i tillämpliga fall en specificering av dessa, eller av den ränta som ska betalas av betalningsmottagaren.
 - d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör använder vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp före denna valutakonvertering.
 - e) Krediteringens valuteringsdag.
2. Ramavtal får innehålla villkoret att informationen enligt punkt 1 regelbundet ska ges eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett överenskommet sätt så att betalningsmottagaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.
3. Medlemsstaterna får emellertid kräva att betaltjänstleverantörerna en gång i månaden och avgiftsfritt tillhandahåller denna information i varaktig form.

KAPITEL 4

Gemensamma bestämmelser

Artikel 52

Valuta och valutakonvertering

1. Betalningarna ska göras i den valuta som parterna kommit överens om.
2. Om en valutakonverteringstjänst erbjuds före initierandet av betalningstransaktionen och om denna tjänst erbjuds på försäljningsplatsen eller av betalningsmottagaren, ska den part som erbjuder betalaren tjänsten för betalaren uppge alla avgifter samt den växelkurs som ska användas för konvertering av betalningstransaktionen.

Betalaren ska godkänna valutakonverteringstjänsten på denna grundval.

Artikel 53

Information om extra avgifter eller nedsättning

1. Om betalningsmottagaren begär en avgift eller erbjuder en nedsättning vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska betalningsmottagaren underrätta betalaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.
2. Om en betaltjänstleverantör eller en tredje part begär en avgift vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska denne underrätta betaltjänstanvändaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.

AVDELNING IV

RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER MED AVSEENDE PÅ TILLHANDAHÅLLANDE OCH ANVÄNDNING AV BETALTJÄNSTER

KAPITEL 1

Gemensamma bestämmelser

Artikel 54

Tillämpningsområde

1. Om betaltjänstanvändaren inte är konsument får betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören avtala om att artiklarna 55.1, 57.3, 64, 66, 67, 68, 71 och 80 helt eller delvis inte ska tillämpas. Betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören får även avtala om en annan tidsfrist än enligt artikel 63.
2. Medlemsstaterna får föreskriva att artikel 91 inte ska tillämpas om betaltjänstanvändaren inte är konsument.
3. Medlemsstaterna får föreskriva att bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas på mikroföretag på samma sätt som på konsumenter.
4. Detta direktiv ska inte heller påverka direktiv 2008/48/EG, annan tillämplig unionslagstiftning eller nationell lagstiftning avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv i enlighet med unionslagstiftningen.

Artikel 55
Tillämpliga avgifter

1. Betaltjänstleverantören får inte ta ut någon avgift av betaltjänstanvändaren för fullgörandet av sina informationsskyldigheter eller korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder enligt denna avdelning, såvida inte annat föreskrivs i artiklarna 70.1, 71.5 och 79.2.
Betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören ska komma överens om dessa avgifter, som ska vara rimliga och stå i proportion till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.
2. För betalningstransaktioner som tillhandahålls inom unionen, där både betalarens och betalningsmottagarens tjänstleverantörer eller den enda betaltjänstleverantören i betalningstransaktionen är etablerade i unionen, ska medlemsstaterna kräva att betalningsmottagaren betalar de avgifter som dennes betaltjänstleverantör tar ut, och att betalaren betalar de avgifter som dennes betaltjänstleverantör tar ut.
3. Betaltjänstleverantören får inte hindra betalningsmottagaren att av betalaren ta ut en avgift, erbjuda en nedsättning eller på annat sätt styra betalaren mot användning av ett visst betalningsinstrument. Eventuella avgifter som tillämpas får inte överskrida betalningsmottagarens kostnader för att använda ett visst betalningsinstrument.
Medlemsstaterna får dock förbjuda eller begränsa betalningsmottagarens rätt att ta ut avgifter med beaktande av behovet av att stimulera konkurrensen och främja en effektiv användning av betalningsinstrument.
4. Medlemsstaterna ska under alla omständigheter se till att betalningsmottagaren inte tar ut avgifter för användning av betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras av förordning (EU) nr [XX/XX/XX/] [*OP please insert number of Regulation once adopted*] och för de betalningstjänster som förordning (EU) nr 260/2012 tillämpas på.

Artikel 56

Undantag för betalningsinstrument för låga belopp och elektroniska pengar

1. I fråga om betalningsinstrument som enligt ramavtalet endast avser individuella betalningstransaktioner på högst 30 EUR, eller som antingen har en utgiftströskel på 150 EUR eller lagrar medel som aldrig överstiger 150 EUR, får betaltjänstleverantörerna avtala med betaltjänstanvändarna att
 - a) artiklarna 61.1 b, 62.1 c och d samt artikel 66.2 inte är tillämpliga om betalningsinstrumentet inte kan blockeras eller dess vidare användning förhindras,
 - b) artiklarna 64, 65 och artikel 66.1 och 61.2 inte är tillämpliga om betalningsinstrumentet används anonymt eller betaltjänstleverantören av andra till betalningsinstrumentet knutna skäl inte kan bevisa att en betalningstransaktion var auktoriserad,
 - c) betaltjänstleverantören genom undantag från artikel 70.1 inte är skyldig att underrätta betaltjänstanvändaren om att betalningsordern avvisats, om det av sammanhanget klart framgår att den inte har genomförts,
 - d) betalaren genom undantag från artikel 71 inte får återkalla betalningsordern efter att ha överfört betalningsordern eller gett sitt godkännande att genomföra betalningstransaktionen till betalningsmottagaren,
 - e) andra tider för genomförandet är tillämpliga genom undantag från artiklarna 74 och 75.
2. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter sänka eller fördubbla beloppen enligt punkt 1. Medlemsstaterna får höja dem för förbetalda betalningsinstrument upp till 500 EUR.
3. Artiklarna 65 och 66 i detta direktiv ska också tillämpas på elektroniska pengar enligt artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG, om inte betalarens betaltjänstleverantör saknar möjlighet att frysa det betalkonto där de elektroniska pengarna lagras eller blockera betalningsinstrumentet. Medlemsstaterna får begränsa detta undantag till betalkonton där pengarna lagras eller betalningsinstrument med ett visst värde.

KAPITEL 2

Auktorisation av betalningstransaktioner

Artikel 57

Godkännande och återkallande av godkännande

1. Medlemsstaterna ska sörja för att en betalningstransaktion ska betraktas som auktoriserad endast om betalaren har godkänt dess genomförande. Betalaren får auktorisera betalningstransaktionen före dess genomförande eller, om betalaren och dennes betaltjänstleverantör har avtalat om detta, efter genomförandet.
2. Godkännande att genomföra en betalningstransaktion eller en serie betalningstransaktioner ska lämnas i den form som avtalats mellan betalaren och dennes betaltjänstleverantör. Godkännande av genomförandet av en betalningstransaktion kan också ges via betalningsmottagaren eller leverantören av betalningsinitieringstjänster.

Om ett sådant godkännande saknas ska betalningstransaktionen anses vara icke auktoriserad.

3. Ett godkännande får alltid återkallas av betalaren, men inte efter tidpunkten för oåterkallelighet enligt artikel 71. Godkännande att genomföra en serie betalningstransaktioner får även återkallas, med följden att varje efterföljande betalningstransaktion ska anses vara icke auktoriserad.
4. Godkännandeförfarandet ska avtalas mellan betalaren och den relevanta betaltjänstleverantören.

Artikel 58

Skyldigheter i samband med betalningsinitieringstjänster

1. Medlemsstaterna ska se till att betalaren har rätt att utnyttja en leverantör av betalningsinitieringstjänster för betaltjänster enligt punkt 7 i bilaga I. Rätten att utnyttja en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska inte gälla när betalkontot inte är tillgängligt online.
- 1a. När betalaren ger sitt uttryckliga godkännande till en betalning som ska genomföras i enlighet med artikel 57 ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören vidta de åtgärder som anges i punkt 2 för att garantera betalarens rätt att använda betalningsinitieringstjänsten. 1b. Leverantörer av betalningsinitieringstjänster ska ha följande skyldigheter:
 - aa) De får inte vid någon tidpunkt inneha betalarens medel i samband med tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten.
 - a) De ska garantera att information om betaltjänstanvändaren som erhållits vid tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänster inte är tillgänglig för andra parter.
 - b) Varje gång en betalning initieras ska de autentisera sig gentemot kontoägarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör och kommunicera med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, betalaren och betalningsmottagaren på ett säkert sätt i enlighet med artikel 87a.1d.

- d) De får inte lagra känsliga betalningsuppgifter om betaltjänstanvändaren och inte kräva några andra uppgifter från denne än de som är nödvändiga för att initiera betalningen.
- e) De får inte använda, ha tillgång till och lagra uppgifter för andra ändamål än för att genomföra den betalningsinitieringstjänst som uttryckligen begärs av betalaren.
- f) De får inte ändra beloppet, mottagaren eller något annat inslag i transaktionen.

2. Den kontoförvaltande betaltjänstleverantören

- a) ska tillhandahålla utrustning för att kommunicera säkert med leverantörer av betalningsinitieringstjänster i enlighet med artikel 87a.1d,
- b) ska omedelbart efter mottagande av betalningsordern från en leverantör av betalningsinitieringstjänster förse leverantören av betalningsinitieringstjänster med information om initieringen av betalningstransaktionen,
- c) får inte utan objektiva skäl behandla betalningsorder som överförts via en leverantör av betalningsinitieringstjänster på ett skiljaktigt sätt när det gäller val av tidpunkt, prioritering eller avgifter jämfört med betalningsorder som betalaren överför direkt.

Artikel 59

Skyldigheter i samband med kontoinformationstjänster

1. Medlemsstaterna ska sörja för att en betaltjänstanvändare har rätt att utnyttja tjänster som möjliggör tillgång till betalkontoinformation i enlighet med punkt 8 i bilaga I. Denna rätt ska inte gälla när betalkontot inte är tillgängligt online.
2. Följande gäller för leverantörer av kontoinformationstjänster:
 - a) De får endast tillhandahålla tjänster på grundval av betaltjänstanvändarens uttryckliga godkännande.
 - b) För varje kommunikationssession måste de autentisera sig gentemot den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och kommunicera säkert med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren i enlighet med artikel 87a.1d.
 - d) De får endast ha tillgång till information från betecknade betalkonton och dithörande betalningstransaktioner.
 - e) De får inte begära känsliga betalningsuppgifter från betalkontona.
 - f) De får inte använda, ha tillgång till eller lagra några uppgifter för några andra ändamål än för att genomföra den kontoinformationstjänst som betaltjänstanvändaren uttryckligen har begärt, i enlighet med reglerna om uppgiftsskydd.
3. När det gäller betalkonton ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören
 - a) tillhandahålla utrustning för att kommunicera säkert med leverantörer av kontoinformationstjänster i enlighet med artikel 87a.1d,
 - b) inte utan objektiva skäl behandla begäranden om uppgifter som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett skiljaktigt sätt.

Artikel 60

Begränsning av betalningsinstrumentets användning och av tillträdet till betalkonton för betaltjänstleverantörer

1. Om ett särskilt betalningsinstrument används för godkännande, får betalaren och dennes betaltjänstleverantör avtala om utgiftströsklar för betalningstransaktioner som genomförs genom det betalningsinstrumentet.
2. Om det överenskommits i ramavtalet får betaltjänstleverantören förbehålla sig rätten att blockera betalningsinstrumentet av objektivet betingade skäl som är relaterade till betalningsinstrumentets säkerhet, misstanke om icke auktoriserad eller bedräglig användning av det eller, vid betalningsinstrument med kreditutrymme, en väsentligt ökad risk för att betalaren eventuellt inte kan fullfölja sitt betalningsansvar.
3. I sådana fall ska betaltjänstleverantören på avtalat sätt informera betalaren om blockering av betalningsinstrumentet och om skälen till denna, om möjligt innan betalningsinstrumentet blockeras och senast direkt efter blockeringen, om inte sådan information hindras av objektivet motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds i annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.
4. Betaltjänstleverantören ska häva blockeringen av betalningsinstrumentet eller ersätta det med ett nytt betalningsinstrument så snart skälen till blockeringen inte längre föreligger.
5. Den kontoförvaltande betaltjänstleverantören kan neka en leverantör av kontoinformationstjänster eller en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillträde till betalkontot av objektivet motiverade och vederbörligen styrkta skäl rörande icke auktoriserat eller bedrägligt tillträde till betalkontot, inbegripet icke auktoriserad eller bedräglig initiering av en betalningstransaktion. I sådana fall ska punkterna 3 och 4 tillämpas.

Artikel 61

Betaltjänstanvändarens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument och personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter

1. Betaltjänstanvändare som har rätt att använda ett betalningsinstrument ska åläggas följande skyldigheter:
 - a) Använda betalningsinstrumentet i enlighet med villkoren för utfärdande och användning av betalningsinstrumentet, som måste vara objektiva, icke-diskriminerande och proportionella.
 - b) Utan onödigt dröjsmål underrätta betaltjänstleverantören eller den enhet som denne angett, så snart de har erfarit att betalningsinstrumentet förlorats, stulits, missbrukats eller använts utan auktorisation.
2. Betaltjänstanvändaren ska vidta alla rimliga åtgärder för att skydda sina specifika säkerhetsbehörighetsuppgifter; i de fall som avses i artikel 87.1 ska betaltjänstanvändaren tillämpa de åtgärder som betaltjänstleverantören tillhandahåller enligt artikel 87.1b för att skydda konfidentialiteten och integriteten när det gäller de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna.

Artikel 62

Betaltjänstleverantörens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument

1. Den betaltjänstleverantör som utfärdar ett betalningsinstrument ska ha följande skyldigheter:
 - a) Förvissa sig om att betalningsinstrumentets specifika säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än den betaltjänstanvändare som har rätt att använda dem, utan att detta påverkar betaltjänstanvändarens skyldigheter enligt artikel 61.
 - b) Avstå från att skicka betalningsinstrument som inte beställts utom då ett betalningsinstrument som betaltjänstanvändaren redan har ska ersättas.
 - c) Se till att betaltjänstanvändare alltid har möjlighet att på lämpligt sätt lämna underrättelser enligt artikel 61.1 b eller att begära att en blockering hävs enligt artikel 60.4. På begäran ska betaltjänstleverantören göra det möjligt för betaltjänstanvändaren att under 18 månader efter underrättelsen styrka att denne har lämnat en sådan underrättelse.
 - d) Ge betalaren möjlighet att avgiftsfritt lämna en underrättelse i enlighet med artikel 61.1 b, och i alla händelser endast ta ut avgift för ersättningskostnader som direkt kan hänföras till betalningsinstrumentet.
 - e) Förhindra varje användning av betalningsinstrumentet så snart den underrättelse som avses i artikel 61.1 b har lämnats.
2. Betaltjänstleverantören ska svara för risken att skicka betalningsinstrumentet till betalaren eller att skicka personliga säkerhetsanordningar som hör till det.

Artikel 63

Rättelse och underrättelse i samband med icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner

1. När betaltjänstanvändaren får kännedom om icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner som ger upphov till en fordran, även sådan som följer av artikel 80, ska betaltjänstanvändaren bara få rättelse av betaltjänstleverantören om denne underrättar sin betaltjänstleverantör utan onödigt dröjsmål och senast 13 månader efter debiteringsdagen, utom då betaltjänstleverantören varken har lämnat information om betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig i enlighet med avdelning III.
2. Om en leverantör av betalningsinitieringstjänster deltar ska betalaren få rättelse av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören i enlighet med punkt 1 i denna artikel, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 65.2 och 80.1.

Artikel 64

Bevis för autentisering och genomförande av betalningstransaktioner

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören, om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion eller hävdar att betalningstransaktionen inte har genomförts på korrekt sätt, ska kunna styrka att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt, kontoförts och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist hos den tjänst som tillhandahålls av betaltjänstleverantören.

Om betaltjänstanvändaren initierar betalningstransaktionen genom en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska bevisbördan ligga på denne att inom ramen för sin behörighet visa att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i samband med den betalningstjänst som den leverantören har ansvar för.

2. Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion ska användningen av ett betalningsinstrument som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören registrerat inte nödvändigtvis räcka som bevis för att betalaren auktoriserat betalningstransaktionen eller att denne handlat bedrägligt, eller avsiktligt eller av grov vårdslöshet försummat att uppfylla en eller flera av sina skyldigheter enligt artikel 61.

Artikel 65

Betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

1. Vid icke auktoriserade betalningstransaktioner ska medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 63, se till att betalarens betaltjänstleverantör omedelbart betalar tillbaka den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp till betalaren och i tillämpliga fall återställer det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Detta ska också säkerställa att valuteringsdagen för krediteringen av betalarens betalkonto inte infaller senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.

2. [...]

Om betalningstransaktionen initieras av en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören omedelbart betala tillbaka den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat, om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

Om leverantören av betalningsinitieringstjänster är ansvarig för den icke auktoriserade betalningstransaktionen ska den omedelbart ersätta den kontoförvaltande betaltjänstleverantören på dennes begäran för alla förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen till betalaren, inbegripet den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp. I enlighet med artikel 64.1 ska bevisbördan ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster att inom ramen för sin behörighet visa att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i samband med den betalningstjänst som den leverantören har ansvar för.

3. Ytterligare ekonomisk ersättning kan fastställas i enlighet med den lagstiftning som är tillämplig på det avtal som ingåtts mellan betalaren och betaltjänstleverantören eller, i tillämpliga fall, det avtal som ingåtts mellan betalaren och leverantören av betalningsinitieringstjänster.

Artikel 66

Betalarens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

1. Genom avvikelse från artikel 65 kan betalaren upp till 50 EUR åläggas stå för sådana förluster vid alla icke auktoriserade betalningstransaktioner som är en följd av att ett förlorat eller stulet betalningsinstrument använts eller, om betalaren har underlåtit att skydda de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna, av att ett betalningsinstrument missbrukats i enlighet med artikel 61.2. Betalaren ska inte vara ansvarig för någon icke auktoriserad betalningstransaktion om förlusten orsakades av missbruk av en betaltjänstleverantörs anställda, ombud, filialer eller enheter till vilka verksamheten utkontrakterats.
 - 1a. Betalaren ska stå för samtliga förluster till följd av icke auktoriserade betalningstransaktioner om han eller hon har orsakat dem genom att handla bedrägligt, eller avsiktligt eller genom grov vårdslöshet har underlåtit att uppfylla en eller flera av sina skyldigheter enligt artikel 61. I sådana fall är det maximibelopp som avses i punkt 1 i denna artikel inte tillämpligt.
 - 1b. Om betalaren inte har handlat bedrägligt eller avsiktligt underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 61 får medlemsstaterna begränsa det ansvar som avses i punkt 1a i denna artikel, varvid hänsyn ska tas särskilt till under vilka omständigheter betalningsinstrumentet förlorades, stals eller missbrukades.
 - 1c. Om betaltjänstleverantören inte kräver sträng kundautentisering ska betalaren endast bära de ekonomiska konsekvenserna om denne har handlat bedrägligt. Om betalningsmottagaren eller betaltjänstleverantören inte godtar sträng kundautentisering ska de återbetala den ekonomiska skada som vållats betalarens betaltjänstleverantör.

2. Efter underrättelse enligt artikel 61.1 b ska betalaren inte bära de ekonomiska konsekvenserna av användningen av ett betalningsinstrument som förlorats, stulits eller missbrukats, såvida inte betalaren har handlat bedrägligt. Om betaltjänstleverantören inte erbjuder ett lämpligt sätt att anmäla att ett betalningsinstrument förlorats, stulits eller missbrukats, i enlighet med kraven i artikel 62.1 c, ska betalaren inte bära de ekonomiska konsekvenserna av att det använts, såvida denne inte har handlat bedrägligt.

Artikel 66a

Betalningstransaktioner där transaktionsbeloppet inte är känt i förväg

1. Om en betalningstransaktion initieras av eller via betalningsmottagaren inom ramen för en kortbetalningstransaktion och det exakta beloppet inte är känt när betalaren ger sitt godkännande till genomförandet av betalningstransaktionen kan betalarens betaltjänstleverantör endast spärra medel på betalarens betalkonto om betalaren har gett sitt godkännande till det exakta belopp som ska spärras.
2. Betalarens betaltjänstleverantör ska frigöra de spärrade medlen på betalarens betalkonto enligt punkt 1 utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av information om betalningstransaktionens exakta belopp och senast omedelbart efter mottagandet av betalningsordern.

Artikel 67

Återbetalning av betalningstransaktioner som initierats av eller via en betalningsmottagare

1. Medlemsstaterna ska se till att en betalare har rätt till återbetalning från sin betaltjänstleverantör av en redan genomförd auktoriserad betalningstransaktion, initierad av eller via en betalningsmottagare, om följande villkor är uppfyllda:
 - a) Vid auktorisationstillfället angavs inte betalningstransaktionens exakta belopp i auktorisationen.
 - b) Betalningstransaktionens belopp överstiger det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig med hänsyn till sitt tidigare utgiftsmönster, ramavtalets villkor och relevanta omständigheter.

På betaltjänstleverantörens begäran ska betalaren bära bevisbördan om att dessa villkor är uppfyllda.

Återbetalningen ska motsvara den genomförda betalningstransaktionens oavkortade belopp. Detta innebär också att valuteringsdagen för krediteringen för betalarens betalkonto inte får infalla senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.

För autogireringar kan betalaren och dennes betaltjänstleverantör i ett ramavtal avtala att betalaren ska ha rätt till återbetalning från betaltjänstleverantören även om villkoren för återbetalning enligt första stycket inte är uppfyllda.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 b första stycket får betalaren dock inte åberopa valutaväxlingskursen som skäl om den referensväxelkurs har tillämpats som avtalats med dennes betaltjänstleverantör i enlighet med artiklarna 38.1 d och 45.3 b.
3. I ramavtalet mellan betalaren och betaltjänstleverantören får avtalas att betalaren inte har rätt till återbetalning om denne direkt till sin betaltjänstleverantör har givit sitt godkännande att betalningstransaktionen genomförs och, i förekommande fall, att betaltjänstleverantören eller betalningsmottagaren på överenskommet sätt lämnat betalaren information om den framtida betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig för denne minst fyra veckor före sista betalningsdagen.

Artikel 68

Begäran om återbetalning för betalningstransaktioner initierade av eller via en betalningsmottagare

1. Medlemsstaterna ska se till att betalaren under åtta veckor från den dag då medlen debiterades kan begära att återbetalning sker enligt artikel 67 av en auktoriserad betalningstransaktion initierad av eller via en betalningsmottagare.
2. Inom tio bankdagar från mottagandet av begäran om återbetalning ska betaltjänstleverantören antingen återbetala hela betalningstransaktionens belopp eller ange sina skäl till att vägra återbetalning med uppgift om till vilka organ betalaren kan hänskjuta ärendet i enlighet med artiklarna 88–91, om denne inte godtar de angivna skälen.

Betaltjänstleverantörens rätt att enligt första stycket vägra återbetalning ska inte tillämpas i det fall som avses i artikel 67.1 fjärde stycket.

KAPITEL 3

Genomförande av betalningstransaktioner

AVSNITT 1

BETALNINGSDORDER OCH BELOPP SOM SKA ÖVERFÖRAS

Artikel 69

Mottagande av betalningsorder

1. Medlemsstaterna ska se till att mottagandetidpunkten är den tidpunkt då betalarens betaltjänstleverantör tar emot betalningsordern. Om mottagandetidpunkten inte är en bankdag för betalarens betaltjänstleverantör ska betalningsordern anses ha mottagits under följande bankdag. Betaltjänstleverantören får fastställa en bryttidpunkt nära bankdagens slut efter vilken alla betalningsorder som tas emot ska anses ha mottagits under följande bankdag.
2. Om den betaltjänstanvändare som initierar en betalningsorder och dennes betaltjänstleverantör avtalar om att genomförandet av betalningsordern ska inledas en viss dag, vid slutet av en viss period eller den dag då betalaren har ställt medel till sin betaltjänstleverantörs förfogande, ska mottagandetidpunkten med avseende på artikel 74 anses vara den avtalade dagen. Om den avtalade dagen inte är en bankdag för betalarens betaltjänstleverantör ska betalningsordern anses ha mottagits under följande bankdag.

Artikel 70

Vägran att genomföra betalningsorder

1. Om betaltjänstleverantören vägrar att genomföra en betalningsorder, ska vägran och om möjligt skälen till denna samt förfarandet för att korrigera eventuella sakfel som lett till vägran meddelas betaltjänstanvändaren, om inte detta förbjuds enligt annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.

Betaltjänstleverantören ska lämna underrättelsen eller göra den tillgänglig på avtalat sätt snarast möjligt och under alla förhållanden inom tidsfristerna enligt artikel 74.

Ramavtalet får innehålla villkoret att betaltjänstleverantören får ta ut en avgift för denna underrättelse om vägran är objektivt betingad.

2. Om alla villkor i betalarens ramavtal är uppfyllda, får betalarens betaltjänstleverantör inte vägra att genomföra en auktoriserad betalningsorder, om inte detta förbjuds enligt annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.
3. Vid tillämpningen av artiklarna 74 och 80 ska en betalningsorder inte anses ha tagits emot, om dess genomförande har nekats.

Artikel 71

Betalningsorderns återkallelighet

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstanvändaren inte får återkalla en betalningsorder efter det att den har den mottagits av betalarens betaltjänstleverantör, om inte annat anges i denna artikel.
2. Om betalningstransaktionen initieras av en leverantör av betalningsinitieringstjänster eller av eller genom betalningsmottagaren får betalaren inte återkalla betalningsordern efter att ha gett sitt godkännande till leverantören av betalningsinitieringstjänster att initiera betalningstransaktionen eller överföra betalningsordern eller till betalningsmottagaren ha gett sitt godkännande att betalningstransaktionen verkställs.

3. Vid en autogirering och utan att det påverkar återbetalningsrätten, får betalaren emellertid återkalla betalningsordern senast i slutet av den bankdag som föregår den dag som avtalats för debitering av medlen.
4. I det fall som avses i artikel 69.2 får betaltjänstanvändaren återkalla en betalningsorder senast i slutet av den bankdag som föregår den avtalade dagen.
5. Vid utgången av tidsfristerna enligt punkterna 1–4 får betalningsordern återkallas endast om detta har avtalats av betaltjänstanvändaren och de berörda betaltjänstleverantörerna. I de fall som avses i punkterna 2 och 3 krävs även betalningsmottagarens godkännande. Om så har avtalats i ramavtalet får den berörda betaltjänstleverantören ta ut en avgift för återkallande.

Artikel 72

Överförda belopp och mottagna belopp

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalarens betaltjänstleverantör(er), betalningsmottagarens betaltjänstleverantör(er) och betaltjänstleverantörernas eventuella mellanhänder överför betalningstransaktionens hela belopp och avstår från att dra av avgifter från det överförda beloppet.
2. Betalningsmottagaren får dock med sin betaltjänstleverantör avtala om att betaltjänstleverantören får dra av sina egna avgifter från det överförda beloppet innan det krediteras betalningsmottagaren. Hela betalningstransaktionens belopp och avgifterna ska i så fall redovisas separat in den information som lämnas till betalningsmottagaren.
3. Om andra avgifter än dem som avses i punkt 2 dras av från det överförda beloppet, ska betalarens betaltjänstleverantör se till att betalningsmottagaren erhåller hela beloppet med avseende på den betalningstransaktion som betalaren initierat. Om betalningstransaktionen initieras av eller genom betalningsmottagaren, ska betaltjänstleverantören se till att betalningsmottagaren mottar betalningstransaktionens hela belopp.

AVSNITT 2
GENOMFÖRANDETID OCH VALUTERINGS DAG

Artikel 73
Tillämpningsområde

1. Detta avsnitt ska tillämpas på
 - a) betalningstransaktioner i euro,
 - b) nationella betalningstransaktioner i valutan i den berörda medlemsstaten utanför euroområdet,
 - c) betalningstransaktioner som inbegriper endast en valutakonvertering mellan euro och valutan i en medlemsstat utanför euroområdet, förutsatt att den nödvändiga valutakonverteringen genomförs i den berörda medlemsstaten utanför euroområdet och i fråga om gränsöverskridande betalningstransaktioner att den gränsöverskridande transaktionen sker i euro.
2. Detta avsnitt ska tillämpas på andra betalningstransaktioner, om inte annat avtalats mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör, med undantag av artikel 78, som parterna inte disponerar över. När betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör enas om en längre period än enligt artikel 74, får emellertid en sådan period för betalningstransaktioner inom unionen inte överstiga fyra bankdagar efter mottagandetidpunkten enligt artikel 69.

Artikel 74

Betalningstransaktioner till ett betalkonto

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalarens betaltjänstleverantör ser till att betalningstransaktionens belopp, efter mottagandetidpunkten enligt artikel 69, krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto senast vid slutet av nästföljande bankdag. Vid betalningstransaktioner som initierats på papper får dock denna tid förlängas med ytterligare en bankdag.
2. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör valuterar och gör tillgänglig betalningstransaktionens belopp på betalningsmottagarens betalkonto efter det att betaltjänstleverantören har mottagit medlen i enlighet med artikel 78.
3. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör till betalarens betaltjänstleverantör överför en betalningsorder som initierats av eller via betalningsmottagaren inom de tidsfrister som betalningsmottagaren och dennes betaltjänstleverantör avtalat om, så att för autogiro en avveckling kan ske på den överenskomna förfallodagen.

Artikel 75

Om betalningsmottagaren saknar betalkonto hos betaltjänstleverantören

Om betalningsmottagaren inte har något betalkonto hos betaltjänstleverantören, ska den betaltjänstleverantör som tar emot medlen göra dem tillgängliga för betalningsmottagaren inom den tid som anges i artikel 74.

Artikel 76

Kontantinsättningar på ett betalkonto

Om en konsument sätter in kontanter på ett betalkonto hos betaltjänstleverantören i detta betalkontos valuta, ska betaltjänstleverantören sörja för att beloppet görs tillgängligt och valutas omedelbart efter den tidpunkt medlen mottogs. Om betaltjänstanvändaren inte är en konsument, ska beloppet göras tillgängligt och valutas senast den bankdag som följer på dagen för mottagandet av medlen.

Artikel 77

Nationella betalningstransaktioner

För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna föreskriva kortare maximitider för genomförandet än enligt detta avsnitt.

Artikel 78

Valuteringsdag och tillgängliga medel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens konto senast är den bankdag då betalningstransaktionens belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto. Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska säkerställa att betalningstransaktionens belopp ställs till betalningsmottagarens förfogande omedelbart efter att beloppet krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto, om betalningsmottagarens betalkonto är i den mottagna valutan, även vid betalningar inom en betaltjänstleverantör.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att valuteringsdagen för debitering av betalarens betalkonto infaller tidigast när betalningstransaktionens belopp debiteras detta betalkonto.

AVSNITT 3

ANSVAR

Artikel 79

Felaktiga unika identifikationskoder

1. Om en betalningsorder genomförs med hjälp av en unik identifikationskod, ska betalningsordern anses ha genomförts korrekt vad avser den betalningsmottagare som angetts i den unika identifikationskoden.
2. Om den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig, ska betaltjänstleverantören inte vara ansvarig enligt artikel 80 för att betalningstransaktionen inte genomförts eller för brister i dess genomförande.
3. Betalarens betaltjänstleverantör ska dock vidta rimliga åtgärder för att återvinna de medel som betalningstransaktionen avsåg. Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är skyldig att samarbeta inom ramen för dessa insatser, även genom att förse betalaren med all nödvändig information.
4. Om så har avtalats i ramavtalet får betaltjänstleverantören av betaltjänstanvändaren ta ut en avgift för återvinningen.
5. Om en betaltjänstanvändare lämnar information utöver den som specificeras i artiklarna 38.1 a eller 45.2 b, ska betaltjänstleverantören endast vara ansvarig för genomförandet av betalningstransaktioner i enlighet med den unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren har angivit.

Artikel 80

Betaltjänstleverantörens ansvar för betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent

1. Om betalaren har initierat en betalningsorder, ska betaltjänstleverantören, utan att detta påverkar tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83, inför betalaren vara ansvarig för att betalningstransaktionen genomförs korrekt, såvida denne inte för betalaren och i förekommande fall betalningsmottagarens betaltjänstleverantör kan styrka att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp i enlighet med artikel 74.1. I så fall ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör inför betalningsmottagaren vara ansvarig för att betalningstransaktionen genomförs korrekt.

Betalarens betaltjänstleverantör ska utan onödigt dröjsmål återbetala den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionens belopp till betalaren och i förekommande fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Krediteringens valuteringsdag för betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet debiterats.

- 1a. Om en betalningstransaktion initieras av betalaren via en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 63, 79.2 och 79.3, betala tillbaka beloppet för den icke genomförda eller bristfälligt genomförda betalningstransaktionen till betalaren och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat, om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

Om leverantören av betalningsinitieringstjänster är ansvarig för den felaktigt genomförda betalningstransaktionen ska den omedelbart ersätta den kontoförvaltande betaltjänstleverantören på dess begäran för alla förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen till betalaren. Bevisbördan ska ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster att visa att betalningsordern har tagits emot av betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör i enlighet med artikel 69. Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt punkt 1 ska denne omedelbart ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande och i förekommande fall kreditera betalningsmottagarens betalkonto med motsvarande belopp. Beloppet får inte valutas senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd transaktion.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsordern har initierats av betalaren, ska betaltjänstleverantören oavsett ansvar enligt denna punkt på begäran omedelbart försöka spåra betalningstransaktionen och underrätta betalaren om resultatet. Detta ska vara avgiftsfritt för betalaren.

2. Om en betalningsorder har initierats av eller via betalningsmottagaren, ska betaltjänstleverantören, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83, inför denne vara ansvarig för att betalningsordern överförs korrekt till betalarens betaltjänstleverantör i enlighet med artikel 74.3. Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt detta stycke ska denne omedelbart på nytt överföra den berörda betalningsordern till betalarens betaltjänstleverantör. Om en betalningsorder överförs sent får beloppet inte valutas på betalningsmottagarens betalkonto senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd överföring.

Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska dessutom, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83, inför betalningsmottagaren vara ansvarig för hanteringen av betalningstransaktionen i enlighet med sina skyldigheter enligt artikel 78. Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt detta stycke ska denne se till att betalningstransaktionen belopp ställs till betalningsmottagarens förfogande omedelbart efter det att detta belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto. Beloppet får inte valutas på betalningsmottagarens betalkonto senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd transaktion.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör inte är ansvarig enligt det första och det andra stycket, ska betalarens betaltjänstleverantör vara ansvarig inför betalaren. Om betalarens betaltjänstleverantör är ansvarig, ska denne på lämpligt sätt och utan onödigt dröjsmål återbetala den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionen belopp till betalaren och återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Krediteringsdag för betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.

Betalarens betaltjänstleverantör har inte någon sådan skyldighet om betalarens betaltjänstleverantör kan visa att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör har mottagit betalningstransaktionen belopp, oberoende av om det endast beror på en försening vid genomförandet. I detta fall kan betalaren kräva att betaltjänstleverantören ska begära att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör valuterar beloppet på betalningsmottagarens betalkonto senast den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd överföring.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsordern initierats av eller via betalningsmottagaren, ska dennes betaltjänstleverantör oavsett ansvar enligt denna punkt på begäran omedelbart försöka spåra betalningstransaktionen och meddela betalningsmottagaren om resultatet. Detta ska vara avgiftsfritt för betalningsmottagaren.

3. Betaltjänstleverantörerna ska dessutom inför sina respektive betaltjänstanvändare stå för eventuella avgifter som de förorsakat och för eventuell ränta som betaltjänstanvändaren ska erlägga till följd av att betalningstransaktionen inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent.

Artikel 81

Ytterligare ekonomisk ersättning

För det avtal som ingåtts mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör får all ekonomisk ersättning utöver ersättning enligt detta avsnitt fastställas i enlighet med tillämplig lag.

Artikel 82

Rätt till återkrav

1. Om en betaltjänstleverantörs ansvar enligt artiklarna 65 och 80 kan hänföras till en annan betaltjänstleverantör eller till en mellanhand ska denna betaltjänstleverantör eller mellanhand ersätta den första betaltjänstleverantören för förluster eller betalda belopp enligt artiklarna 65 och 80. Detta ska omfatta ersättning om någon av betaltjänstleverantörerna underlåter att använda sträng kundautentisering.
2. Ytterligare ekonomisk ersättning får fastställas enligt avtal mellan betaltjänstleverantörer och/eller mellanhänder samt lagstiftning som är tillämplig på detta avtal.

Artikel 83

Ansvarsbefrielse

Ansvar enligt kapitlen 2 och 3 ska inte vara tillämpligt i fall av extraordinära och oförutsägbara omständigheter som den part som åberopar dessa omständigheter inte kan påverka och vars konsekvenser trots alla ansträngningar hade varit omöjliga att avvärja eller då en betaltjänstleverantör är bunden av andra rättsliga krav enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

KAPITEL 4

DATASKYDD

Artikel 84

Dataskydd

Medlemsstaterna ska tillåta att betalningssystem och betaltjänstleverantörer behandlar personuppgifter när detta är nödvändigt för att säkerställa förebyggande, undersökning och avslöjande av betalningsbedrägerier. Behandlingen av sådana personuppgifter och all annan behandling av personuppgifter enligt detta direktiv ska följa direktiv 95/46/EG, de nationella regler genom vilka direktiv 95/46/EG införlivas och förordning (EG) nr 45/2001.

KAPITEL 5

OPERATIVA RISKER, SÄKERHETSRISKER OCH AUTENTISERING

Artikel 85

Hantering av operativa risker och säkerhetsrisker

1. Betaltjänstleverantörerna ska inrätta en ram med lämpliga begränsningsåtgärder och kontrollsystem för att hantera operativa risker, inbegripet säkerhetsrisker, med anknytning till de betaltjänster som de tillhandahåller. Som en del av denna ram ska betaltjänstleverantörerna fastställa och upprätthålla effektiva incidenthanteringsförfaranden, inbegripet klassificering av allvarliga operativa incidenter och säkerhetsincidenter.
2. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörerna till den behöriga myndigheten enligt detta direktiv årligen eller enligt intervall som fastställs av den behöriga myndigheten lämnar en uppdaterad bedömning av operativa risker och säkerhetsrisker hos de betaltjänster som de tillhandahåller och om lämpligheten av de begränsningsåtgärder och kontrollsystem som tillämpas för att hantera dessa risker.
3. EBA ska i nära samarbete med ECB utarbeta riktlinjer för inrättande, genomförande och övervakning av säkerhetsåtgärderna, bland annat certifieringsförfaranden om så är relevant.
4. EBA ska i nära samarbete med ECB regelbundet se över riktlinjerna, dock minst vartannat år.
5. EBA ska på området operativa risker och säkerhetsrisker med anknytning till betaltjänster främja samarbete mellan de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv, ECB och, om så är relevant, med Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet.

Artikel 86
Incidentrapportering

1. Vid allvarliga operativa incidenter, inbegripet säkerhetsincidenter, ska betaltjänstleverantörerna utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten enligt detta direktiv. Om incidenten påverkar betaltjänstanvändarnas ekonomiska intressen ska betaltjänstleverantören utan onödigt dröjsmål informera betaltjänstanvändarna om incidenten och om de möjliga åtgärder de kan vidta för att begränsa incidentens negativa effekter.
2. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten enligt detta direktiv ska, efter att de har mottagit underrättelsen enligt punkt 1, utan onödigt dröjsmål låta EBA och ECB ta del av relevanta uppgifter om incidenten och efter att ha bedömt incidentens relevans för andra inhemska myndigheter informera dem i enlighet med detta. EBA och ECB ska bedöma incidentens relevans för andra europeiska myndigheter och underrätta dem i enlighet med detta. ECB ska underrätta medlemmarna i Europeiska centralbankssystemet om frågor som är relevanta för betalningssystemet.
3. Senast den [*insert date, which should be the same as the one provided for in Art. 102, paragraph 1*] ska EBA i nära samarbete med ECB utfärda riktlinjer
 - för betaltjänstleverantörer om klassificeringen av allvarliga incidenter enligt punkt 1 och om innehållet, formatet och förfarandena för att anmäla sådana incidenter,
 - för de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv om kriterierna för att bedöma incidentens relevans och vilka uppgifter i incidentrapporterna som de andra inhemska myndigheterna ska få ta del av.

4. EBA ska i, nära samarbete med ECB, regelbundet men minst vartannat år se över riktlinjerna enligt punkt 3.
5. Vid utfärdandet och översynen av riktlinjerna enligt punkt 3 ska EBA beakta de standarder och/eller specifikationer som Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet tagit fram och offentliggjort för sektorer som bedriver annan verksamhet än tillhandahållande av betaltjänster.

Artikel 87

Autentisering

1. Medlemsstaterna ska sörja för att betaltjänstleverantörerna tillämpar sträng kundautentisering när betalaren
 - a) loggar in på sitt konto online,
 - b) initierar en elektronisk betalningstransaktion på distans,
 - c) genomför någon åtgärd, på distans, som kan innebära en risk för betalningsbedrägeri eller andra missbruk.
- 1a. När det gäller punkt 1b ska medlemsstaterna sörja för att betaltjänstleverantörerna tillämpar sträng kundautentisering som ska omfatta inslag som på ett dynamiskt sätt kopplar transaktionen till ett specifikt belopp och en specifik betalningsmottagare.
- 1b. När det gäller punkt 1 ska medlemsstaterna sörja för att betaltjänstleverantörerna antar särskilda säkerhetskrav för att skydda konfidentialiteten och integriteten när det gäller betaltjänstanvändarnas personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.

- 1c. Punkterna 1a och 1b ska även tillämpas när betalningar initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Punkterna 1a och 1b ska även tillämpas när informationen begärs via en leverantör av kontoinformationstjänster.
- 1d. Medlemsstaterna ska se till att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören gör det möjligt för den auktoriserade leverantören av betalningsinitieringstjänster och den registrerade leverantören av kontoinformationstjänster att förlita sig på de autentiseringsförfaranden som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren i enlighet med punkt 1b och, när den auktoriserade leverantören av betalningsinitieringstjänster deltar, även i enlighet med punkt 1a.

Artikel 87a

Tekniska tillsynsstandarder för autentisering och kommunikation

1. EBA ska, i nära samarbete med ECB, utarbeta ett utkast till tekniska tillsynsstandarder som riktar sig till betaltjänstleverantörer i enlighet med vad som fastställs i artikel 1.1 i detta direktiv i överensstämmelse med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 och som innehåller
- a) kraven för det stränga kundautentiseringsförfarandet enligt artiklarna 87.1 och 87.1a,
 - b) undantagen för tillämpningen av artikel 87.1a och 87.1b som grundas på de kriterier som fastställs i punkt 1b,
 - c) de krav som de tekniska säkerhetsåtgärderna måste uppfylla i enlighet med artikel 87.1b för att skydda konfidentialiteten och integriteten när det gäller betaltjänstanvändarnas personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter,
 - d) gemensamma och säkra krav för kommunikation i autentiserings-, underrättelse- och informationssyfte mellan kontoförvaltande betaltjänstleverantörer, leverantörer av betalningsinitieringstjänster, leverantörer av kontoinformationstjänster, betalare och betalningsmottagare.

- 1a. Utkastet till tekniska tillsynsstandarder ska utarbetas av EBA utifrån följande mål:
- Att garantera en lämplig säkerhetsnivå för betalningsanvändare genom antagande av effektiva och riskbaserade krav.
 - Att garantera säkerhet för betalningsanvändares medel och personuppgifter.
 - Att möjliggöra rättvis konkurrens mellan betaltjänstleverantörer.
 - Att garantera neutrala affärsmodeller.
 - Att möjliggöra utveckling av användarvänliga och tillgängliga betalningsmedel.
- 1b. De undantag som avses i punkt 1b ska bygga på följande kriterier:
- a) Den risk som är förenad med den tillhandahållna tjänsten.
 - b) Transaktionens belopp och/eller om den upprepas.
 - d) Det betalningssätt som används för att genomföra transaktionen.
2. EBA ska överlämna detta utkast till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den *[insert date... within 12 months of the date of entry into force of this Directive]*.
- Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i punkt 1 i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.
3. EBA ska se över och vid behov regelbundet uppdatera de tekniska tillsynsstandarderna.

KAPITEL 6

FÖRFARANDEN FÖR KLAGOMÅL OCH TVISTLÖSNING UTANFÖR DOMSTOL

AVSNITT 1

KLAGOMÅLSFÖRFARANDEN

Artikel 88

Klagomål

1. Medlemsstaterna ska se till att det inrättas förfaranden för att göra det möjligt för betaltjänstanvändare och andra berörda parter, däribland konsumentorganisationer, att till de behöriga myndigheterna anmäla klagomål som rör betaltjänstleverantörers påstådda överträdelser av detta direktiv.
2. I lämpliga fall och utan påverkan på rätten att få saken prövad i domstol i enlighet med nationell processlagstiftning, ska klaganden i svaret från de behöriga myndigheterna informeras om de förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol som anges i artikel 91.

Artikel 89

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter för att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt. De behöriga myndigheterna ska vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att så sker. De ska inte vara betaltjänstleverantörer, med undantag för nationella centralbanker.
- 1a. De ska vara antingen
 - a) behöriga myndigheter i den mening som avses i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010, eller

- b) organ som erkänts enligt nationell lagstiftning eller av offentliga myndigheter som enligt nationell lagstiftning uttryckligen har bemyndigats för detta ändamål.
- 1b. När medlemsstaterna har införlivat bestämmelserna i detta direktiv angående rättigheter och skyldigheter mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer i civilrätten genom att föreskriva ett motsvarande civilrättsligt anspråk kan de välja att garantera effektiv efterlevnad av direktivet genom att säkerställa att betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer har tillgång till behöriga domstolar för att väcka talan. Denna bestämmelse påverkar inte valet av behöriga myndigheter enligt avdelning II.
2. De myndigheter som avses i punkt 1 ska ha alla befogenheter som krävs för att fullgöra sina uppdrag. När mer än en behörig myndighet bemyndigas att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt ska medlemsstaterna se till att de myndigheterna har ett nära samarbete, så att de kan fullgöra sina respektive uppdrag effektivt.
- 2a. De behöriga myndigheterna ska utöva sina befogenheter i enlighet med nationell lagstiftning antingen
- a) direkt inom ramen för sina egna befogenheter eller under tillsyn av de rättsliga myndigheterna, eller
 - b) genom ansökan till domstolar som är behöriga att fatta det beslut som krävs, inbegripet, när så är lämpligt, genom överklagande, om ansökan om att fatta det nödvändiga beslutet avslås.
3. Vid överträdelse eller misstanke om överträdelse av bestämmelser i nationell lagstiftning som antagits i enlighet med avdelningarna III och IV, ska de behöriga myndigheterna enligt punkt 1 vara de i betaltjänstleverantörens hemmedlemsstat, utom för ombud och filialer vars verksamhet bedrivs enligt etableringsrätten, då de ska vara värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.
4. Senast den [... two years after entry into force of this Directive] ska medlemsstaterna meddela kommissionen vilka behöriga myndigheter som har utsetts enligt punkt 1. De ska informera kommissionen om eventuell uppdelning av dessa myndigheters uppdrag. De ska utan

dröjsmål underrätta kommissionen om alla eventuella senare förändringar av utsedda myndigheter och av deras befogenheter.

AVSNITT 2

FÖRFARANDEN FÖR TVISTLÖSNING UTANFÖR DOMSTOL OCH PÅFÖLJDER

Artikel 90

Intern tvistlösning

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer inför lämpliga och effektiva förfaranden för hantering av konsumentklagomål för att reglera betaltjänstanvändares klagomål som gäller de rättigheter och skyldigheter som fastställs i avdelningarna III och IV i detta direktiv. Dessa förfaranden ska vara ändamålsenliga i varje medlemsstat där betaltjänster tillhandahålls och tillgängliga på det officiella språket i den medlemsstat där tjänsten tillhandahålls.
2. Medlemsstaterna ska föreskriva att betaltjänstleverantörer gör allt för att i ett format som betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren kommit överens om och på varje punkt besvara betaltjänstanvändares klagomål i rimlig tid och senast inom 15 arbetsdagar. Under särskilda omständigheter som betaltjänstleverantören inte kan påverka och svaret inte kan lämnas inom 15 arbetsdagar, ska denne skicka ett preliminärt svar, med klart angivna skäl till förseningen av svaret på klagomålet och med angivande av när konsumenten ska få det definitiva svaret. Denna tidsfrist får aldrig överskrida 30 arbetsdagar.
3. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om vilka organ för tvistlösning utanför domstol som är behöriga att behandla tvister som gäller de rättigheter och skyldigheter enligt avdelningarna III och IV i detta direktiv.
4. Informationen enligt punkt 3 ska vara enkel, direkt, tydlig och alltid tillgänglig på betaltjänstleverantörens webbplats, om sådan finns, i de allmänna villkoren för avtal mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren. Det ska anges var ytterligare information

kan inhämtas om det berörda organet för tvistlösning utanför domstol och villkoren för att anlita ett sådant organ.

5. [...]

Artikel 91

Prövning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska se till att det i enlighet med relevant nationell lagstiftning och unionslagstiftning i överensstämmelse med direktiv 2013/11/EU införs lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning för att avgöra tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer om rättigheter och skyldigheter enligt avdelningarna III och IV i detta direktiv, varvid befintliga organ ska utnyttjas när så är lämpligt. Medlemsstaterna ska se till att sådana förfaranden är tillämpliga på betaltjänstleverantörer och att de även omfattar utsedda ombuds verksamhet.
2. Medlemsstaterna ska kräva att de organ som avses i punkt 1 samarbetar för att lösa gränsöverskridande tvister om de rättigheter och skyldigheter som gäller enligt avdelningarna III och IV i detta direktiv.

Artikel 92

Påföljder

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om vilka påföljder som ska tillämpas vid överträdelser av nationell lagstiftning som införlivar detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de genomförs. Dessa påföljder ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.
2. Medlemsstaterna ska föreskriva att den behöriga myndigheten får offentliggöra administrativa påföljder som påförs för överträdelser av de bestämmelser som antas för införlivande av detta direktiv, om inte offentliggörandet allvarligt äventyrar de finansiella marknaderna eller åsamkar de berörda parterna oproportionell skada.

AVDELNING V

DELEGERADE AKTER

Artikel 93

Delegerade akter

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 94 anta delegerade akter om följande:

- a) I artikel 4.29 anpassning av hänvisningen till rekommendation 2003/361/EG, om den rekommendationen ändras.
- b) Ändring av beloppen i artiklarna 27.1 och 66.1 av hänsyn till inflation.

Artikel 94

Utövande av delegeringen

1. Befogenhet att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 93 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den [*insert date – date of entry into force of the legislative act*].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 93 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 93 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 95

Fullständig harmonisering

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 2.1 d, 2.2, 7.3, 27, 31.2, 35.2, 48.6, 50.3, 51.3, 54.2, 54.3, 55.3, 56.2, 56.3, 66.1 b och 77 får medlemsstaterna i den mån detta direktiv innehåller harmoniserade bestämmelser inte behålla eller införa andra bestämmelser än de som föreskrivs i direktivet.
2. Om en medlemsstat utnyttjar någon av de möjligheter som avses i punkt 1, ska den informera kommissionen om detta och om alla följande ändringar. Kommissionen ska offentliggöra informationen på en webbplats eller på annat sätt som ger lätt åtkomst.
3. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer inte avviker från bestämmelser i nationell lagstiftning som genomför eller motsvarar direktivets bestämmelser till nackdel för betaltjänstanvändarna, om inte detta uttryckligen föreskrivs i direktivet.

Betaltjänstleverantörer får dock besluta att ge betaltjänstanvändare förmånligare villkor.

Artikel 96

Översynsklausul

Senast fem år efter att direktivet har trätt i kraft ska kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Europeiska centralbanken lämna en rapport om dess tillämpning och effekter, särskilt om lämplighet och effekter när det gäller avgiftsreglerna enligt artiklarna 55.3 och 55.4.

Artikel 97
Övergångsbestämmelse

1. Betalningsinstitut som har inlett verksamhet i enlighet med den nationella lagstiftning som införlivar direktiv 2007/64/EG före den [*OP please insert final transposition date*] ska medlemsstaterna tillåta att till och med den [*OP please insert final transposition date* + 6 months] fortsätta bedriva denna verksamhet i enlighet med kraven i direktiv 2007/64/EG, utan att behöva ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 5 i detta direktiv eller iakttä de andra bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i direktivet.

Medlemsstaterna ska kräva att dessa betalningsinstitut lämnar all relevant information till de behöriga myndigheterna så att dessa senast den [*OP please insert final transposition date* + 6 months] ska kunna bedöma om dessa betalningsinstitut uppfyller kraven i avdelning II i detta direktiv, och i annat fall vilka åtgärder som krävs för att se till att de uppfylls eller om auktorisationen bör återkallas.

Betalningsinstitut som vid de behöriga myndigheternas kontroll uppfyller kraven enligt avdelning II i direktivet ska beviljas auktorisation och tas upp i hemmedlemsstatens och EBA:s register enligt artiklarna 13 och 14 i direktivet. Om dessa betalningsinstitut inte uppfyller kraven enligt avdelning II i direktivet senast den [*OP please insert final transposition date*], ska de förbjudas att tillhandahålla betalningstjänster i enlighet med artikel 30 i direktivet.

2. Medlemsstaterna får besluta att betalningsinstitut enligt punkt 1 första stycket automatiskt ska beviljas auktorisation och tas upp i hemmedlemsstatens och EBA:s register enligt artikel 13 och 14 om de behöriga myndigheterna redan har bevis för att kraven enligt i artiklarna 5 och 10 är uppfyllda. De behöriga myndigheterna ska informera betalningsinstituten innan de beviljas auktorisation.
3. Fysiska eller juridiska personer, som har bedrivit betaltjänstverksamhet före den [*OP please insert final transposition date*] enligt direktivet och som har beviljats undantag enligt artikel 26 i direktiv 2007/64/EG, ska medlemsstaterna EG till den [*OP Please insert final transposition date + 12 months*] tillåta att fortsätta att bedriva dessa verksamheter inom den berörda medlemsstaten i enlighet med direktiv 2007/64/EG, utan att vara skyldiga att ansöka om auktorisation enligt artikel 5 eller erhålla ett undantag enligt artikel 27 i det här direktivet eller uppfylla de andra bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i direktivet. Fysiska eller juridiska personer som under denna period inte har auktoriserats eller inte har beviljats undantag enligt direktivet ska förbjudas att tillhandahålla betalningstjänster i enlighet med artikel 30 i direktivet.
4. Medlemsstaterna får besluta att institut som omfattas av undantag enligt punkt 3 automatiskt ska anses vara undantagna och tas upp i det nationella registret i hemmedlemsstaten och i EBA:s register enligt artiklarna 13 och 14, om de behöriga myndigheterna redan har uppgifter som visar att kraven enligt i artikel 27 är uppfyllda. De behöriga myndigheterna ska informera de berörda betalningsinstituten.
5. Trots vad som sägs i punkt 1 ska juridiska personer som har beviljats auktorisation att tillhandahålla betaltjänster enligt punkt 7 i bilagan till direktiv 2007/64/EG automatiskt behålla denna auktorisation för tillhandahållandet av de betaltjänster som anses vara betaltjänster enligt punkt 3 i bilagan till detta direktiv om de behöriga myndigheterna senast den [*OP Please insert final transposition date + 24 months*] har bevis för att kraven i artiklarna 6 c och 8 i detta direktiv är uppfyllda.

Artikel 98
Ändringar av direktiv 2002/65/EG

Artikel 4.5 i direktiv 2002/65/EG ska ersättas med följande:

"5. Om Europaparlamentets och rådets direktiv [*OP please insert No of this Directive*]* också är tillämpligt, ska emellertid informationskrav enligt artikel 3.1 i det här direktivet, utom leden 2 c–g, 3 a, d och e samt 4 b, ersättas med artiklarna 37, 38, 44 och 45 i det direktivet."

* Europaparlamentets och rådets direktiv ... [*insert full title*] (EUT L.).

Artikel 99
Ändring av direktiv 2013/36/EU

Punkt 4 i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU³¹ ska ersättas med följande:

"4. Betaltjänster enligt definitionen i artikel 4.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/XX/EU* [*OP please insert name and number of this Directive once adopted*]."

* Europaparlamentets och rådets direktiv ...

³¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, EUT L 176, 27.6.2013, s. 338.

Artikel 100

Ändringar av direktiv 2009/110/EG

1. Artikel 1.5 i direktiv 2009/110/EG ska ersättas med följande:

"Detta direktiv ska inte tillämpas på penningvärde som används för att göra betalningstransaktioner som omfattas av undantag enligt artiklarna 3 l, 3 l a och 3 l b i direktiv [andra betaltjänstdirektivet]."

- 1a. Artikel 3.1 i direktiv 2009/110/EG ska ersättas med följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av detta direktiv ska artiklarna 5, 10–16, 18.5–18.7 och 19–26 c i direktiv [andra betaltjänstdirektivet] gälla, i tillämpliga delar, för institut för elektroniska pengar."

2. Artikel 3.4 i direktiv 2009/110/EG ska ersättas med följande:

"4. Medlemsstaterna ska tillåta institut för elektroniska pengar att distribuera och lösa in elektroniska pengar via fysiska eller juridiska personer som agerar för deras räkning. Om institutet för elektroniska pengar vill distribuera elektroniska pengar i en annan medlemsstat genom att anlita en sådan fysisk eller juridisk person ska artiklarna 18.5 och 18.6 och artiklarna 25 a –26 c i direktiv [andra betaltjänstdirektivet] gälla i tillämpliga delar."

3. Artikel 3.5 i direktiv 2009/110/EG ska ersättas med följande:

"5. Utan hinder av punkt 4 får institut för elektroniska pengar inte ge ut elektroniska pengar via ombud. Institut för elektroniska pengar ska tillåtas att tillhandahålla sådana betaltjänster som avses i artikel 6.1 a via ombud endast om villkoren i artikel 18 i direktiv [andra betaltjänstdirektivet] är uppfyllda."

4. I artikel 18 i direktiv 2009/110/EG ska följande punkt 4 läggas till:

4. "Institut för elektroniska pengar, som redan före antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv [*OP please insert No of this Directive*]* har inlett verksamhet i enlighet med detta direktiv och direktiv 2007/64/EG i den medlemsstat där de har sitt säte, ska medlemsstaterna till den [*OP please insert final transposition date + 6 months*] tillåta att fortsätta bedriva verksamhet i den medlemsstaten eller i en annan medlemsstat, utan att behöva ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 3 i detta direktiv eller iakttä övriga bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i detta direktiv.

Medlemsstaterna ska kräva att juridiska personer enligt första stycket lämnar all relevant information till de behöriga myndigheterna så att dessa senast den [*OP please insert final transposition date + 6 months*] ska kunna bedöma om de juridiska personerna uppfyller direktivets krav, och i annat fall vilka åtgärder som krävs för att se till att de uppfylls eller om auktorisationen bör återkallas.

Juridiska personer enligt första stycket som vid de behöriga myndigheternas kontroll uppfyller kraven enligt avdelning II i detta direktiv ska beviljas auktorisation och tas upp i registret. Om de inte uppfyller kraven enligt avdelning II i detta direktiv senast den [*OP please insert final transposition date + 6 months*], ska de förbjudas att ge ut elektroniska pengar."

* Europaparlamentets och rådets direktiv ... [*insert full title*] (EUT L ...).

**

Artikel 100a
Ändringar av förordning (EU) nr 1093/2010

1. Artikel 1.2 i förordning (EG) nr 1093/2010 ska ersättas med följande:

"2. Myndigheten ska agera enligt de befogenheter som den tilldelas genom denna förordning och vara verksam inom tillämpningsområdet för direktiv 94/19/EG, direktiv 2002/87/EG, förordning (EG) nr 1781/2006, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag (*), Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag (**), direktiv [andra betaltjänstdirektivet] [*OP please insert number of Directive once adopted*] och direktiv 2009/110/EG samt, i den mån dessa akter tillämpas på kredit- och finansinstitut och de behöriga myndigheter som övervakar dem, inom ramen för de tillämpliga delarna av direktiv 2002/65/EG och direktiv 2005/60/EG, inbegripet alla direktiv, förordningar och beslut som grundas på dessa akter och alla framtida rättsligt bindande unionsakter genom vilka myndigheten tilldelas befogenheter. Myndigheten ska också agera i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ***."

2. Artikel 4.1 ska ersättas med följande:

"*finansinstitut*: "kreditinstitut" enligt definitionen i artikel 4.1 i direktiv 2006/48/EG, "värdepappersföretag" enligt definitionen i artikel 3.1 b i direktiv 2006/49/EG, "finansiella konglomerat" enligt definitionen i artikel 2.14 i direktiv 2002/87/EG, "betaltjänstleverantörer" enligt definitionen i artikel 4.9 i direktiv [andra betaltjänstdirektivet] [*OP please insert number of Directive once adopted*] och "institut för elektroniska pengar" enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv 2009/110/EG, med förbehåll för att "finansinstitut" enligt definitionen i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2005/60/EG avser kreditinstitut och finansinstitut."

Artikel 101
Upphävande

Direktiv 2007/64/EG ska upphöra att gälla från och med den [*OP please insert date – day after the date set out in the first subparagraph of Article 102(2)*].

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till detta direktiv och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II.

Artikel 102

Införlivande

1. Senast den ...⁺ [*two years after the entry into force of this Directive*] ska medlemsstaterna anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.
2. De skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den⁺⁺ [*two years after the entry into force of this Directive*].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser, ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.
4. Genom undantag från punkt 2 ska medlemsstaterna se till att de säkerhetsåtgärder som avses i artiklarna 87.1, 87.1a, 87.1b och 87.1d tillämpas från och med 18 månader från dagen för ikraftträdandet av de tekniska tillsynsstandarder som avses i artikel 87a.
5. Medlemsstaterna ska auktorisera eller registrera nya betaltjänstleverantörer som tillhandahåller de tjänster som avses i punkterna 7 och 8 i bilaga I från dagen för ikraftträdandet av de tekniska tillsynsstandarder som avses i artikel 87a, i enlighet med punkt 4.
6. Medlemsstaterna ska se till att enskilda kontoförvaltande betaltjänstleverantörer, fram tills dess att de följer de tekniska tillsynsstandarder som avses i punkt 4, inte missbrukar den bristande efterlevnaden för att blockera eller förhindra användningen av betalningsinitierings- och kontoinformationstjänster för de konton som de förvaltar.

⁺ OJ: please insert date – two years after the entry into force of this Directive.

⁺⁺ OJ: please insert date – two years after the entry into force of this Directive.

Artikel 103

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 104

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I
BETALTJÄNSTER (DEFINITION 3 I ARTIKEL 4)

1. Tjänster som möjliggör kontantinsättningar på ett betalkonto samt alla åtgärder som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
2. Tjänster som möjliggör kontantuttag från ett betalkonto samt alla åtgärder som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
3. Genomförande av betalningstransaktioner, däribland överföring av medel på ett betalkonto hos användarens betaltjänstleverantör eller någon annan betaltjänstleverantör:
 - a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
 - b) Genomförande av betalningstransaktioner med kontokort eller liknande.
 - c) Genomförande av gireringar, inklusive stående betalningsorder.
4. Genomförande av betalningstransaktioner, när medlen täcks av en betaltjänstanvändares kreditutrymme:
 - a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
 - b) Genomförande av betalningstransaktioner med kontokort eller liknande.
 - c) Genomförande av gireringar, inklusive stående betalningsorder.
5. Utfärdande av betalningsinstrument och/eller förvärv av betalningstransaktioner.
6. Penningöverföring.
7. Betalningsinitieringstjänster.
8. Kontoinformationstjänster.

BILAGA II

JÄMFÖRELSETABELL

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG	
Artikel 1.1	Artikel 1.1	
Artikel 1.2	Artikel 1.2	
Artikel 2.1	Artikel 2.1	
Artikel 2.2	Artikel 2.2	
Artikel 2.3	Artikel 2.3	
Artikel 3 o utgår	Artikel 3	
Artikel 4 definitioner tillagda	Artikel 4	
Artikel 5 – regler om ansökningar om auktorisering tillagda	Artikel 5	
Artikel 6	Artikel 6	
Artikel 7.1	Artikel 7.1	
Artikel 7.2	Artikel 7.2	
Artikel 7.3	Artikel 7.3	
Artikel 8.1	Artikel 8.1	
Artikel 8.2	Artikel 8.2	
Artikel 8.3	Artikel 8.3	
Artikel 9.1	Artikel 9.1	
Artikel 9.2 Artikel 9.3 och 9.4 utgår	Artikel 9.2	
Artikel 10.1	Artikel 10.1	
Artikel 10.2	Artikel 10.2	
Artikel 10.3	Artikel 10.3	
Artikel 10.4	Artikel 10.4	
Artikel 10.5	Artikel 10.5	
Artikel 10.6	Artikel 10.6	
Artikel 10.7	Artikel 10.7	
Artikel 10.8	Artikel 10.8	
Artikel 10.9	Artikel 10.9	
Artikel 11	Artikel 11	
Artikel 12.1	Artikel 12.1	
Artikel 12.2	Artikel 12.2	
Artikel 12.3	Artikel 12.3	
Artikel 13	Artikel 13	
Artikel 14.1		
Artikel 14.2		
Artikel 14.3		
Artikel 14.4		
Artikel 15	Artikel 14	

Artikel 16.1	Artikel 15.1	
Artikel 16.2	Artikel 15.2	
Artikel 16.3	Artikel 15.3	
Artikel 16.4	Artikel 15.4	
Artikel 17.1	Artikel 16.1	
Artikel 17.2	Artikel 16.2	
Artikel 17.3		
Artikel 17.4	Artikel 16.3	
Artikel 17.5	Artikel 16.4	
Artikel 17.6	Artikel 16.5	
Artikel 18.1	Artikel 17.1	
Artikel 18.2	Artikel 17.2	
Artikel 18.3	Artikel 17.3	
Artikel 18.4	Artikel 17.4	
Artikel 18.5	Artikel 17.5	
Artikel 18.6	Artikel 17.6	
Artikel 18.7	Artikel 17.7	
Artikel 18.8	Artikel 17.8	
Artikel 18.9		
Artikel 19.1	Artikel 18.1	
Artikel 19.2	Artikel 18.2	
Artikel 20	Artikel 19	
Artikel 21.1	Artikel 20.1	
Artikel 21.2	Artikel 20.2	
Artikel 21.3	Artikel 20.3	
Artikel 21.4	Artikel 20.4	
Artikel 21.5	Artikel 20.5	
Artikel 22.1	Artikel 21.1	
Artikel 22.2	Artikel 21.2	
Artikel 22.3	Artikel 21.3	
Artikel 23.1	Artikel 22.1	
Artikel 23.2	Artikel 22.2	
Artikel 23.3	Artikel 22.3	
Artikel 24.1	Artikel 23.1	
Artikel 24.2	Artikel 23.2	
Artikel 25.1	Artikel 24.1	
Artikel 25.2 d utgår	Artikel 24.2	

Artikel 26.1	Artikel 25.1	
Artikel 26.2	Artikel 25.2	
Artikel 26.3	Artikel 25.3	
Artikel 26.4	Artikel 25.4	
Artikel 26.5	Artikel 25.5	
Artikel 26.6		
Artikel 26.7		
Artikel 26.8		
Artikel 26.9		
Artikel 27.1	Artikel 26.1	
Artikel 27.2	Artikel 26.2	
Artikel 27.3	Artikel 26.3	
Artikel 27.4	Artikel 26.4	
Artikel 27.5	Artikel 26.5	
Artikel 27.6	Artikel 26.6	
Artikel 28	Artikel 27	
Artikel 29.1	Artikel 28.1	
Artikel 29.2 – c utgår	Artikel 28.2	
Artikel 30.1	Artikel 29	
Artikel 30.2		
Artikel 31.1	Artikel 30.1	
Artikel 31.2	Artikel 30.2	
Artikel 31.3	Artikel 30.3	
Artikel 32	Artikel 31	
Artikel 33.1	Artikel 32.1	
Artikel 33.2	Artikel 32.2	
Artikel 33.3	Artikel 32.3	
Artikel 34	Artikel 33	
Artikel 35.1	Artikel 34.1	
Artikel 35.2	Artikel 34.2	
Artikel 36.1	Artikel 35.1	
Artikel 36.2	Artikel 35.2	
Artikel 37.1	Artikel 36.1	
Artikel 37.2	Artikel 36.2	
Artikel 37.3	Artikel 36.3	
Artikel 38.1	Artikel 37.1	
Artikel 38.2		

Artikel 38.3	Artikel 37.2	
Artikel 39		
Artikel 40		
Artikel 41	Artikel 38	
Artikel 42	Artikel 39	
Artikel 43	Artikel 40	
Artikel 44.1	Artikel 41.1	
Artikel 44.2	Artikel 41.2	
Artikel 44.3	Artikel 41.3	
Artikel 45.1	Artikel 42.1	
Artikel 45.2	Artikel 42.2	
Artikel 45.3	Artikel 42.3	
Artikel 45.4	Artikel 42.4	
Artikel 45.5	Artikel 42.5	
Artikel 45.6	Artikel 42.6	
Artikel 45.7	Artikel 42.7	
Artikel 46	Artikel 43	
Artikel 47.1	Artikel 44.1	
Artikel 47.2	Artikel 44.2	
Artikel 47.3	Artikel 44.3	
Artikel 48.1	Artikel 45.1	
Artikel 48.2	Artikel 45.2	
Artikel 48.3	Artikel 45.3	
Artikel 48.4	Artikel 45.4	
Artikel 48.5	Artikel 45.5	
Artikel 48.6	Artikel 45.6	
Artikel 49	Artikel 46	
Artikel 50.1	Artikel 47.1	
Artikel 50.2	Artikel 47.2	
Artikel 50.3	Artikel 47.3	
Artikel 51.1	Artikel 48.1	
Artikel 51.2	Artikel 48.2	
Artikel 51.3	Artikel 48.3	
Artikel 52.1	Artikel 49.1	
Artikel 52.2	Artikel 49.2	
Artikel 53.1	Artikel 50.1	
Artikel 53.2	Artikel 50.2	

Artikel 54.1	Artikel 51.1	
Artikel 54.2	Artikel 51.2	
Artikel 54.3	Artikel 51.3	
Artikel 54.4	Artikel 51.4	
Artikel 55.1	Artikel 52.1	
Artikel 55.2	Artikel 52.2	
Artikel 55.3	Artikel 52.3	
Artikel 55.4		
Artikel 56.1	Artikel 53.1	
Artikel 56.2	Artikel 53.2	
Artikel 56.3	Artikel 53.3	
Artikel 57.1	Artikel 54.1	
Artikel 57.2	Artikel 54.2	
Artikel 57.3	Artikel 54.3	
Artikel 57.4	Artikel 54.4	
Artikel 58.1		
Artikel 58.2		
Artikel 58.3		
Artikel 58.4		
Artikel 59.1		
Artikel 59.2		
Artikel 59.3		
Artikel 60.1	Artikel 55.1	
Artikel 60.2	Artikel 55.2	
Artikel 60.3	Artikel 55.3	
Artikel 60.4	Artikel 55.4	
Artikel 61.1	Artikel 56.1	
Artikel 61.2	Artikel 56.2	
Artikel 62.1	Artikel 57.1	
Artikel 62.2	Artikel 57.2	
Artikel 63.1	Artikel 58	
Artikel 63.2		
Artikel 64.1	Artikel 59.1	
Artikel 64.2	Artikel 59.2	
Artikel 65.1	Artikel 60.1	
Artikel 65.2		
Artikel 65.3	Artikel 60.2	

Artikel 66.1	Artikel 61.1 och 61.2	
Artikel 66.2	Artikel 61.4 och 61.5	
Artikel 67.1	Artikel 62.1	
Artikel 67.2	Artikel 62.2	
Artikel 67.3	Artikel 62.3	
Artikel 68.1	Artikel 63.1	
Artikel 68.2	Artikel 63.2	
Artikel 69.1	Artikel 64.1	
Artikel 69.2	Artikel 64.2	
Artikel 70.1	Artikel 65.1	
Artikel 70.2	Artikel 65.2	
Artikel 70.3	Artikel 65.3	
Artikel 71.1	Artikel 66.1	
Artikel 71.2	Artikel 66.2	
Artikel 71.3	Artikel 66.3	
Artikel 71.4	Artikel 66.4	
Artikel 71.5	Artikel 66.5	
Artikel 72.1	Artikel 67.1	
Artikel 72.2	Artikel 67.2	
Artikel 72.3	Artikel 67.3	
Artikel 73.1	Artikel 68.1	
Artikel 73.2	Artikel 68.2	
Artikel 74.1	Artikel 69.1	
Artikel 74.2	Artikel 69.2	
Artikel 74.3	Artikel 69.3	
Artikel 75	Artikel 70	
Artikel 76	Artikel 71	
Artikel 77	Artikel 72	
Artikel 78.1	Artikel 73.1	
Artikel 78.2	Artikel 73.2	
Artikel 79.1	Artikel 74.1	
Artikel 79.2	Artikel 74.2	
Artikel 79.3	Artikel 74.2	
Artikel 79.4	Artikel 74.2	
Artikel 79.5	Artikel 74.3	
Artikel 80.1	Artikel 75.1	
Artikel 80.2	Artikel 75.2	

Artikel 80.3	Artikel 75.3	
Artikel 81	Artikel 76	
Artikel 82.1	Artikel 77.1	
Artikel 82.2	Artikel 77.2	
Artikel 83	Artikel 78	
Artikel 84	Artikel 79	
Artikel 85.1		
Artikel 85.2		
Artikel 85.3		
Artikel 85.4		
Artikel 86.1		
Artikel 86.2		
Artikel 86.3		
Artikel 86.4		
Artikel 87.1		
Artikel 87.2		
Artikel 87.3		
Artikel 88.1	Artikel 80.1	
Artikel 88.2	Artikel 80.2	
Artikel 89.1		
Artikel 89.2		
Artikel 89.3	Artikel 82.2	
Artikel 89.4		
Artikel 90.1		
Artikel 90.2		
Artikel 90.3		
Artikel 91.1	Artikel 83.1	
Artikel 91.2	Artikel 83.2	
Artikel 92.1		
Artikel 92.2		
Artikel 93	Artikel 84	
Artikel 94.1		
Artikel 94.2		
Artikel 94.3		
Artikel 94.4		
Artikel 94.5		
Artikel 95.1	Artikel 86.1	

Artikel 95.2	Artikel 86.2	
Artikel 95.3	Artikel 86.3	
Artikel 96	Artikel 87	
Artikel 97	Artikel 88	
Artikel 98.1		
Artikel 98.2		
Artikel 99.1		
Artikel 99.2		
Artikel 101		
Artikel 102.1	Artikel 94.1	
Artikel 102.2	Artikel 94.1	
Artikel 102.3	Artikel 94.2	
Artikel 103	Artikel 95	
Artikel 104	Artikel 96	
Bilaga I	Bilaga	
